

ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

BYZANTIOY

BABYLONIA

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΥ ΚΑΙ ΑΝΑΛΩΜΑΣΙ Π. Δ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

1039.

ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΔΗΜΙΑ Α

ΑΡ. 2576

Η ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΥΠΟ

Δ. Κ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΩΜΑΣΙ Π. Δ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΕΡΕΥΝΑ

ΕΡΕΥΝΑ

ΕΡΕΥΝΑ

ΕΡΕΥΝΑ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ὁ Δ. Κ. Βυζάντιος κατήγετο ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἦτο ζωγράφος τὸ ἐπάγγελμα. Κατελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔλαβε μέρος εἰς τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα· μετὰ δὲ τὴν ἀπελευθέρωσιν αὐτῆς κατέλαβε δημοσίας θέσεις ὡς γραμματεὺς νομαρχίας ἐν Ναυπλίῳ καὶ ὡς ἑπαρχος. Ἐκ τῶν ἔργων του γνωστὰ εἰσὶν ἡμῖν τὰ ἄριστα τοιχογραφήματα τοῦ θόλου τῆς μητροπόλεως Ναυπλίου, ὁ μυστικὸς δείπνος καὶ οἱ τέσσαρες εὐαγγελισταί. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας ἐν Πάτραις κοσμεῖται δι' εἰκόνων τῆς γραφίδος του.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἐξ ἰδίων ἐρευνῶν εἰδήσεων οὐδὲν θετικὸν ἠδυνήθημεν γὰρ πορισθῶμεν περὶ τοῦ βίου τοῦ συγγραφέως εἴτε ἐκ τῶν ἡμετέρων εἴτε ἐκ τῶν ἐν ξένῃ γλώσσῃ περὶ νεοελληνικῆς φιλολογίας δημοσιευθέντων συγγραμμάτων.

Ἡ ἐκδοσις αὕτη τῆς Βαβυλωνίας εἶνε
κατὰ λέξιν ἀνατύπωσις μετὰ τῶν προλεγομένων
καὶ τῶν ὑπὸ τὸ κείμενον σημειώσεων τοῦ συγγρα-
φέως, τῆς ἐν ἔτει 1840 ὑπὸ τὸν ἐξῆς τίτλον δημο-
σιευθείσης «Ἡ Βαβυλωνία ἢ ἡ κατὰ τόπους δια-
φθορὰ τῆς ἐλλληνικῆς γλώσσης κωμωδία εἰς πράξεις
πέντε, συγγραφεῖσα παρὰ Δ. Κ. Βυζαντίου, ἐκδο-
σις δευτέρα, παρὰ τοῦ ἰδίου συγγραφέως ἐπιμελῶς
διορθωθείσα, μετὰ προσθήκης πολλῶν ἀστειοτέ-
ρων περιόδων καὶ τῆς μεταθέσεως τῶν σ-ηνῶν ἐπὶ
τὸ τακτικώτερον καὶ εὐχολώτερον διὰ τὰς θεατρι-
κὰς παραστάσεις, ἥς ἡ δ' πράξις ἐστιχουργήθη
ἤδη ἐπὶ τὸ ἀστειότερον. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τῆς συν-
ταγματικῆς τυπογραφίας τοῦ Κωροτ. Καστόρχη».

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΝΤΑΣ

Εἶναι μὲν ἀστεῖον, ἀλλὰ καὶ λυπηρὸν ἐξ ἐναντίας τὸ νὰ βλέπη τις εἰς μίαν συναναστροφὴν διαφόρων Ἑλλήνων, οἷον· Χίων, Κρητῶν, Ἀλβανῶν, Βυζαντίων, Ἀνατολιτῶν, Ἑπτανησίων, καὶ λοιπῶν, ὡς ἐκ τῆς διαφθορᾶς, εἰς ἣν ὑπέπεσεν ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ ἀπὸ ἀρχαιοτέρας ἐποχᾶς, ἐξαιρέτως δὲ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ὑπεδουλώθη ὑπὸ τὴν Ὀθωμανικὴν Δυναστείαν, ἄλλον μὲν νὰ μιγνύῃ λέξεις Τουρκικὰς, ἄλλον Ἰταλικὰς, ἄλλον δὲ Ἀλβανικὰς, καὶ ἄλλον διεφθαρμένας.¹⁾ Καὶ εἰς τὴν αὐτὴν συναναστροφὴν ὅλοι οἱ Ἕλληνες ὄντες, νὰ μὴ δύνανται νὰ ἐννοῶσιν ὁ εἰς τὸν ἄλλον χωρὶς τῆς ἀνάγκης μεταφράσεως, ἢ ἐξηγήσεως τῶν προφερομένων ἀφ' ἑνὸς ἑκάστου λέξεων, ὥστε ἡ συναναστροφή ἐκείνη νὰ καταντᾷ Βαβυλωνία²⁾.

Τὴν λυπηρὰν αὐτὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποία ἐξετραχηλίσθη ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὴ θελήσας νὰ ἐκτραγωδήσω, ἐθέμην σκοπὸν νὰ κωμωδῇσω, ὥστε διὰ τῆς ἀστειότητος μᾶλλον νὰ καταρτισθῶσιν οἱ κακῶς προφέροντες τὴν Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν, καὶ νὰ προτραπῶσιν εἰς τὴν

1) Τώρα ἤρχισαν νὰ μιγνύουν καὶ γαλλικὰς· μάλιστα πολλαὶ Κυρίαι καὶ πολλοὶ Κύριοι τὰς μεταχειρίζονται ὡς συρμόν· οἷον «ὕπάγωνά κάμω βαντεβοῦ· εἶμαι σήμερον νεγκλιζέ· εἶναι ἐνδεδυμένος ἀμπορζουά· εὐρίσκεται ἀν' ἀμπὶ δουλὰ σιάμπρ» καὶ τὰ τοιαῦτα.

2) Ἄν τινες ὁμιλοῦντες διεφθαρμένας λέξεις, ᾗθελον προφασισθῇ ὅτι αὐταὶ εἶναι λείψανα τῶν παλαιῶν διαλέκτων, τῆς Ἀττικῆς, Δωρικῆς, Ἰωνικῆς, Αἰολικῆς, καὶ Ἑλληνικῆς

κατὰ τόπους σύστασιν σχολείων πρὸς ἐκπαίδευσιν τῆς Νεολαίας των.

Δὲν ἀποβλέπω πρὸς ἐμπαιγμὸν τῶν εἰς τὴν σκηνὴν παρουσιαζομένων προσώπων, ἀλλ' ὡς εἰπον, πρὸς καταρτισμὸν, καὶ τὴν διὰ τὴν διάδασιν τῆς παιδείας προτροπὴν¹).

Διὰ νὰ μὴ ὑποληφθῶ δὲ ὡς ἐπιθυμῶν νὰ ὁμιλῇται ἡ παλαιὰ Ἑλληνικὴ μὲ τὸν Σχολαστικὸν πρόπον (ὡς συνειθίζουσιν τινὲς τῶν λογίων μας), ὥστε νὰ μὴ ἐννοῇται τελείως, ἔνεκα τούτου παρεῖσθ' εἰς τὴν σκηνὴν καὶ τὸν Σχολαστικὸν Λογιώτατον, διὰ νὰ ἀποδείξω πόσης ἀηδεΐας πρόξενος εἶναι καὶ ὁ τρόπος τῆς Σχολαστικῆς διαλεκτικῆς μεταξύ τῆς καθομιλουμένης ὁμιλούμενος, πολὺ δὲ μᾶλλον εἰς συναναστροφὰς ἀνθρώπων μὴ ἐχόντων τὰ φῶτα τῆς παιδείας, καθότι ἀπὸ τῶν τοιούτων παρεξηγουμένη ἐπάγει γέλωτα.

Δὲν εἰσῆξα πολλὰ γένη Ἑλλήνων εἰς τὴν σκηνὴν, περιορισθεὶς εἰς μόνον αὐτὰ, μετὰ τῶν ὁποίων συμπεριλαμβάνονται ὅσα μὲν μιγνύουσιν τὴν Τουρκικὴν, ἰδίως μὲ τὸν Ἀνατολίτην· ὅσα τὴν Ἰταλικὴν καὶ τὰς ἄλλας Εὐρωπαϊκὰς διαλέκτους, μὲν τὸν Ἀλβανὸν· καὶ ὅσα τὰς διεφθαρμένας ἄλλας λέξεις, μὲ τοὺς λοιποὺς, (καθότι εἰς πολλὰ

δὲν ἔχει ὁ λόγος των κανένα παραλληλισμὸν ὡς πρὸς τὴν σημερινὴν διαφθοράν, καθότι αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος διάλεκτοι ἦσαν κανονισμένοι.

(¹) Εἶχα ὕλην ἐνταῦθα νὰ ὁμιλήσω πολλά, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ ἀναμιξῶ τὰ σπουδαῖα μετὰ ἄστεϊα, σιωπῶ, ἀφίνων αὐτὰ εἰς ἄλλον καιρὸν.

μέρη τῆς Τουρκίας πολλῶν ἢ ὁμιλία δὲν διαφέρει ἀπὸ ἐκείνην τῶν Ἀνατολιτῶν).

Ἡ ἀνάγνωσις τῆς Κωμωδίας αὐτῆς ἔχει τὴν κομψότητα, ὅταν τὴν προφέρουν μὲ τὸν τρόπον τῶν παρουσιαζομένων εἰς τὴν σκηνὴν προσώπων.

Τὴν Κωμωδίαν ταύτην ἐξέδωκα τὸ 1836 ἔτος· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶδον ὅτι εὐχαρίστησε τὸ κοινόν, πολὺ δὲ περισσότερον ὅταν τὴν παρέστησαν εἰς θεατρικὰς παραστάσεις, καὶ ἐπειδὴ πολλοὶ ἐπιθυμοῦν νὰ τὴν ἀποκτήσουν πρὸς διασκέδασιν, ἐπεχείρησα νὰ ἐκδώσω τὸ δεύτερον ἤδη αὐτὴν; παραλλάξας καὶ μεταθέσας τὰς μὲν σκηνὰς εἰς τὸ εὐκολώτερον διὰ τὰς θεατρικὰς παραστάσεις, προσθαφαιρέσας δὲ καὶ πολλὰ χάριν ἀστεϊσμοῦ ¹⁾, συγγράψας δὲ διὰ στίχων τὴν τετάρτην πρᾶξιν αὐτῆς, ὡς ἐν εἶδει παρεισοδίου πρὸς περισσοτέραν κομψότητα.

Παρακαλῶ τοὺς ἀναγινώσκοντας νὰ μοὶ χορηγήσωσι συγγνώμην (ὄχι κατηγορίαν) ²⁾, διὰ τὰς ἐλλείψεις της, ὑπισχνούμενος νὰ τοὺς εὐχαριστήσω καὶ μὲ ἄλλας ἀκολουθῶς ἐκδοθησομένας Κωμωδίας.

Ὁ Συγγραφεὺς Δ.Κ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ

(1) Ἐκδιδομένης ἤδη τῆς Βαβυλωνίας εἰς τὴν δευτέραν ταύτην ἔκδοσιν, ἡ πρώτη μένει περιττὴ πλέον,

²⁾ Εἷς τῶν λόγιων πολλάκις δημοσίως ἐκατηγόρησε τὴν Κωμωδίαν αὐτὴν, ὡς ἀτυχῆ. Ἔως τῆς ὥρας ὅμως αὐτῆς δὲν εἶδομεν τῆς σοφιστολογίας τοῦ καμμίαν συγγραφὴν οὔτε ἀτυχῆ, οὔτε εὐτυχῆ· ἦτον εὐχῆς ἔργον, ὁ λόγιος αὐτός ἀνὴρ εἰάν ᾔθελε μᾶς ἀξιῶσθαι τῆς τοιαύτης χάριτος, διὰ νὰ μᾶς μάθῃ τοῦλάχιστον τὸν τρόπον τοῦ εὐτυχῶς κωμωδεῖν, ἢ καὶ εὐτυχῶς συγγράφειν· ἀλλὰ, τί δουλειὰ ἔχει ἡ ἀλουποῦς τὸ παζάρι;

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Ξενοδοχείον ὅπου εἰσέρχονται οἱ ἐν τῇ σκηνῇ)

Ἀνατολίτης καὶ ὁ Ξενοδόχος

ΑΝΑΤ. (καθ' ἑαυτόν). Λοκάντα, λοκάντα
λέανε, ἄκουγα, ἄμμά τί πρᾶμα εἶναι ντὲν ἤξερα...
πρώτη βολὰ γλέπω—ἐντῷ πέρα οὔλα ἀλὰ φράγ-
κα εἶναι ψιλλολογιά κομμένα — ὦ !! σουφρά-
δες, τζανάκια, τζομλέκια, ποτήργια! οὔλα σει-
ρὰ σειρὰ εἶναι δουζδισμένα ¹⁾ —, ἄμμα φαγιά,
τίποτα — τζιμπούκι, ὄχι — καφφέ μαφφέ, ὄχι
— γιατάκι τίποτα — μαξιλάρια φιλὰν φαλὰν,
δὲν ἔχει — ἀμὲ σὰ μετύση κανένας ποῦ τὰ ἱξα-
πλωτῇ γιὰ; — αἶδε μπακαλούμ ²⁾ — τώρα πγιά.
μπῆκα ποῦ μπῆκα — ἀρτίκ ντροπῆς εἶναι νὰ γυ-
ρίσω πίσου — γένηκε τὸ γένηκε — κανένα δὲ
γλέπω — ποιόνα νὰ φωνάξω γιὰ; (φωνάζει). ἔϊ
— Λοκάντατζη !! — ἔ Λοκάντατζη — ἔϊ ὅστε-
ρα; κανένας δὲν ἀκούγει — ν' ἄμπη καὶ κανένας
νὰ ἱκλέψη οὔλα αὐτὰ, κανένας δὲ γλέπει — (φω-
νάζει) ἔϊ Λοκάντατζη — λαιμός μου ἱξεσκίστη-
κε ἄδαμ! ³⁾).

¹⁾ Θεμένα ἐν τάξει. ²⁾ ἄς ἴδωμεν. ³⁾ Ἀνθρώπει.

ΞΕΝ. Καλὲ σεῖς! ποιὸς μιλλᾷ μέσα; ἔν ἀκού-
τενε; ἴντα θέτενε νὰ σᾶς χαρῶ;

ΑΝΑΤ. "Αδαμ! τρεῖς ὥραις εἶναι φωνάζω,
φωνάζω, κανέννας ντὲν ἀκούγει. . .

ΞΕΝ. Κι' ἴντα θέτενε;

ΑΝΑΤ. Ἐντῶ πέρα τί εἶναι;

ΞΕΝ. Λοκάντα.

ΑΝΑΤ. "Εἰ! ἐντῶ πέρα ἀπ' οὔλα εἶναι ἀμ-
μὰ φαγιὰ ντὲ γλέπω· τί τρῶνε ἐντῶ γιὰ;

ΞΕΝ. Εἴστεν κι' ἄλλη βολᾷ φερμένος ἄματις
σὲ λοκάντα;

ΑΝΑΤ. "Οχι.

ΞΕΝ. Δίκι ὅχετεν ἄματις—κι' ἔ γλέπετεν τὴ
λίστα;

ΑΝΑΤ. Τὶ τὰ πῆ λίστα;

ΞΕΝ. (τῷ δίδει τὸν κατάλογον τῶν φαγητῶν)
ὀρίστε ἐδῶ ἵναι γραμμένα τὰ φαγιὰ π' οὔχομεν.

ΑΝΑΤ. Αὐτὰ εἶναι γραμμένα φιδάγκικα—
ἐγὼ ντὲν μπορῶ νὰ διαβάσω.

ΞΕΝ. Ῥωμαῖικα ἵναι γραμμένα, μὲν' ἐσεῖς ἔν
τὰ βγάνετε· θέτενε νὰ σᾶς τὰ διαβάσω;

ΑΝΑΤ. Ναὶ τζάνουμ¹⁾, διάβαστο ν' ἀκούσω.

ΞΕΝ. (ἀναγινώσκει) σοῦπα ἀπὸ κολοκύθια·

ΑΝΑΤ. Βάϊ, βάϊ, βάϊ— χιτζ ποτές κολο-
κύτια τζορμπᾶ γένεται;

ΞΕΝ. Βραστὸ βουδινό.

ΑΝΑΤ. Ἐγὼ ἄρρωστο ντὲν εἶμαι, ντὲ τέλω.

ΞΕΝ. Ἐντράδα, κροφτέδες, γιουβαρλάκια,

¹⁾ Ψυχή μου.

ντολμάδες, γιαχνί, μακαρόνια, άτζέμ πιλάφι.

ΑΝΑΤ. "Α, ίστέ ¹⁾ τοῦτα εἶναι καλὸ φαί, κατάλαβα ἄρτικ ²⁾, κατάλαβα — φτάνει σε πγιά — ὅ,τι ὕρέψει κανέννας, τότε φέρνεις ;

ΞΕΝ. Καὶ τοῦ πουλλιοῦ τὸ γάλας νὰ γυρέψῃ φέρνω το.

ΑΝΑΤ. "Αφεριμ, ἄφεριμ ³⁾ κι' ἐγὼ ἐτοῦτο τέλω — τζάνουμ, ὄνομά σου πῶς τὸ λένε ;

ΞΕΝ. Μπαστιᾶς δοῦλός σας.

ΑΝΑΤ. Νὰ ζήσης τζάνουμ μισέ Μπαστιᾶ, παστουρμα ⁴⁾ καῖσερλίδικο ἔχεις ;

ΞΕΝ. "Εχω νὰ σᾶς χαρῶ, κι' ἀφ' τὸ φίνο. . .

ΑΝΑΤ. "Εμένα φηιάσαι με παστουρμα με τ' αὐγά, κρομμύδι μπόλικο, βούτουρο μπόλικο, πιπέρι μιπέρι, ἐσύ ξέρεις πγιά, καρδιά μου ἐκεῖνο ὕρεψε ζέρεμ ⁵⁾

ΞΕΝ. "Εννοιά σας, νὰ σᾶς χαρῶ, καὶ σᾶς τὸ φτιάνω κατὰ πῶς τὸ θέτενε, καὶ καλλήτερα . . . καθῆσταν τώρη.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Πελοποννήσιος καὶ ὁ Ἀνατολίτης

ΠΕΛ. (εἰσέρχεται καὶ χαιρετᾷ τὸν Ἀνατολίτην) ὦραν καλὴ τῆς ἀφεντιᾶς σας.

ΑΝΑΤ. Καλῶς το, καλῶς το — κάτζει.

ΠΕΛ. "Εχετε τὴν Ἐφημερίς ;

¹⁾ Ἰδοῦ. ²⁾ Πλέον. ³⁾ Εὔγε. ⁴⁾ Κρέας ξηρὸν ταριχευμένον. ⁵⁾ Διότι.

ΑΝΑΤ. Φημερίδα τέλεις;

ΠΕΛ. Ναίσκε τὴν ἐφημερίς τῆς Ἑλλάς.

ΑΝΑΤ. Κύτταξ' ἐκεῖ πέρα τραπέζι ἀπάνου
κάτι χαρτιά εἶναι — σακὶν νὰ μὴν ᾔναι φημερίδα;

ΠΕΛ. Μάλιστα — (λαμβάνων ἀπὸ μίαν τρά-
πεζαν τὴν ἐφημερίδα, ἀναγινώσκει καθ' ἑαυτόν).

ΑΝΑΤ. Ἐἰ ὕστερα; ἐσὺ μονάχο σου ντια-
θάζεις, μονάχο σου ἀκοῦς — ντέ λές κι' ἐμένε
κανένα χαβαντήσι ¹⁾ γράφει φημερίδα;

ΠΕΛ. Τέλος πάντων οἱ βυσιλειάδες ἀποφα-
σίσανε νὰ λευτερώσουνε τὴν Ἑλλάς — πάει —
τὸν ξωρκίσανε πγιά τὸ μαγκοῦφι τὸ Μπραήμη.

ΑΝΑΤ. Ἐτζι γράφει φημερίδα; γιὰ νὰ δγῶ
... (παρατηρεῖ τὴν Ἑφημερίδα χωρὶς νὰ τὴν
ἀναγνώσῃ) ἔἰ ἀρτίκ ἰψέματα σώτηκε πγιά — λευ-
τερία ἦρτε ...

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Χῖος, Κρής, Ἀλβανός, Λογιώτατος, Κύπριος
(εἰσέρχονται ὅλοι ὁμοῦ)

ΧΙΟΣ. Καλὲ σεῖς, μάθετεν τὰ μαντάτα; ἤκα-
ψαν τὴν ἀρμάδα τοῦ Μπραήμη στὸ Νιόκαστρο...

ΑΝΑΤ. Ποιὸς ἔκαψε; ἀλήτεια;

ΧΙΟΣ. Κι' ἔ γλέπετεν τὰ τζαγκιά μου ²⁾ π'
οὔν' ὅλο λάσπες π' οὔτρεχα νὰ μάθω; ἔ σᾶς χο-
ρατεύγω, νὰ χαρῶ τὴν τζάτζα μου.

ΠΕΛ. Ναίσκε, τὰ σωστὰ λέγει· ἔτζι εἶναι —
νὰ, τὸ γράφει καὶ στὴν ἐφημερίς.

¹⁾ Νέαν εἶδησιν. ²⁾ Ὑποδήματα.

ΛΟΓ. (λαμβάνων τὴν ἡμερίδα εἰς χεῖρας)
νέαι τινες ἀγγελίαι γεγράφανται;

ΠΕΛ. Νέαι καὶ νέαι — πάγει ὁ μπράῃμης
πίσων τὸν Ἥλιον.

ΛΟΓ. Πῶς δέ; ἡλευθέρωται Ἑλλάς;

ΑΝΑΤ. Ἰστὲ, Μόσκοβο, φραντζέζο, ἐγκλέζο,
καράβια Ἰμπραήμ πασσᾶ, βέσσελαμ¹⁾ ντὲ ντια-
βάζεις φημερίδα; ἐσὺ εἶσαι λογιώτατος.

ΛΟΓ. Οἱ στόλοι τῶν δυνάμεων;

ΑΝΑΤ. Τὶ λές, ἄδαμ; κύριε τῶν δυνάμεω; σα-
ρακο στὴ ἀκόμα ντὲν ἦρτε.

ΑΛΒ. Πρά, τὶ χαμπέρι ὀρέ;

ΑΝΑΤ. Καινούργια χαβαντήσια.

ΑΛΒ. Πλιάτζκα²⁾ ὀρέ;

ΑΝΑΤ. Πλάτζκα μάτζκα ντὲν εἶναι· μόσκο-
βο ἄδαμ, Φραντζέζο, Ἑγκλέζο, ἔκαψε καράβια
Ἰμπραήμ Πασσᾶ — ἄκουσες τώρα;

ΑΛΒ. Πρά, ποῦ ὀρὲ νὰ τὸ κάψης τὸ καράβγι-
ες; στὸ Κότρο;

ΑΝΑΤ. Τὶ τὰ πῆ κότρο;

ΧΙΟΣ Στὴν Κόρθο ἄματις θὲ νὰ πῆ — ὅ-
σκαι, στὸ Νιόκαστρο.

ΚΡΗΣ. Ἐμαθά το δὰ κτ' ἐγὼ ποῦρι δεδίμ.

ΧΙΟΣ. Ἐμάθετέν το κὶ ἐσεῖς; (πρὸς τοὺς
ἄλλους) γλέπετεν; ἔσᾶς ἤλεγα γώ, κτ' ἔμοῦ πι-
στεύγατεν; τώρη πλιὰ πρέπει νὰ ξεφαντώσουμε.

ΠΕΛ. Τώρα ναί, χρειάζεται νὰ κάμουμε ἓνα
καλὸ γλέντι.

¹⁾ τετέλεσται. ²⁾ λάφυρα.

ΑΝΑΤ. Τί; τζουμποῦσι; ¹⁾ ἄϊδε ντέ!! ἄμμα
νὰ κάτζουμε οὔλοι σ' ἓνα σουφρά.

ΧΙΟΣ. Ναίσκε, ὅλοι νὰ κάμουμεν μιὰν πα-
ρέγεια μὲ τὸ ρεφενέ ²⁾ μας.

ΛΟΓ. Καὶ δὴ εὐθυμητέον σήμερον, καὶ πα-
νηγυριστέον τὴν τῆς Ἑλλάδος παλιγγενεσίαν —
κἀγὼ μεθ' ὑμῶν.

ΑΝΑΤ. Κάτεσαι κι' ἐσὺ μαζῇ μας σουφρά ³⁾,
λογιώτατε;

ΛΟΓ. Ἐγωγε.

ΑΝΑΤ. Τζάνσυμ, λογιώτατε μπαμπᾶ ⁴⁾ σου
γλῶσσα γιὰ τὶ ντέ μιλάς;

ΛΟΓ. Τὴν τῶν προγόνων διαλέγεσθαι χρή.

ΑΝΑΤ. Ἐγὼ χρή, μή, γόνω, μόνω, ντέ ξέ-
ρω. γιὰτὶ ντέ μιλάς ῥωμαῖκα, ἔριφ; ⁵⁾

ΛΟΓ. Ταύτην γὰρ καὶ μεμάθηκα.

ΑΝΑΤ. ὦρσε κι' ἄλλο!!! ἐγὼ λέω, γιὰτὶ ντέ
μιλάς ῥωμαῖκα, ἐκεῖνο μὲ λέει, μεμανάτηκα, πα-
νάτηκα—ἂν μπορῆς κατάλαβε πλιά.

ΧΙΟΣ Καλέ, ἔντα θὰ κάμουμεν τώρη; ἔν κα-
θούμεστέν πλιά;

ΑΛΒ. Πῶ, νὰ τὸ κάνης ἀδαλέτι ⁶⁾ μαζῇ,
ὄρέ.

ΑΝΑΤ. Ναί, οὔλοι σ' ἓνα σουφρά νὰ κάτζου-
με τζάνουμ.

ΑΛΒ. Χά, χά, καλὸ εἶναι ἔτζι, ὄρέ.

¹⁾ Διάχυσιν. ²⁾ ἔρανον. ³⁾ τράπεζαν. ⁴⁾ πατρός. ⁵⁾ Ἀν-
θρώπε. ⁶⁾ μεγαλοπρέπειαν.

ΚΥΠΡ. Σὰ θὰ κάτζουσιν ὅλοι τοῦτοι νὰ φᾶ-
σιν, τρώω κί' ἐώ.

ΧΙΟΣ Νὰ διαβάσουμεν τώρη τὴ λίστα, νὰ
δγιοῦμεν ἔντα φαγιά μᾶς ἔχει—Λογιώτατε, δια-
βάστεντη ἐσεῖς τὴ λίστα (τῷ δίδει τὸν κατάλο-
γον).

ΛΟΓ. (ἀναγινώσκει) σοῦπαν ἀπὸ κολοκύνθια,
βραστὸν βουδινὸν, ἐντράδαν, κιοφτέδας, δολμά-
δας, — (ἀφίνει τὸν κατάλογον) ταῦτα Τουρκιστὶ
ἐγεγράφατο, ἅπερ δὴ καὶ ἱλιγγιᾷ με ἀναγινώ-
σκοντα. (πρὸς τὸν Κύπριον) ἀνάγνωθι οὖν σὺ, Κύ-
πριε.

ΚΥΠΡ. (ἀναγινώσκει) Πουρέκιν, κεπάππιν,
καταίφφιν, ψωμμίν, κρασσίν, τυρίν, ψάριν ψηττό,
ψάριν βραστό, φροῦττα, καὶ ποκλαβάτην.

ΑΝΑΤ. Ἄδαμ; μπακλαβᾶ πές το μπρέ;—
(πρὸς τὸν Ξενοδόχον) ἀμέ ντικὸ μου παστουρμᾶ;

ΞΕΝ. Ὅτιμος εἶναι νὰ σᾶς χαρῶ.

ΑΛΒ. (πρὸς τὸν Ξενοδόχον) Πρά, ὁρὲ Λοκαν-
γα. . . πῶ, ἐσύ, ὁρέ, Λοκάντα! πρετζέσι ὁρέ δὲν
ἔχει;

ΞΕΝ. Ἴντ' ἂν αὐτὸ τὸ πρετζέσι;

ΑΛΒ. Πρὰ νὰ τὸ πέρνης ἐσὺ ὁρὲ συκότι, νὰ
τὸ βάνης σ' τὸ κιομπλέκι¹⁾, νὰ τὸ ρίχνης καὶ πολὺ
πολὺ σκορδάρι, πρὰ νὰ τὸ τρίβης μέσα καὶ ψύχα
ψύχα κουραμάννα²⁾, νὰ τὸ κάνης ἀδαλέτι.

ΞΕΝ. Θέτεν το ἄματις νὰ σᾶς τὸ φτιάξω;

ΑΛΒ. Πρὰ νὰ τὸ ζήσης ὁρέ. — χά, χά, νὰ τὸ

1) Χύτραν. 2) Στρατιωτικὸν ψωμί.

φκιάνης, πῶ κι' ἐγὼ νὰ τὸ πλερώνης οὔλο βενέ-
τικαις.

ΞΕΝ. Ὅχουνοῦς ¹⁾ σᾶς τὸ φτιάνω. (καθ' ἐ-
αυτὸν) οὔργιος ²⁾ εἶν' καὶ τοῦτος στήν πίστι μου.

ΛΟΓ. Ἄξον δὴ κάμοι πλακοῦντα, τὸν κα-
μάκαρες ποθέουσιν.

ΑΝΑΤ. (πρὸς τὸν Ξενοδόχον) μισέ Μπαστιά.
μισέ Μπαστιά — ἔλα — ἔλα Λογιώτατο μακο-
ρόνια τέλει.

ΛΟΓ. οὐχί, ἀλλὰ πλακοῦντα καὶ δὴ εἶρηκ-
τὸν καὶ μάκαρες...

ΑΝΑΤ. Ἰστὲ μακαρόνια γιὰ, ἐσὺ καμήλα εἶ-
σαι νὰ φᾶς χαμοῦρι ³⁾ ἄδαμ, ντὲν τρῶς ντολμῶ-
σάν τὸ γρότο μου, κλοφτέ σάν τὸ παποῦτζι μου
μόνε μακαρόνια ὕρεψες;

ΛΟΓ. Οὐκ ἔγνωκας.

ΑΝΑΤ. Ἐγνωκας, μέγνωκας, ντὲν ἔχει ἄρτικ.
ἐσὺ καλὸ φαῖ ποιοῦ εἶναι δὲν ἰξέρεις, (πρὸς τὸν
Ξενοδόχον), μισέ, (καθ' ἐαυτὸν) ἀλλάχ τζιζὰ βερ-
σιν ⁴⁾ οὔλο ἰξεχνῶ ὄνομά του — ἄ — Μπαστιά —
ηῦρα — μισέ Μπαστιά, τζιμπουκί ντὲν ἔχεις ἐντῶ
πέρα;

ΞΕΝ. Ἐχω, νὰ σᾶς χαρῶ — ὀρίστε — (τῷ δι-
δει).

ΛΟΓ. Ἄγε δὴ μοι τριχείας τεταριχευμένους
σὺν ὀξυγάρῳ τε καὶ ἐλαίῳ.

ΞΕΝ. Ἰντ' ἄπετεν;

¹⁾ Εὐθύς. ²⁾ ἀνόητος. ³⁾ Ζυμαρί. ⁴⁾ Κακόν τι νὰ τῷ
δώσῃ ὁ θεός.

ΠΕΛ. Τριχιάϊς γυρεύει νὰ τὸν δέσουνε—μοιάζει μουρλάθηκε ὁ κουρούνης.

ΞΕΝ. ἀλήθεια κουζουλαθήκετεν ¹⁾ καὶ θέτενε νὰ σᾶς δέσουμεν; κι' ὡς πόσαις ὀργειαῖς τῆς θέτε ν' ἄναι;

ΛΟΓ. Οὔμενουν· ἀλλὰ τριχείας καὶ δὴ ἔφην σαρδέλας βαρβαριστὶ καλουμένους.

ΞΕΝ. Κι' ἔλέτενε νὰ σᾶς φέρω σαρδέλαις, μόνε λέτεν τριχιάϊς; (καθ' ἑαυτὸν) κι' ἐν εἶν' κουζουλὸς ²⁾ τώρη; νὰ χαρῶ τὴν τζάτζα μου γιὰ δέσιμο σᾶς ἔχω κι' ἔννοια σας.

ΛΟΓ. Καὶ δὴ ἄγαγε μοι καὶ σωλῆνα.

ΞΕΝ. Ἐν ἡφέρανε σήμερις σουλῆνες—χάβα-ρα ἔχουνε—θέτεν τα;

ΛΟΓ. Οὐχὶ ἀλλὰ καπνοσύριγγα...

ΑΝΑΤ. (πρὸς τὸν Ξενοδόχον) συρίγγα ὑρεύει λογιώτατο, σφίξι ἔχει.

ΛΟΓ. Οὐκ ἀλλὰ τὸ νικοτιανάγωγον, εἶρηκα, ἀμφὶ τῇ χοάνῃ, καὶ τῇ νικοτιανοπήρᾳ.

ΑΝΑΤ. Σακὶν ³⁾ τζιμποῦκι τέλεις κι' ἐσύ; ζέρεμ τζιμποῦκί μου πολὺ κυττάζεις.

ΛΟΓ. Καὶ μάλα γε, καπνιστέον καὶ γάρ.

ΑΝΑΤ. Ἄϊ μπουταλᾶ ⁴⁾ ἄϊ!! καὶ δὲ λὲς τζιμποῦκι, μόνε ἀνακάτωσης οὔλα τὰ πράματα, σουλῆνες, μουλῆνες, συρίγγαις, μυρίγγαις; πολὺ σασκίνη ⁵⁾ ἄνθρωπο εἶσαι, νὰ μὲ συμπατήσης.

¹⁾ Τρελλαθήκετε. ²⁾ Τρελός. ³⁾ Μήπως ⁴⁾ Ἀνόητε.
⁵⁾ Ἠλίθιος.

ΚΥΠΡ. (πρὸς τὸν Ξενοδόχον) φέρε κι' ἐμένα ἀπ' ἐκεῖνο τὸ πῶς τὸ λέσιν.

ΞΕΝ. Ἰντα λέσιν θέτενε κι' ἐσεῖς πάλι;

ΚΥΠΡ. Τὸ χαλλοῦμιν.

ΚΕΝ. Ἰντ' ἂν τοῦτο τὸ χαλλοῦμιν πάλι; πρώτη βολλὰ τ' ἀκούγω, νὰ χαρῶ τὸν πάη μου.

ΚΥΠΡ. Τὸ χαλλοῦμιν εἶν' τυρὶν ποῦ τρῶσιν τα (καθ' ἑαυτὸν) πίσσαν ν' ἄγης — ἓνα κουφί-νιν εἵχασιν στὸ παζάριν, καὶ πουλλάγασιν το.

ΞΕΝ. Ἐν τὸ ξέρω, κι' ἐν ἔχω, κι' ἐν τ' ἀκου-σα ποτές μου. (καθ' ἑαυτὸν) καλὲ τοῦτοι τοῦ δια-βόντρου οἱ γυιοὶ νὰ μοῦ τὸν πιπιλήσουνε θένε τὸ νοῦ μου (ἀναχωρεῖ).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Χῖος καὶ οἱ λοιποὶ

ΧΙΟΣ. Κι' ἐν τρῶμεν πλιά;

ΑΝΑΤ. καθ' ἑαυτὸν) νὰ τρῶμε, ἄμμα δικό μας παστουρμαῖ ντέν ἦρτε, νά, νά, μύρισε, — ἄλλα ἀλέμ. ¹⁾ ἔφκλασε.

ΞΕΝ. Ὅτοιμα νὰ σᾶς χαρῶ ὅλα.

ΑΛΒ. Πρετζέσι ὀρὲ Λοκάντα.

ΞΕΝ. Κι' ἐν ἀκούτεν ποῦ χτυπᾷ τὸ σκορδο-στοῦμπι στὰ μάτια τῶν ὀχτρῶ μας; ἐκεῖνο φτιά-νει, κι' εἶν' ὅτοιμο, (τὸ φέρει).

ΑΛΒ. (πρὸς τὸν Ξενοδόχον) χά, χά, χά, ὀρέ, ἀδαλέτι — πρὰ νὰ τὸ ζήσης ἐσὺ ὀρέ ἐσὺ — τώρα

¹⁾ Ἰσως.

ὁρὲ νὰ τὸ δίνῃς καὶ μπαχτζῆσι ¹⁾ (βάλλει τὸ χέρι εἰς τὸν κόλπον του καὶ ζητεῖ νὰ εὔρῃ χρήματα). τφοῦ, ἀλλὰ μπελιὰ βερσὶν ²⁾ ὁρέ, νουκοῦ χόνδρο ³⁾ (δὲν εὐρίσκει χρήματα, πῶ στέκα—ἐσὺ ὁρέ ψύχα πρὰ νὰ λύνης τὸ κεμέρι ⁴⁾ (προσποιεῖται ὅτι θὰ λύσῃ τὴν ζώνην του).

ΞΕΝ. Ἐννοια σας τώρη—ἀφῆτεν, κ' ὕστερις πλερώνετεν μιὰ κοπανιὰ.

ΧΙΟΣ. Τώρη πλιὰ νὰ ξεφαντώσουμε.

ΞΕΝ. (φέρει τὸν παστουρμαῖν) ὀρίστε νὰ σᾶς χαρῶ μισὲ χαντζή, τὸν παστουρμαῖ σας, κατὰ πῶς τὸν θέτενε—ἔθ' ἐ πολὺ λεμόνι—ἔφτιαξά σας πρᾶγμα, ποῦ νὰ τρώτεν, καὶ νὰ πιπιλίζετεν τὰ δάχτυλά σας.

ΑΝΑΤ. Ὡχ ὦχ ὦχ! ἄφεριμ ⁵⁾ μισὲ Μπαστιά, ἄφεριμ—παστουρμαῖ ἓνα χαζνέ ⁶⁾ ἀχρίζει—πὶρ ὅλ ⁷⁾ (τρώγουν).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Ὁ Χῖος μεθύσας ἀτακτεῖ, συντρίβει τὰ ἐν τῇ τραπέζῃ, καὶ ζητεῖ ὄργανα μουσικά).

Χῖος καὶ οἱ λοιποὶ

ΧΙΟΣ. Βάρτε νὰ πγιοῦμε, διαβόντρου κουλούκια—(πετᾶ ἓν ποτήριον).

¹⁾ Δῶρον. ²⁾ Ὁ Θεὸς κακὸν νὰ τῷ δώσῃ. ³⁾ Δὲν εἶναι χρήματα. ⁴⁾ Ἐσχάτην ζώνην. ⁵⁾ Εὖγε. ⁶⁾ Θησαυρόν. ⁷⁾ Εὐτύχει.

ΑΝΑΤ. (καθ' ἑαυτὸν) Χιώτη μέτυσε—νά...
τζάκισε ποτῆρι—νά.

ΧΙΟΣ. Ὁχοῦ! !—(πετᾶ τὸ καλπάκι του)

ΑΝΑΤ. (καθ' ἑαυτὸν) μέτυσε ἃ τζανούμ—λό
για ντέ τέλει—νά, πέταξε καλπάκι του· χιώτη
πριχοῦ νὰ πγῆ εἶναι κομάτι τρελό, ἄμμα ὄντας
μετύση κλόλας ἀρτίκ μπιτοῦν ¹⁾ μπιτοῦν τρελό γέ-
νεται. . . .

ΧΙΟΣ. (ἄρπάζει τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς
τοῦ Ἀνατολίτη, καὶ τὸ πετᾶ).

ΑΝΑΤ. Ἐἴ ὕστερα; δικό σου καλπάκι πέτα-
ξες, δικό μου σαρίκι ²⁾ τί τέλεις ποῦ πετᾶς γιὰ,
δίπ τρελλὸ εἶσαι ζάβαλι.

ΧΙΟΣ (ἄρπάζει τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τοῦ
Πελοποννησίου ὁμοίως).

ΠΕΛ. Τήραξε κεῖ χάμω καμώματα τοῦ μαγ-
κοῦφι· πέταξε τὸ κεφαλογιοῦρι μου, καὶ τὸ συγ-
κύλισε, ὅσο ποῦ μοῦ τ' ὄχρισε . . . μπᾶ νὰ ρέψης
μουρλέ, μέ τά καμώματά σου ἀλήθεια.

ΧΙΟΣ. (Ἀρπάζει τὴν σκούφια τοῦ λογιωτά-
του) καὶ τὴν βλέπει, στρέφων αὐτὴν πανταχόθεν·
(πρὸς τὸν λογιώτατον) ἔν πετᾶς κί ἐσὺ διαβόν-
τρου γυιὲ τὸ καλοῦπί σου π' οὔναι γιομάτο γάσσα;
οὔφου, οὔφου. . . . (τὴν πετᾶ).

ΛΟΓ. Τοῦ χάριν κακοήθως πράττεις; καὶ δὴ
τιμωρητέον σὲ κακοηθείας ἔνεκα.

ΧΙΟΣ Φέρτεν τώρη τὰ σιμάρματα—ὦφοῦ.

1) Ὅλως δι' ὅλου. 2) κάλυμμα.

ΑΝΑΤ. Τί τὰ πῆ σιμάρματα; — ἐσὺ τρελάτη-
κες ἄδ' αὖ!

ΧΙΟΣ Βγιολλιά, διαβόντρου μισέ χαντζῆ, —
ὠχοῦ — βγιολλιά, λαγοῦτα, (φωνάζει) ὠχοῦ
— καὶ φέρτεν τὰ γλίγωρις — ἤσकाσα φέρτεν τὰ —
(συντρίβει ἄλλο ἐν ποτήριον),

ΑΝΑΤ. Ἐτοῦτος οὔλα τὰ τὰ τζακίσει ἀγάλια
ἀγάλια . . . ἐγὼ εἶπα . . . ἅ τζανούμ, χιώτη τρελ-
λὸ εἶναι, μέτυσε κιόλας; ἀρτίκ τίποτα ντὲ τ' ἀφί-
κει σουφρᾶ ἀπάνου, ἓνα ἓνα οὔλα τὰ τσακίσει.

ΞΕΝ. (πρὸς τὸν Χιον) μισέ μπουρλῆ!

ΧΙΟΣ Τί καὶ;

ΞΕΝ. Ἐν εἶναι σιμάρματα.

ΧΙΟΣ Κι' ἀμὲ διαβόντρου γυιέ; κι' ἐν ἔχει
πούπετις μαθές; κι' ἐν εἶν' καμιά, λύρα καμιά
σφυρίχτρα;

ΑΝΑΤ. Μπρὲ καμπᾶ ζουρνᾶ ¹⁾ μπιλέμ ντὲν
ἔχει.

ΞΕΝ. Ἐν εἶναι — ἐν εἶναι.

ΧΙΟΣ Παίζουμεν τὰ Κουτάλια, καὶ τραγου-
δοῦμεν κιόλας — (πρὸς τὸν Πελοποννήσιον) βρὲ
διαβόντρου Μωραίτη, ἔλέτενε κᾶνα τραγοῦδι.

ΠΕΛ. (καθ' ἑαυτὸν) οὔ, νὰ χαθῆς ντὲ μουρ-
λούλιακα — τί κακὸ ζακόνι ²⁾ ποῦ τ' ὅχουνε τοῦτ'
οἱ χιώτες! σὰ μεθύσουνε μουρλένουνται ἀπὸ μίας,
καὶ δὲ ξέρουνε τί κάμουνε — χάσου δὲ μουρλέ, κι'
ἀπ' ἀλήθεια!!!

ΧΙΟΣ (Κεντᾶ τὸν Πελοποννήσιον μὲ τὴν χεῖ-

¹⁾ Σάλπιγξ τῶν γύφτων. ²⁾ ἰδίωμα.

ρα του) καὶ πῆτεν τώρη, πῆτεν, καλέ, πλὶά' νὰ τραγοῦδι.—(πετᾶ' ἐν πιάτον, καὶ φωνάζει ὠχοῦ!!!,

ΠΕΛ. Κόρακας ντὲ μαγκοῦφη—μ' ἔσκιαζες μὲ τὰ σκουξίματά σου—τί σκούζεις σὰ μουρλός, καὶ μὲ σπρώχνεις; (πρὸς τοὺς ἄλλους) νὰ ποῦμετε ὅλοι ἀπ' ὄνα τραγοῦδι, γιὰ νὰ γλυτώσουμ' ἀπ' αὐτουνοῦ τοῦ μουρλοῦ τὰ χέργια (πρὸς τὸν Χιον) ἀρχίνα ντὲ! κόφ' τὸ σβέρκο σου!

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

(Καθ' εἷς ἐξ αὐτῶν λέγει ἀπὸ ἐν τραγοῦδι κατὰ τὸ ἔθος τῆς πατρίδος του)

ΧΙΟΣ Καὶ λέτεν νὰ κάμω 'γὼ τὴν ἀρχή; ἄς πῶ πλὶά' ἕναν, μὰ θὰ πῆτεν καὶ σεῖς ὕστερις ἀπ' ὄνα (τραγωδεῖ).

Σ' ὦριον περιβολάκι μὲ τ' ἄνθη στολισμένο,
μὴν ἀνοιξὶ διαβαίνω νὰ παρηγορηθῶ.

πρὸς τοὺς ἄλλους πλάντε τὸ ἴσο, διαβόντρου γυιοί,
κάμτεν ἐσεῖς τὸ γάδαρο—ω, ω, ω.

ΟΛΟΙ Ω, ὦ, ὦ, ὦ, ὦ, ὦ, ὦ.

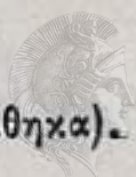
ΧΙΟΣ ἐξακολουθεῖ

»νὰ ξεφαντώσ' ὁ νοῦς μου ἀπὲ τοῖς λογισμοῦς μου,
»γιατὶ μὲ βασανίζουν τὰ κάλλ' ὅπου θωρῶ.

ΟΛΟΙ Ω, ω, ω, ω.

ΧΙΟΣ καὶ κάμτετόνε καλὰ τὸ γάδαρο—ὦ,
ὦ, ἐν ἡξέρετεν μαθὲς τὰ ψαρτικά, πα, βου, ζαζά,
καὶ ζᾶ νὰ γενῆτενε;—(ἐξακολουθεῖ)

θωρῶ μὴν περιστέρα, κι' ἐπότηζεν τὰ δένδρη
ἀπὲ τὸ κρυὸ νερὸ (ὠχοῦ τζατζα μου, κουζουλάθηκα).

ΟΛΟΙ ο, ο, ο, ο, ο, ο.

ΧΙΟΣ πῆτεν τώρη κι' ἄλλος — (πρὸς τὸν ἀνατολίτην) ἐλᾶστεν τώρη ἐσεῖς, μισὲ χαντζῆ, πῆτεν πλῖα (μεγαλοφώνως) πῆτεν — πῆτεν —

ΑΝΑΤ. Σῶπα νὰ δγιοῦμε, ἄϊ δελι ζιρζόπ¹⁾ ντικό μου ἀράδα εἶναι; χάϊδε ἄς πῶ πγιά. (τραγουδεῖ)

τὲ ν' ἀρχινήσω ἄ δουδοῦμ²⁾
νὰ σὲ παϊνέσω ἄ κουζούμ.³⁾
ντουντοῦμ ὅσον κρατ' ὁ σεβτᾶς⁴⁾
τὸ ντοῦλο σου μὴν τὸν ἱξεχνᾶς,

πρὸς τοὺς ἄλλους) τραβοῦδι, τραβοῦδι. 'Ιστὲ αὐτὸ εἶναι — ντὲν εἶναι καλό; — ἡξέρω κι' ἄλλα ἀκόμα, ἄμμα φωνή μου πγιάστηκε — βῆχα ἔχω πολὺ — ἀπόψι οὔλη νύχτα γκούχου, γκούχου τὸ πήγαινα — μεγάλος ἄστρος βγῆκε, ἐγὼ ἀκόμα ἔβηχα, κατόλου μάτι μου ντὲν ἔσφάλιξα — γιόξαμ.⁵⁾ ἔλεα τραβούντια ὅπου οὔλοι ν' ἀπομείνετε ἱξεροὶ ἀπὲ τὸ μακάμι⁶⁾ ἔλλεμ.⁷⁾ ν' ἄναι νύχτα, καὶ ν' ἄχης φορτωμέναις ἓνα κατάρι⁸⁾ Καμήλαις ἀράδα, ἀράδα, κι' ἐσύ ἀπάνου 'ς τὸ γκαῖντοῦρι νὰ τραβουδιζῆς καὶ νὰ παγαίνῃς — ὦχ — (πρὸς τὸν Πελοποννήσιον) εἶ, μώραλη παραματευτῇ — τώρα ντικό σου ἀράδα ἦρτε πὲς το τώρα.

1) Τρελλέ. 2) εἶδος ψιττακοῦ. 3) ἀρνίον μου. 4) ἔρως. 5) ἄλλως δέ. 6) μελωδία. 7) μάλιστα 8) σειρά.

ΠΕΛ. (τραγουδεῖ)

πέντε πό, μωρ' πέντε πό, πέντε ποντικοὶ ρουκ ,
πέντε ποντικοὶ βαρβάτοι μοῦ γαλάσαν τὸ κρεβάτι
κι' ἄλλοι τρεῖ, μωρ' κι' ἄλλοι τρεῖ, κι' ἄλλοι τρεῖς μο-
[νουχισμένοι
μοῦ τὸ σιάναν οἱ καϊμένοι.

(πρὸς τὸν Κρῆτα) ἔλα Κρητικέ, πέσε καὶ σὺ
τώρα ἓνα.

ΚΡΗΣ (τραγουδεῖ)

ἔπαρ' ἐσὺ τῇ λύρα σου, κι' ἐγὼ τὸν ταμπουῤ μου,
ν' ἀκούσης ντὰ θὲ νὰ σοῦ πῶ π' ὅχω μέσ' τὴν καρ-
[διά μου.

ὄντας σὲ πρωταγάπησα ἦτανε ραμαζάνι,
κι' ἀκόλλησ' ἡ ἀγάπη μου σὰ μέλι στὸ σαγάνι.
ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι ποῦρι,
ἔχεις κούτελο καὶ μοῦρι.

(πρὸς τοὺς ἄλλους) ν' ἄχα δά, δεδίμ¹) καὶ τῇ
λύρα μου ὁμάδι, διαλὲ τὸν ἓνα σας π' οὔθελε ν'
αὔγη μπροστάς μου.

ΑΔΒ. Πῶ νὰ τὸ λές, ὀρέ, κι' ἐγὼ ψύχα τρα-
γουδίαις (τραγουδεῖ)

τρία πουλάκιας κάθονται στὸ διάχο στὸ ταμπούργια
— τ' ὄνα τηράει τῇ Ρούμελη, γιοῦ — καὶ τ' ἄλλο τὸ
[Δερβένιας —
τὸ τρί, μωρέ, τὸ τρί, τὸ τρίτο τὸ καλήτεραις οὔ —
μυργιολογáει καὶ λέει — ποῦ εἶσαι — γιοῦ — γιόνα,
[μωρὲ γιόνα —

(πρὸς τοὺς ἄλλους) πῶ, ν' ἄχες ὀρὲ ψύχα καὶ τὸ
γιογκάρι νὰ τὸ βάργεις — πῶ νὰ τὸ λένε τὰ τὰ
τὰ κρικόνια²), νὰ τὸ τὸ γλέπης ὀρὲ χαβά³).

ΚΥΠ. Σὰν τ' ἄπασιν ὅλοι, ἄς πῶ κι' ἐγώ,
(τραγουδεῖ)

¹) Εἶπα. ²) οἱ ψυχουιοί. ³) ἦχον.

γιομίζω τὸ γαλλοῦνιν¹⁾ μου καπνὸν ποῦ τὸ πουντζίν μου,
 πυρκοολλῶ κι' ἄμάν ἄμάν, πυρκοολλῶ κι' ἄφτένω το, λαμ-
 [πρόν²⁾ ποῦ τὸ βλαντζίν³⁾ μου,
 — ἄχ μαργιῶλλισα!

ΑΝΑΤ. (φωνάζει, ντῖτῖτῖ, χάϊδε, χάϊδε —
 (καθ' ἑαυτὸν) χιώτη εἶπα μέτυσε, ἄμμα κι' ἐγὼ
 παρακάτου ντέν παγαίνω — μέτυσα ἃ τζανούμ
 — μέτυσα — ἄρτικ πολλὰ λόγια ντέ τέλει.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Ἀνατολίτης καὶ ὁ Λογιώτατος ἔπειτα οἱ λοιποὶ

ΑΝΑΤ. (πρὸς τὸν Λογιώτατον σκεπτόμενον)
 ὅλᾶν λογιωτοτώτατε. — σιοῦ — ἐσένα λέω —
 μπὲ σασκὶν σοφτᾶ⁴⁾ — λογιωτοτοτοτώτατε —
 ντέν ἀκοῦς; — τί συλλογιέσαι ὅλᾶν σὰν ἀρμένη
 πετερά του πέτανε; ντέν τραβουδίζεις κι' ἐσύ;

ΛΟΓ. Οὐκ ἔμαθον ἄδειν, εἰ μὴ ὕμνους.

ΑΝΑΤ. Ἐσὺ πές, καὶ πές ὕμνος — (πρὸς
 τοὺς ἄλλους) τζάνουμ σωπᾶτε τώρα — λογιώ-
 τατο ὕμνος τὰ πῆ ν' ἀκούσουμε — (πρὸς τὸν λο-
 γιώτατον) ντέ, νὰ ντιοῦμε — ἀρχίνισεν τέ!!

ΛΟΓ. (ἄδει μεγαλοφώνως) ΖΕΥ!!!

ΑΝΑΤ. Μὲ τρόμαξες, ἄδαμ...

ΛΟΓ. (ἐξακολουθεῖ)

Ζεῦ μακάρων καὶ ἀνθρώπων σὺ μόνε γονεῦ,

Ὑψιστε σταθμεῦ, καὶ διανομεῦ—

ΑΝΑΤ. (καθ' ἑαυτὸν ἐμπαίζων τὸν λογιώτα-

¹⁾ Τζιμποῦκι. ²⁾ φωτιά. ³⁾ σηκότι. ⁴⁾ τουρκοσχολα-
 στιχέ.

τον) εὐ μακαρόνια εὐ, Ζεῦ μακαρόνια Ζεῦ, τζάνουμ. ἐρίφι καρντιὰ μακαρόνια τέλει, ντε βαζγκεστίζει ¹⁾).

ΛΟΓ. (ἐξακολουθεῖ)

Ἐπίτριψον, ἐπίτριψον τοὺς σὲ κακαγοροῦντας.

ΑΝΑΤ. (πρὸς τὸν λογιώτατον) τ' ὅσωσες; τοῦτο εἶναι ὕμνος, γιόξαμ. ἔχει κι' ἄλλο ἀκόμα; ἂϊ, κάχπ ὀγλου ²⁾ ἂϊ—κι' ἐγὼ τάρεψα ὕμνος, κάτι μεῖζο προῖμα εἶναι εἶπα—τοῦτο ἓνα Ζεῦ μεῖζο μεῖζο κόπτησε ³⁾ τρομάξα, ὕστερα ἀρτίκ εὐ, Ζεῦ, μακαρόνια εἶπες, στὰ ὕστερνὰ τρίψε καὶ κακὰ εἶπες—ἄφεριμ.—ταμάμ ὕμνος—καὶ τοῦ χρόνου—(πέρνει ἐν κομμάτι μπουρέκι) ἔλα τώρα λογιώτατε, ἀνοιξε τὸ ἱστόμα σου.

ΛΟΓ. Οὐ χωρεῖ τῷ στόματί μου.

ΑΝΑΤ. Ντὲ, κωπόγλου, χωρεῖ, ντὲ χωρεῖ, ἐγὼ τὰ χῶσω—ἂ—ἂνοιξαι ἱστόμα σου λέω.

ΛΟΓ. Ἰδού.

ΑΝΑΤ. Ἰντοῦ μιντοῦ ντὲν ἔχει—κατάπρε το—οὔλο μιὰ βοῦκα ντέ.

ΛΟΓ. Οὐχ ἐκὼν μὲν, καταπίω δέ, καὶ δὴ τί ποιητέον; ἀνεκτέον τῶν πάντων.

ΧΙΟΣ Καλὲ σεῖς λογιώτατε, ποῦ ξέρετεν τὰ λιανικά;

σέντε μέντε κουντουσέντε,
καὶ τῶν ἄλλονων μισέντε

ξέρετεν ἴντα θὰ πῆ;

1) Τραβᾶ χέρι. 2) υἱὲ πόρνης. 3) ὀρμητικῶς ἐξῆλθεν. ἡ κόπη

ΛΟΓ. Οὔ.

ΧΙΟΣ Οὔσας, κι' ὁ μισὲ Περῆς ἀντάμα· (πρὸς τοὺς ἄλλους) κι' ἐχορεύουμεν ἅματις;

ΠΕΛ. Νὰ χορέψουμε.

ΑΝΑΤ. Ἄϊδε ντὲ σηκωτῆτε...

ΟΛΟΙ. Νὰ χορέψουμε.... (χορεύουν).

ΧΙΟΣ. (φωνάζων) βάρτεν κρασί 'ς τὰ ποτήρια νὰ πγιούμενε. — (παίρνει ἓν ποτήριον) πρὸς τοὺς ἄλλους) πάρτεν κι' ἐσεῖς ἀπ' ὄνα — αἱ βίβα — 'ς τὴν ὑγιά μας καλὴ γιὰ — στὴν ὑγιά τῆς λευτεριᾶς.

ΟΛΟΙ (παίρνουν ἀπὸ ἓν ποτήριον) αἱ βίβα !!

ΑΝΑΤ. Σία λευτερία.

ΠΕΛ. Εἰς ὑγείαν της, αἱ βίβα της — χαιράμενοι.

ΟΛΟΙ. (κτυπῶντες τὰ ποτήρια) αἱ βίβα !!!

ΑΛΒ. Γιὰ τὸ λευτεριὰ ὀρέ, ζτροῦ, — ὀρέ ὀρέ ζτροῦ — (κτυπᾷ καὶ αὐτός.)

ΟΛΟΙ Αἱ βίβα !! (πίνουν).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Ὁ Ἀνατολίτης, ὁ Λογιώτατος, καὶ ὁ Ξενοδόχος,
(οἱ δὲ ἄλλοι σιωποῦν καθήμενοι).

ΑΝΑΤ. (πρὸς τὸν λογιώτατον) ἐσὺ γιὰτὶ ντὲν ἐχόρεψες καλὰ;

ΛΟΓ. Οὐκ ἔμαθον ὀρχεῖσθαι.

ΑΝΑΤ. Μάτε τώρα — νά, σήκω ένα σου πο-
δάρι, χτύπα άλλο σου ποδάρι, γένηκε χορός, πάει
λέοντας.

ΛΟΓ. Έα με — (πρὸς τὸν ξενοδόχον) ἄξον
μοι νηφοκοκκόζωμον.

ΑΝΑΤ. Ντὲν τρέπεσαι ἐσύ κωντζά¹⁾ μου λο-
γιώτατο, νύφη τέλεις; ποῦ ν' αὔρουμε τώρα νύ-
φη γιά; (πρὸς τὸν ξενοδόχον) ἔλα ἔλα, Μισέ
Μπαστιά, λογιώτατο νύφη ὑρεύει.

ΞΕΝ. (πρὸς τὸν λογιώτατον) καλὲ σεῖς, ἐν
ντρεπούστενε νὰ λέτεν πῶς θέτενε νύφη; καὶ ποῦ
νὰ σᾶς τὴν εὐροῦμεν τώρη;

ΛΟΓ. Οὐχί, ἀλλὰ νηφοκοκκόζωμον εἶρηκα.

ΑΝΑΤ. Έἰ, ἰστέ, νύφη κοκκόνα γιά; ἓνα ζου-
μὶ ἔχει παραπάνου.

ΛΟΓ. Οὐκ ἔγνωκας ἀγράμματε.

ΑΝΑΤ. Έγὼ γράμματα ντὲ ξέρω, ἀμυά,
νύφη κοκκόνα ὑρεύεις, καλὴ ντουλειὰ ντὲν εἶναι
— ἐτοῦτο καταλαβαίνω τί τὰ πῆ.

ΛΟΓ. ὦ ἀναλφάβητε ἄνερ!!! καὶ δὴ ζω-
μόν, ἔφην, τοῦ κόκκου, ὃν ἡμεῖς οἱ βάρβαροι
καφφὲ καλεῖτε.

ΑΝΑΤ. καφφὲ τέλεις;

ΛΟΓ. ἔγωγε.

ΑΝΑΤ. ἔγωγες νὰ γένης — καὶ ντὲ λὲς ἔτζι,
μόνε λὲς νύφη, καὶ κοκκόνα; πολὺ σασκίني ἄντρω-
πο εἶσαι· ἀτζαίπικο²⁾ μπουταλᾶ εἶσαι, νὰ μὴ
σὲ κακοφανῇ. ἔγὼ ἔτζι σασκίني ἄντρωπο ντὲν

¹⁾ Μέγας. ²⁾ Παράξενος.

εἶδα ἀκόμη. . . καρδιά του τέλει καφφέ, καὶ νὰ
 ὑρεύη κοκκίονα νύφη — ἀκόμα νὰ δῆμιονε τί τὰ
 ὑρέψης λοῆς κοπῆς ἀνάποντα πράματα.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

(ὁ Ἀνατολίτης καθ' ἑαυτὸν παρατηρῶν τοὺς
 ἄλλους).

ΑΝΑΤ. Ἔ!!!! Χιῶτη μέτυσε, κοιμᾶται,
 Μωραίτη λογαριάζει — Κυπριώτη συλλογιέται —
 Κηρτικὸ τζιμποῦκι πίνει — Λογιώτατο γράφει
 — ἄμμα Ἀρβανίτη δουλιὰ καλὰ ντὲν παγαίνει
 — νά, νά — γούρλωσε μάτια του, τρίζει δόντια
 του, στρίβει μουστάκι του — ἄλλα ἄλεμ. καυγκᾶ
 τὰ κοπαρδίσει¹), γιατί κουρουλδήστηκε²) — πο-
 λὺ φοβοῦμαι, Ἀρβανίτη καυγκατζῆ³) ἄνθρωπο
 εἶναι — τὸ ἄ!!!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

Ἀλβανός, Κρής, καὶ ὁ Ἀνατολίτης.

(Ὁ Ἀλβανὸς μεθυσμένος μαλώνει μὲ τὸν Κρη-
 τικόν, πυροβολεῖ μὲ τὴν πιστόλαν, καὶ τὸν πλη-
 γώνει πολλὰ ἐλαφρὰ εἰς τὸν βραχίονα).

ΑΛΒ. Ὅρὲ Κρητικά, ὁρὲ — πρᾶ — ἐσὺ ἐσὺ
 ὁρὲ Κρητικά! — πῶ τὸ γουρουνίζεις ἐσὺ ἐμένα
 ὁρὲ τὸ πα, πα, πα, τὸ παλουκάρι;

¹) ἐκρήξει. ²) Προητοιμάσθη. ³) φίλερις.

ΚΡΗΣ Δέν κατεχω ἐτζὰ πρᾶμα, μηδὲ κατέ-
χωσε πούρι, θιὸς κ' ἡ ψυχὴ μου.

ΑΛΒ. Πῶς ὁρὲ νὰ τὸ λές ἔτζι ἐσὺ ὁρὲ ἐσύ,
ποῦρτες ὁρὲ ἐγὼ στὸ-στὸ-στὸ Κρήτη ὁρέ; κι'
ἔριχνες ἐγὼ ὁρὲ ἐγὼ τὸ-τὸ-τὸ τουφέκιας σὰ-σὰ
-σὰν τὸ βροχάδες;

ΚΡΗΣ Εἶπα σοῦ το δά μαθές, δὲ σὲ κατέχω
δεδίμ, διάλλε τὰ πάσπαλα¹⁾ ποῦ θὰ θέσω στὸν ἄδη.

ΑΛΒ. Πρά, πῶς τὸ κάνεις ἔτζι ὁρὲ ποῦ δέν
τὸ γουρουνίζεις; πῶ σὲ γουρουνίζω ἐγώ. . .

ΚΡΗΣ κατέχω δὰ σὲ δεδίμ, τώρα, π' οὔρ-
θες κι' ἔφαγες τὰ κουράδια²⁾ μας.

ΑΛΒ. (μὲ θυμὸν) τφοῦ, ἀλὰ μπελιάβερσιν³⁾
ποιὸς ὁρὲ νὰ τρῶς κουράδιας;

ΑΝΑΤ. (καθ' ἑαυτὸν) ἔ! — καυγκᾶ τώρα
σὰ μόσκο τὰ μυρίσει.

ΚΡΗΣ Καὶ γιάντα δὰ δεδίμ, φόματ' ἄναι
δὰ ποῦ δέν ἀφήκατε κουράδια στὴν Κρήτη;

ΑΛΒ. Ἄϊδε νὰ χάνεσαι, πίθε μούτη. (τρί-
ζων τοὺς ὀδόντας) ποιὸς ὁρὲ τ' ὄφαγες κουράδιας;

ΚΡΗΣ Ἐσὺ δὰ, μαθές κι' οἱ συντρόφοι σου,
δεδίμ κιὰ ὀλιᾶς.

ΑΛΒ. (τὸν πτύει) τφοῦ, τεταχήνιε.⁴⁾

ΚΡΗΣ (τὸν πτύει) τφοῦ. . .

ΑΛΒ. (τὸν πτύει) τφοῦ, καὶ σὺ μούτη —
εὐγάζων τὴν πιστόλαν) νὰ ὁρὲ ποιὸς νὰ τρῶς κου-
ράδιας — (πυροβολεῖ, καὶ φεύγει).

1) Κόνιν τῶν λειψάνων. 2) πρόβατα ἢ κοπάδια. 3) κακὸν
νὰ τὸν δώσῃ ὁ θεός. 4) στὸν διάβολον.

ΚΡΗΣ 'Ω, ὦ, ὦ· διάλε τζ' ἀποθαμμένοι σου
καὶ τζ' ἀπομεινάροι σου, μ' ἐσκότωσες ἐδᾶ.

ΑΝΑΤ. Δὲν εἶπα ἐγώ; 'Ιστέ. 'Αρβανίτη χου-
νέρι ¹⁾ τοῦ ἔκαμε, (τρέχει πρὸς τὸν Κρῆτα), ποῦ
χτύπησε; 'Ιστέκα, 'Ιστέκα, (βλέπει τὴν πληγὴν)
ἔ! — ζαράρι ²⁾ ντὲν ἔχει, τίποτα — μὴ φοβᾶσαι
σήκω, σήκω (τὸν σηκώνει ὀλίγον).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

(ὁ Ξενοδόχος ἀκούσας τὸν κρότον τοῦ πιστολίου,
τρέχει φωνάζων καὶ ὀδυρόμενος).

ΞΕΝ. Οὐγοῦ, οὐγοῦ, οὐγοῦ — οὐγοῦ δια-
βόντρου γυιοὶ — ἄλοι, ἄλοι, ἄλοι μου τοῦ κα-
κόσορτου, ἔντ' ἂν' τοῦτο π' οὐπαθα — ἄλοι —
(πρὸς τὸν Χῖον κοιμώμενον). Καλὲ σεῖς, μισὲ
Μ πουρλῆ, κοιμοῦσταν καλέ;

ΧΙΟΣ 'Ιντα πάθετὲν;

ΞΕΝ. Φονικὸ διαβόντρου γυιέ, φονικὸ — κι'
ἔ ξυπνᾷτεν πλιᾶ;

ΧΙΟΣ Καὶ ποῦντο ἀμάτις τὸ χειμονικό;

ΞΕΝ. καλὲ διαβόντρου κουλούκι, ἐγὼ λέγω
σας φονικό, κι' ἐσεῖς ὄνειρευγοῦσταν χειμονικό;
ἐν ξυπνᾷτεν τώρη νὰ δγῆτεν τὰ αἵματα;

ΧΙΟΣ Πιταοῦ κι' ἤγλεπά το στ' τ' ὄνειρό μου
— καὶ ποιὸς νὰ σᾶς χαρῶ ἤκαμὲν το;

ΑΝΑΤ. 'Αρβανίτη χτύπησε Κηρτικό;

ΧΙΟΣ Καὶ π' οὔντος τώρη 'Αρβανίτης;

ΑΝΑΤ. 'Εφυγε — χοῦ — ἂν τὸ π. λάσης.

¹⁾ Προτέρημα. ²⁾ βλάβην.

ΧΙΟΣ Ούγοῦ, ούγοῦ, Ἰντα δουλειαῖς π' οὐ-
πάθαμεν. Ἰντα νὰ τὸν κάμωμεν τώρη τὸν Κρητικόν;
ΚΥΠΡ. Νὰ τὸ γιατρέψουμε.

ΧΙΟΣ Καὶ ποιὸς νὰ τὸ νὲ γιατρέψη, νὰ σᾶς
χαρῶ;

ΚΥΠΡ. Ἐγὼ τὸ γιατρεύω — φέρτε ξύδιν,
λάδιν, ῥακὶν στουπὶν, μαστίχιν, καὶ ἓνα σαχά-
νιν, ἄψετε καὶ λαμπρὸν στὴ φουκοῦν νὰ τὸ κά-
μω μεχλάριν ¹⁾ νὰ τ' ἀλλείψω τὸ γιαρὰν του.

ΧΙΟΣ (πρὸς τὸν ξενοδόχον) μισὲ Μπαστιᾶ! .
ἀκούσετέν τα; φέρτεν τα. . .

ΞΕΝ. Ὅχωνοῦς φέρνω σᾶς τα· μὰ ἔν κάμνει,
νὰ σᾶς χαρῶ, ν' ἀναι δῶ ὁ Κρητικός· — νὰ τὸν
σηκώσουμ' ἀπ' ἐδῶ (φεύγει).

ΚΡΗΣ Δὲν μπορῶ κιὰ ὀλιᾶς νὰ πουρήσω ²⁾
θιὸς κ' ἡ ψυσή μου.

ΚΥΠΡ. σὲ καθαλλᾶμε στὸν ἄππαρο ³⁾.

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

(Ὁ Ξενοδόχος εἰσέρχεται ἔντρομος, καὶ εἰδοποιεῖ
τοὺς ἄλλους, ὅτι ἔφθασεν ἡ ἀστυνομία).

ΞΕΝ. Καλὲ σεῖς, καλὲ σεῖς — ούγοῦ — πλά-
κωσεν ἡ ἀστυνομία, πλάκωσε· νὰ — ἔρχεται —
ἔρχεται — ἄλοί μου ἄλοί, ἄλοί!! — Ἰντα νὰ κά-
μω τώρη; — ἤσθησα πλὶὰ ὁ κακόσορτος — ἤσ-
θησα.

¹⁾ Ἀλοιφήν. ²⁾ νὰ εὐγῶ ἔξω. ³⁾ ἄλογον.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Ὁ ἀστυνόμος συνωδευμένος μετὰ τῶν στρατιω-
τῶν εἰσέρχεται καὶ ἐξετάζει).

Ἀστυνόμος, Ξενοδόχος, καὶ ὁ Κρήτης,

ΑΣΤ. Φέρμα ¹⁾ γραμὰ — μὴ φύγη κανεῖς —
εἴστε οὔλοι ἀδιλίτο κριμινάλε ²⁾. (πρὸς τοὺς στρα-
τιώτας) Μουρέ Γεράσιμε, Ἀντζουλλῇ, Διονύσιο !!
— βάλτε τζῆ οὔλους ἐτούτους ἀπάρτε ³⁾ νὰ τζῆ
ἐξαμινάρω ⁴⁾ σεπαραταμέντε ⁵⁾ (πρὸς τὸν ξενο-
δόχον) ποῦ εἶναι γραμὰ ἐκεῖνος ὁ λαβωμένος ;

ΞΕΝ. (τρέμων) ὀρίστε ἐδῶ — . . . , (δεικνύει
τὸν Κρήτην).

ΑΣΤ. (ἐξετάζει τὸν Κρήτην) Πινομή σου μουρέ ;

ΚΡΗΣ. ὦ πονεῖμε, ναῖσκε, δεδῖμ, πονεῖμε.

ΑΣΤ. Πινομή σου, μουρέ ; τ' ὄνομά σου,
διάολλε ;

ΚΡΗΣ. Μανολῖος Δασκαλάκης.

ΑΣΤ. Καὶ ποῦθε εἶσαι γραμὰ ;

ΚΡΗΣ. ἀπὲ τὴ Γκύσαμο.

ΑΣΤ. Καὶ ποῦ στὸ διάολλο εἶν' αὐτὸ τὸ Κύ-
σαμο ;

ΚΡΗΣ. Ἐπα δᾶ — στὴν Κρήτη.

¹⁾ Στῆτε. ²⁾ Ἐγκληματῆς ³⁾ Κατὰ μέρος ⁴⁾ Ἐξετάσω,
Ἐν μέρει.

ΑΣΤ. Καὶ δὲ λές π' οὔσαι Κρητικός, ν' ἄμπ' ὁ διάολλος μέσα σου; καὶ ποιὸς μουρὲ, ποιὸς σὲ χτύπησε;

ΚΡΗΣ. Ἐνας λιάπης.

ΑΣΤ. Καὶ π' οὖν' ἐκελὸς ὁ λιάπης;

ΚΡΗΣ. δὲν τὸν κατέχω τὸ σκυλάπιστο, πούρησε.

ΑΣΤ. Καὶ ποῦ μουρὲ, ποῦ σὲ βάρεσε;

ΚΡΗΣ. Στὴ χέρα δεδὶμ, ὦ — φέρτε με δὰ τὸν ξαγορευτὴ¹⁾ νὰ μὲ ξαγορέψη²⁾ νὰ ξεμυστέψω³⁾.

ΑΣΤ. Καὶ πῶς σὲ βάρεσε μουρὲ; ἂ κάζο πενσάτο;⁴⁾

ΚΡΗΣ. Δὲν κατέχω φράγκικα.

ΑΣΤ. Μουρὲ ἂ κάζο πενσάτο;

ΚΡΗΣ. Εἶπα σοῦ το δὲν κατέχω ντὰ μοῦ λές θιός...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Ο Ἀστυνόμος καθ' ἑαυτὸν).

ΑΣΤ. Λ' ἀφ' ἂρ ζέ σέριο⁵⁾, καὶ δὲν μπορῶ νὰ τζῆ ἐζαμινάρω ἐζαταμέντε⁶⁾ — μὰ τάντο μπάστα⁷⁾ — τζῆ ἔβανα οὔλους ἂ πάρτε, καὶ θὰ κάμω τζῆ ἐζάμιναις σεριαμέντε⁸⁾, ὥς που ν' αὔρω τὴν γκάουζα⁹⁾, καὶ νὰ μάθω καλὰ, ἂν ἦναι κάζο πενσάτο, ἐπόϊ νὰ τζῆ ἀκουζάρω¹⁰⁾ στὴ Διοίκησι, καὶ

1) Πνευματικόν. 2) Ἐξομολογήση. 3) Νὰ γλυτώσω. 4) Ἐκ προμελέτης. 5) Ἡ ὑπόθεσις. εἶναι σοβαρά. 6) Μὲ ἀκρίθειαν. 7) Τόσον ἀρκεῖ. 8) Ἐμβριθῶς. 9) Κατηγορίαν. 10) Καταμηνύσω.

νὰ κάμω τὰ ἄττα ¹⁾ μου κόμε σι ντέβε ²⁾, κατὰ πῶς μοῦ μεριτάρει ³⁾ στὸ ὀφφίτζιό ⁴⁾ μου — . , καὶ δὲν μπορῶ ν' κάμ' ἀλλιῶς, γιατί θὰ δισπρετζάρω ⁵⁾ τὸ ὀνόρε ⁶⁾ μου (προβαίνει ἐμπρός).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Ὁ Ἀστυνόμος, ὁ Ἀνατολίτης, καὶ οἱ στρατιῶται.

ΑΣΤ. Π' οὔναι, μουρέ, ἐκεῖος ὁ λιάπης;

ΑΝΑΤ. Λάπη ποιὸ εἶναι; σακὶν ⁷⁾ Λάπη Ἀρβανίτη εἶναι; ἐκεῖνο ὑρέυεις; πάει — χοῦ — π' οὔντο τώρα Ἀρβανίτη; — ἂν τὸ πιάσης . . .

ΑΣΤ. (πρὸς τὸν Ἀνατολίτην) Ἔλα δῶ ἐσὺ γιαμὰ —.

ΑΝΑΤ. Ἰστέ, ἦρτα — τί τέλεις ἐμένα;

ΑΣΤ. Πινομήσου.

ΑΝΑΤ. Τὶ τὰ πῆ πινομή σου;

ΑΣΤ. Τ' ὄνομά σου μουρέ;

ΑΝΑΤ. Ἄ — ὄνομά μου; ὄνομά μου, Χατζῆ Σάββα ντοῦλό σας.

ΑΣΤ. Ἡ πατρίδα σου;

ΑΝΑΤ. Πατέρα μου; πατέρα μου Χατζῆ Μουράτη λέανε — ἐκεῖνο πέτανε, τί τὸ τέλεις τώρα;

ΑΣΤ. Ὁχι, μουρέ, ὁ τόπος σου;

ΑΝΑΤ. Ἄ, βιλαέτι μου; βιλαέτι μου, Κατσερι εἶναι.

ΑΣΤ. Καὶ π' οὔν' αὐτὸ τὸ Κατσερι;

¹⁾ Πράξεις. ²⁾ Ὡς πρέπει ³⁾ Ἀνήκει. ⁴⁾ Ἀξίωμα
⁵⁾ Καταφρονῶ. ⁶⁾ Ὑπόληψιν ⁷⁾ Μήπως.

ΑΝΑΤ. "Αἰ Βασίλῃ τόπο εἶναι, Γκαισαρείας, Γκαπαδοκίας, ντὲ ξέρεις ἐσύ;

ΑΣΤ. Κ' εἶσαι γιὰ μὰ ἅπ' τ' ἄῃ Βασιλείου τὸν τόπο; γιὰ δ' αὐτο εἶσαι καὶ χαντζῆς, — ν' ἄμπ' ὁ διάολλος μέσ' τὴν καθούκα¹⁾ σου — καὶ πὲς μου μουρὲ ἐσύ, πῶς ἐγίνηκε ὁ λαβωμὸς τοῦ Κρητικοῦ;

ΑΝΑΤ. Νά; ἰστέ, τρώγανε, πίνανε, — 'Αρβανίτη μέτυσε, φορτώτηκε Κηρτικὸ εἶπε 'Αρβανίτη (ντρέπουμε νὰ πῶ, τιμὴ στὰ μούτζουνά σου) κουράδια, εἶπε. 'Αρβανίτη εἶπε, νὰ φᾶς ἐσύ, σάνκιμ.²⁾ Κηρτικὸ νὰ φάῃ, κατάλαβες; — κουράδια μουράδια λέοντας, καυγκαλαστίσανε, — καυγκαλαστίσανε, 'Αρβανίτη τράβηξε πιστόλα μάνι — μάνι ἔσφιξε Κηρτικὸ ἅπανου, γιὰ ραλάδισε²⁾ κομματάκι χέρι του — οὔλο οὔλο καυγκᾶ 'Ιστέ, αὐτὸ εἶναι . .

ΑΣΤ. Νὰ μὲ πάρουν οἱ διαόλλοι κι' ἄν κατὰ λαβα τίποτ' ζι. — (πρὸς τὸν 'Ανατολίτην) καὶ πῶς μουρέ, καὶ πῶς; μπᾶ κ' ἦτανε ἂ κάζο πενσάτο;

ΑΝΑΤ. 'Αρτίκ πινσάτο, μινσάτο, ἐγὼ ντὲ ξέρω. 'Αρβανίτη χτύπησε Κηρτικὸ, βέσσελάμ.

ΑΣΤ. (μὲ θυμὸν), Καὶ μίλλειε μουρὲ ῥωμᾱῖκα, παλζότουρκα!!!

ΑΝΑΤ. "Εἶ — ἐσύ γιὰτὶ μιλάς φιράγκικα γιὰ; σάντο μάντο, φόρτο φοῦρτο; ἰξέρω ἐγὼ φιράγκικα; ἐγὼ ῥωμᾱῖκα λέω, δὲν καταλαβαίνεις, ἐγὼ

¹⁾ Πῖλον τῆς κεφαλῆς ²⁾ Τάχα.

φιράγκικα ντὲ ξέρω, πῶς νὰ γένη γιὰ; τί νὰ γέ-
νη ἂ τζανούμ — ἐσὺ εὖρε τὸ κολάϊ¹⁾ τοῦ πγιά,
νὰ καταλάβῃς — ἐγὼ σάστησα κι' ἀπόμεινα —
ἄλλο τίποτα ἐγὼ ντὲ ξέρω.

ΑΣΤ. Πὲς μου μουρὲ καλὰ τὴν ἐζάμινα²⁾ σου,
γιατὶ κακόροικε, θὰ πᾶς ἂ ρέστο.³⁾

ΑΝΑΤ. Ἄν μπορῇς, κατάλαβε τώρα. (πρὸς
τὸν ἀστυνόμον) ἄνταμ — ἐγὼ σὲ εἶπα — ζάμινα
μάμινα, ρέστο μέστο, φόρτο φοῦρτο, σάντο μάν-
το, κουκούτζι⁴⁾ ντέν καταλαβαίνω τί τὰ πῆ —
οὔλο οὔλο καυγκᾶ τί ἦτανε, εἶπα — πάει λέον-
τας — ἄκουσες τώρα; Ἰστὲ ρωμαῖκα τὸ εἶπα ἄρ-
τίκ, καὶ τώρα ντέν κατάλαβες, ποτέ σου ντέ τὰ
καταλάβῃς...

ΑΣΤ. (μὲ θυμὸν) ἂ ρέστο κανάγια, ἂ ρέστο,
— (πρὸς τοὺς στρατιώτας) πάρτετον αὐτόνε ἂ ρέ-
στο — (τὸν κρατοῦν οἱ στρατιῶται).

ΑΝΑΤ. Ἰστέκα νὰ ντγιοῦμε — τί τὰ πῆ ἄρέστο;

ΑΣΤ. Στὴ φυλακὴ θὰ πᾶς.

ΑΝΑΤ. Χάψι:

ΣΤΡ. Ναί.

ΑΝΑΤ. Ἐῖ, ὕστερα; ἐγὼ τί ἔκαμα, ἄνταμ,
νὰ πάγω χάψι; ἐγὼ ντέν χτύπησα Κηρτικό, ἐγὼ
πιστόλα μιστόλα ντέν ἔχω, ἐγὼ ντουλειά μου
κύτταζα, τζουμποῦσι ἔκαμνα — νά, πγιάσαι ἄρ-
θανίτη, κρέμαστο μπιλέμ, ὅχι θάνεις ἐμένα χά-
ψι — ταμάμ...

1) Εὐτολμίαν. 2) Ἐξέτασιν. 3) Φυλακὴν. 4) Ἀντὶ τοῦ
τελείως.

ΑΣΤ. Ἐσὺ θὰ πᾶς ἀρέστο γιαγουρτοβαφτισμένε, παλιότουρκα.

ΑΝΑΤ. Ταμάμ ἀστρονόμο — ἄφεριμ — βρίζει κιόλας — ἐγὼ τοῦρκο ντέν εἶμαι· χριστιανὸ ὀρτόδοξο εἶμαι — χατζῆ ἄνθρωπο εἶμαι — Ἰψέματα ποτές μου ντέ λέω — χίτζ ποτές ἄνθρωπο βαφτίζουνε μὲ γιαγουῦρτι; τόσω χρονῶ γένηκα, ἀκόμα ντέν ἄκουσα ποῦ βαφτίζουνε μὲ γιαγουῦρτι — ἄϊδε νὰ ντγιούμε τί τὰ πῆς ἀκόμα — ἀγάλια, ἀγάλια τὰ πῆς αὔριο μὲ μποζά¹⁾ βαφτίζουνε.

ἌΣΤ. (μὲ θυμὸν) ἂ ρέστο, ἂ ρέστο. . .

ΣΤΡ. (τὸν παίρνουν).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Ὁ Ἀστυνόμος ἐξετάζει τὸν Λογιώτατον).

Ἀστυνόμος, Λογιώτατος, Γραμματεὺς τῆς Ἀστυνομίας, στρατιῶται.

ΑΣΤ. (πρὸς τοὺς στρατιώτας) φέρτε μου μουρὲ ἐκλόνε μὲ τὴν σκούφια· — (τὸν φέρνουν) (πρὸς τὸν Λογιώτατον) πινομή σου;

ΛΟΓ. Ἐπώνυμον μὲν φέρω Κωνωπίδης, κέκλημαι δὲ Κλειτομένης.

ΑΣΤ. Ὅρσαι ὀνόματα. . . καὶ ποῦ νὰ θυμᾶται κανεῖς, καλότυχε, τέττοια ὀνόματα ποῦ βγάλανε τώρα. . . (πρὸς τὸν λογιώτατον) καὶ ποῦθε εἶσαι γιαμὰ;

1) Εἶδος ποτοῦ ὁξέως κατασκευαζομένου ἀπὸ κεγχρί.

ΛΟΓ. Κῶρος.

ΑΣΤ. Καὶ ποῦ στὸ διάβολο εἶν' αὐτὸ τὸ Κῶρος;

ΛΟΓ. Τὸ Τουρκιστὶ Στὰν κιόϊ λεγόμενον.

ΑΣΤ. Καὶ πές δά π' οὔσ' ἀπὲ τὴν Κῶ, ξαφνικὸ νὰ σ' οὔρθη... καὶ τὶ τέχνη κάμεις;

ΛΟΓ. Τέχνην μὲν οὐδαμῶς, ἐπιστήμων δὲ μάλα.

ΑΣΤ. Ἄς ᾗν κι' ἐπιστήμη, μπᾶ κ' εἶσαι γιατρός;

ΛΟΓ. Οὔμενουν, ἀλλὰ ῥήτωρ, Λογικὸς, Γραμματικὸς Μαθηματικὸς, καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ τὰ λοιπὰ...

ΑΣΤ. Μῶρ' μπᾶ κ' εἶσαι Λογιώτατος;

ΛΟΓ. Ναὶ μὲν... καὶ ἐκ τῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λεγομένων ἐνδοξοτέρων λογίων.

ΑΣΤ. Μουρὲ γιὰ σου Λογιώτατε!!! καὶ πές μου δά γιὰμὰ ἐσύ ποῦ ξέρεις τζῆ ἑλληνικού-ραιο, πῶς ἐγένηκε ὁ λαβωμὸς τοῦ Κρητικοῦ;

ΛΟΓ. Οὐχ ἐκὼν μὲν, εἶπω δέ· — ἐτύγχανον τήμερον πεινῶν τὴν ἐσχάτην πεῖναν· καὶ δὴ ἔδοξε μοι πορευθῆναι ἐν τῷ ἐδωδιμολεσχοικητηρίῳ, καὶ κορεσθῆναι — ἀπελθὼν οὖν, εὖρον καὶ συνδαιτυμόνας πλείστους αὐτόθι συνευωχουμένους — καὶ δὴ τοίνυν δέδοχεν αὐτοῖς τὴν ἐφημερίδα ἀναγνοῦσιν, εὐθυμητέον εἶναι τὴν τῆς Ἑλλάδος παλιγγενεσίαν. — τοιγαροῦν ἐσθιόντων, πινόντων, ἀδόντων, ὑμνούντων, καὶ ὀρχομενοευφραινομένων,

ΓΡΑΜ. Ἐπύκνωσες, λογιώτατε, τὴν ἀτμοσφαῖραν ἀπὸ γενικὰς ἀπολύτους.

ΛΟΓ. Ἄφνω ὁ Ἀλβανὸς μετὰ τοῦ Κρητὸς ἐμαχεσάτην.

ΓΡΑΜ. Νὰ δὰ κ' ἓνας δυϊκὸς ἀριθμὸς !!

ΑΣΤ. Νὰ, ν' ἄμπ' ὁ Διάολλος μέσ' τζῆ ἐλ-
ληνικούραις σου, παλιολογιῶτατε — ἀνάθεμα κί'
ἂν κατάλαβα τί μοῦ λές, μὰ τὴν πίστι μου —
(πρὸς τὸν Γραμματέα) γράφε τα ἐσὺ μουρὲ καλὰ
ἐτοῦτα οὔλα ποῦ λέγει, κακόρικε, γιατί θὰ τὰ
στείλουμε σ' τὴν Ἀκαδέμια τζῆ Μπάτοβας νὰ
μᾶς τὰ ξηγήσουνε οἱ προφессόροι, μὰ τζ' ἄγιους
πάντες. — (πρὸς τὸν Λογιώτατον) καὶ λέγε δὰ,
λέγε, συφορὰ στήν καλλαμάρα σου.

ΛΟΓ. »Καὶ δὴ ὁ μὲν Κρῆς τοὺς ὄϊας, Κου-
ράδια, καλῶν, ὁ δ' Ἀλβανὸς τοῦμπάλιν τὸ σκῶρ
ἐνεγνόει, ἀναστὰς ὁ Ἀλβανὸς, κᾶκτανε τὸν Κρῆτα.

ΓΡΑΜ. Ἐσολοίκισες.

ΛΟΓ. (πρὸς τὸν Γραμματέα) τί δὴ καινὸν ἢ
ξένον εἶγε σεσολοίκηκα ; καὶ γὰρ καὶ Δημοσθένης,
ἄλλοι τε πολλοὶ ξυγγραφεῖς ἔστιν ὅτε τῷ σολοικι-
σμῷ χρῶνται ¹⁾ εὐφραδείας χάριν.

ΑΣΤ. (πρὸς τὸν Γραμ.) κί' ἄφ' τόνε τὸ χρι-
στιανὸ νὰ πῇ γιὰμὰ τὴν ἐζάμινά του — λέγε συ-
φορέλια σου, λέγε.

ΛΟΓ. «Καὶ δὴ σοῦ μὲν ἐξετάζοντος μαθεῖν
τὴν ἀλήθειαν, ἐγὼ σοι ταῦτα πάντα ἀληθῶς φρά-
ζω, ἵνα ποιήσης ὁ βούλεσαι.

¹⁾ Πολλοὶ τῶν τοιούτων λογιωτάτων ἀπαντῶντες ἐνίοτε
περίοδόν τινα συγγραφῆως δυσνόητον, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐννο-
ήσωσι τὸ πνεῦμα τῆς περιόδου ἀποδίδουν ὅτι ὁ συγγραφεὺς
σολοικίζει.

ΓΡΑΜ. Ἐβαρβάρισε.

ΑΣΤ. Καὶ δὲν κατάλαβες ἂν ἦτανε κάζο πεν-
σάτο ;

ΛΟΓ. Οὐκ οἶδα τὴν τῶν Ἰταλῶν διάλεκτον
— τοῦτο δὴ μόνον γινώσκω, ὅτι ἡ λέξις *Κουρά-*
δια παράγεται ἐκ τοῦ *κεῖρω*, *καρῶ*, *κέκαρκα*, *κέ-*
καρμαι ὁ μέσος παρακείμενος, γίνεται *καρμάδιον*,
καὶ τροπῇ τοῦ *α* εἰς *ε* *ψιλὸν* γίνεται *κερμάδιον*.
προσθέσει δὲ τοῦ *ῖ* ὠτα, *κειρμάδιον*, καὶ ἀφαιρέσει
τοῦ *μ*, *κειράδιον*, τροπῇ δὲ τοῦ *ε*, εἰς *ο*, καὶ τοῦ
ι, εἰς *υ* *ψιλὸν*, γίνεται *κουράδιον*, δι' οὗ οἱ Κρη-
τες καλοῦσι τὰ πρόβατα, ἢ τὰς ἀγέλας, ἐκ τοῦ
κεῖρεσθαι αὐτὰ παραγομένης τῆς λέξεως. — καὶ
δὴ ἔγνωσ νυνί ;

ΑΣΤ. Μουρ' ἐγὼ δὲ σ' ἀρωτῶ τὴ Γραμμα-
τικὰ καὶ μὲ λές τζῆ ἀόριστους, τζῆ περσυντέλι-
κους, καὶ οὐλα τὰ τέμπα ¹). . . ὦ συφορά μου !
σ' ἀρωτῶ νὰ μὲ πῆς, ἂν ἦτανε κάζο πενσάτο ὁ
λαβωμὸς τοῦ Κρητικοῦ — ὀρίστε τώρα τί νὰ βγά-
λω ἀπὲ τούτην τὴν ἐζάμινα, μηδὲ τὸ ἐψιλό σου
κατάλαβα, μηδὲ τὸ ὕψιλό σου (πρὸς τὸν χορὸν)
αὐτὸς μάτια μου εἶν' ἀπ' ἐκειοὺς τζῆ λογιωτάτους
ποῦ ξηγοῦνε τζῆ μηναιῖοι καὶ τζῆ ψαρμοὶ τοῦ
Δαβί, καὶ ὅποῦ ξέρουνε πότες εἶναι τζῆ ἁγίας Ἁ-
γκατας, καὶ τ' αἶ κούκου, καὶ δὲ γλέπεις ἄλλο σὲ
δ' αὐτούς, μόνε μιὰ καλαμάρια σὰν πλιθάρι, καὶ
μιὰ πένα σὰν ντούμπανο, καὶ τ' εἶν' αὐτός ; Λο-
γιώτατος — ὦ ντζόγια μου ! ! ! γιατί ξέρει για-

¹ Τοῦ χρόνους.

μὰ νὰ ζηγάη τζῆ συναξαριστάδες—ναί, ναί, στὴ μπίστι μου δὲ σᾶς μπαρτζολετάρω ¹⁾ (πρὸς τὸν Λογιώτατον) καὶ πές μου δὰ ποῦ νὰ κάτζουν οὔλοι οἱ διαόλλοι σ' τὴ σκούφγια σου—ἦτανε κάζο πενσάτο ; (εὐθὺς πρὸς τὸν Γραμματέα) ξήγα το σὺ μουρὲ διάολλε, ῥωμάϊκα νὰ τὸ καταλάβῃ

ΓΡ. Ἐκ προμελέτης.

ΑΣΤ. Κι' ἀμὰ γιὰ νὰ ξέρη κανεὶς ἐτοῦταις οὔλαις τζῆ λέξαις, πρέπει νὰ ἔχη ἐκεῖνὸ τὸ μεγάλο βοκαβολλάριο ²⁾ τζῆ Κρούσκας, ὅποῦ εἶναι σὰ μιὰ κασσέλλα, καὶ νὰ προβατῇ μέσ' τζῆ πιάτzaς τζῆ Ἑλλάδας ν' ἄχῃ κ' ἓνα βαστάζο κοντὰ, γιὰ νὰ ζηγάη οὔλα ἐτοῦτα τὰ τέρμινα ³⁾—πρὸς τὸν Λογιώτατον) ἐκατάλαβες τώρα, μουρὲ διαόλλου σκολλάρο ⁴⁾, τί θὰ πῇ κάζο πενσάτο ;

ΛΟΓ. Νῦν ἔγνων ἐξεικασάμενος ἐκ τῆς λέξεως τὸ πρᾶγμα—καὶ δὴ σε πληροφορῶ, ὅτι οὐκ ἦν ἐκ προμελέτης τὸ ὄραμα, αἰφνίδιον δὲ μᾶλλον, καὶ πείσθητι τοῖς ἐμοῖς λόγοις.

ἌΣΤ. Ἄ ρέστο καὶ σὺ μπιρμπάντε, ποῦ μᾶς ἐσεκάρισες ⁵⁾ μὲ τζῆ μετοχαῖς σου, καὶ μὲ τὰ ἀπαρέμφατά σου. — (πρὸς τοὺς στρατιώτας) πάρτε τόνε, μουρὲ, κ' αὐτόνε ἄρεστο.

ΣΤΡ. (τὸν παίρνουν).

1) Ἀστειεύομαι. 2) λεξικόν. 3) λέξεις. 4) σχολαστικέ.
5) Ἐξήρανες, ἀντὶ τοῦ μᾶς ἐξάλισες.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Ὁ Ἀστυνόμος (καθ' ἑαυτὸν)

ΑΣΤ. Μοῦδ' ἄφ' τὸν παλιότουρκα ἐκειόνε,
μοῦδ' ἄφ' τὸ σκολάρο τοῦτονε μὲ τζῆ ἑλληνικοῦ-
ραις του μπόρεσα νὰ ἐζαμινάρω τίποτζι — μὰ ἄπ'
ἐκειόνε τὸ Μουραίτη κᾶτι θὰ βγάλω, γιὰτ' εἶναι
φτακαθαρισμένος, καὶ θέλ' ἀπείκασε, νὸν ζέ δού-
πιο ¹⁾, ἂν ἦτανε τὸ χτύπημα κᾶζο πενσάτο — μὰ
πρέπει ν' ἄναι ἀσολουταμέντε ²⁾ — νὸν ζέ κᾶζο ³⁾.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

(Ὁ Ἀστυνόμος ἐξετάζει τὸν Πελοποννήσιον).

Ἀστυνόμος, Πελοποννήσιος, ὁ Γραμματεὺς
καὶ στρατιῶται.

ΑΣΤ. (πρὸς τοὺς στρατιώτας) φέρτε μουρέ,
ἐκειόνε τὸ Μουραίτη — (τὸν φέρνουν.) πρὸς τὸν
(Πελοποννήσιον) πινομή σου;

ΠΕΛ. Ποῦλος Πουλόπουλος.

ΑΣΤ. καὶ ποῦθε εἶσαι γιὰμὰ;

ΠΕΛ. Ἀπ' τὴν Πελοπόννησος.

ΑΣΤ. Καὶ πὲς δὲ κακόροικε π' οὔσαι ἀπὲ τὸ
Μουρία — καὶ τί τέχνη κάμεις;

ΠΕΛ. Ἐμπορος.

ΑΣΤ. Καὶ τί θὰ πῇ μουρὲ ἔμπορος;

ΠΕΛ. Πραματευτής.

¹⁾ Ἀμφιβολία. ²⁾ Ἀπολύτως. ³⁾ Ἀντὶ τοῦ ἀφεύκτως.

ΑΣΤ. ὦρσαι κι' ἐσὺ διάολλε — ἔμαθες καὶ σὺ τζῆ ἑλληνικοῦραις.

ΠΕΛ. Τήρα δῶ, κὺρ ἀστρονόμο, εἶμαι ἑλληνας, ἀκοῦς με, καὶ πρέπει νὰ μιλῶ μὲ μάθησις.

ΑΣΤ. Καὶ πῶς ἐγένηκε ὁ λαβωμὸς τοῦ κρητικοῦ;

ΠΕΛ. Νὰ σ' ὀρίσω, κὺρ ἀστρονόμο μου, δὲ ξέρω, ἐγὼ ἔφερα νὰ πουλήσω καμπόσα λαγοτόμαρα, καμπόσ' ἀλούπια, τυριά, βούτυρα, καὶ τραχανᾶ· εἶχα στείλει καὶ τὸν παραγειό μου μὲ καμπόσαις γίδαις στέρφαις¹⁾ π' οὐχα στήν πολιοστάνή μου, καὶ τὰ πούλησα ὅλα, κι' ἔκαμνα τὸ λογαριασμό μου — σὰ μὲ τζούκλωσε ἡ πεῖνα, ἦρτα νὰ τὴν τειλώσω²⁾ σ' τὴ λοκάντα, ἡῦρα καὶ τὴν ἀφεντιά τους ἐδῶ, κι' εἶπαμε νὰ κάμουμ' ἓνα γλέντι — καὶ νὰ σ' ὀρίσω, γλεντάγαμε ὁμορφα καὶ καλὰ — σὰ θὲ ν' ἄρθῃ τὸ μαγκοῦφι, ἔρχεται — Ἀρβανίτης τ' ὅθαλε στὴ μπουρίνα³⁾ πγιά θὰ τὸ φέρ' ὁ διάτανος, καὶ στὰ καλὰ καθούμενα, τζακωθήκανε μὲ τὸν Κρητικὸ — τὸ τζάκωμά τους τί ἤτουνα, νὰ σ' ὀρίσω, δὲ ξέρω τί ἤτουνα — δὲν ἔβαν' αὐτὶ ν' ἀγκρουμαστῶ καλὰ καλὰ — ἐγὼ, ἀκοῦς με, τόσο τόσο δὲ συλλογιόμυι γιὰ ξέναις ἐννοιαῖς — τήρα δῶ, τὸ νιτερέσο μου κυττάζω, κι' ἄρα πάρα, ἥλιος....

ΑΣΤ. Μωρ' ἐγὼ δὲν ἐκατάλαβα τίποτι ἀπ' αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ποῦ μὲ εἶπες, μὰ τὴ φανερωμένη.

1) Στείρας. 2) Γεμίσω τὴν κοιλίαν μου 3) Ἐμέθυσε

ΠΕΛ. Ἐγώ, κύρ ἀστρονόμο μου, σὲ τὰ κου-
βέντιασα τὰ πᾶσα πάντα τῆς ὑπόθεσις — τοὺς
εἶδα ποῦ τζακωθήκανε, μὰ δὲν εἶχα τόσο τὸ νοῦ
μου σὲ δ' αὐτοὺς — φωτιά νὰ τοὺς κάψη κι' ἐ-
κεινούς, καὶ τὰ μάγγανά τους ¹⁾

ΑΣΤ. ὦ διάολλε καὶ σὺ μὲ τὰ Ἰντρέσσα σου —
οἱ ἄνθρωποι γιὰ μὰ σκοτωνούτανε, καὶ σὺ συλλο-
γιούσουνε τὸ νιαούρτι σου, τὸν ταρνανᾶ σου, τὸ
γάλα σου, τζῆ ἄλεποῦδες, καὶ τζῆ γίδαις σου·
— καὶ δὲ μὲ λὲς γιὰ μὰ π' οὔσαι πλὺ ραφινά-
τος ²⁾ ἀπὲ τζῆ ἄλλους, ἂν ἦτανε κάζο πενσάτο;

ΠΕΛ. Γιὰ κάζο, ἦτουνά, καὶ μεγάλο κάζο
— μὰ δὲ ξέρω πεντζάτο ἦτουνά, τί ἦτουνά.

ΑΣΤ. Τὸ καταλαβαίνω μουρὲ ποῦ ἦτανε κά-
ζο, καὶ τὸ γλέπω, διάολλ' ἔπαρέ σε κι' ἐσένα —
μὰ ἄλλο εἶναι τὸ κάζο ἀτζιδέντε, κι' ἄλλο εἶναι
τὸ κάζο πενσάτο — ἐτοῦτο τί ἦτανε; ἐτοῦτο θέ-
λω νὰ μὲ περσουαδέρης ³⁾.

ΠΕΛ. Ἀτζιδέντε.

ΑΣΤ. Καὶ τί θὰ πῆ ἀτζιδέντε;

ΠΕΛ. Ξέρω γώ; νά, ἄξαφνο θὰ πῆ, στοχά-
ζουμαι· δὲν εἶν' ἔτζι;

ΑΣΤ. Ναὶ μουρέ, γιὰ σου κακόρικε — ἐσὺ
καταλαβαίνεις γλέπω τὸν κόσμο, — μουρὲ γιὰ
σου Μουραίτη!! — καὶ πες με τώρα σὰ ξέρεις
τὸ ἀτζιδέντε, θὰ ξέρεις καὶ τὸ πενσάτο — νὸν ζε
δούπι.

1) Τὰς ἔριδας. 2) Καθαρισμένος. 3) Πληροφορήσης.

ΠΕΛ. Αὐτοῦνο δὲν τὸ ξέρω.

ΑΣΤ. (Πρὸς τὸν Γραμματέα) πῶς τοῦ τ' πες ἐσὺ τ' ἄλλουνοῦ, μουρέ;

ΓΡΑΜ. Ἐκ προμελέτης.

ΠΕΛ. Αὐτοῦνο εἶναι βαθὺ ἐλληνικό, καὶ δὲν τὸ πεικάζω.

ΓΡΑΜ. Προμελετημένον.

ΠΕΛ. Τίποτες — μηδ' αὐτοῦνο.

ΓΡΑΜ. Ἄν τὸ εἶχεν εἰς τὸν νοῦν του προτήτερα νὰ τὸ κάμη ὁ Ἀρβανίτης.

ΠΕΛ. Τήρα δῶ, μήδε στὸ μυαλό του μέσα ἡμουνά μήδε τὸν ἐρώτησα — ποιός τοὺς ξέρει πάλ ἂν ἦντουσάνε ὀχτρεμένοι ἀπὲ μπροστήτερα.

ΑΣΤ. (καθ' ἑαυτὸν) ὦ διάολλε ρισπόστα!!!! (πρὸς τὸν Πελοποννήσιον) καὶ δὲ ξέρεις ἄλλο τίποτζί;

ΠΕΛ. Ὅσκαί — ὅλη μου ἡ κουβέντα αὐτοῦνη εἶναι· τοῦτο ξέρω μοναχά, ὅπ' ὅσμιζα κι' ἐγὼ μ' ἓνα σωρὸ μαγκούφιδες.

ΑΣΤ. Ἀρέστο κι' ἐσύ, μισότουρκα, μὲ τζῆ γίδαις σου, μὲ τζῆ ἄλεπουῦδες σου, καὶ μὲ τζῆ ταρνανάδαις σου.

ΠΕΛ. (μὲ θυμὸν) δὲν πάγω.

ΑΣΤ. Καὶ γιατίι μουρέ; δὲν ἀτζιτάρεις¹⁾ γιαμὰ νὰ πᾶς ἂ ρέστο, γιατ' εἶσαι Λογισθέτης; ξαφνικὸ νὰ σ' οὔρτη!!!

ΠΕΛ. Ἀγκρουμάσου κὺρ ἀστρονόμο· ἔχω ὑποληψίς, καὶ φιλοτιμίγια, κ' εἶμαι Ἑλληνας ἐλεύ-

¹⁾ Καταδέχεσαι·

θέρος· κι' ἀκοῦς με, ὄφκολα ὄφκολα δὲ με φυλα-
κῶνεις, γιατίι κάμω μιὰ διαμαρτύρησι στὴ Διοί-
κησις, καὶ ε' τὸ βουλευτικό, νὰ ξέρης· — ἀκοῦς
με ; — κρίναι με πρῶτα, κι' ἀνισωστὰς κι' ἔχω
φταίξιμο, τότες βάλεμε καὶ ε' τὴ φοῦρκα.

ΑΣΤ. Ἀρέστο, Κανάγια !!! (πρὸς τοὺς
στρατιώτας) πάρτε — τόνε κι' αὐτόνε γιαμὰ μα
ζῇ με τζῇ ἄλλους.

ΣΤΡ. (Τὸν πέρνουν)

ΠΕΛ. Ὅπ' ἀνακατώνεται με τὰ πίτουρα
τὸν τρῶν ἢ κόταις.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

(Ὁ Ἀστυνόμος ἐξετάζει τὸν Κύπριον)

Ἀστυνόμος, Κύπριος, καὶ στρατιῶται.

ΑΣΤ. (πρὸς τοὺς στρατιώτας) φέρτε μου,
μουρέ, ἐκεῖνόν τὸν ἄλλονε.

ΣΤΡ. (φέρουν τὸν Κύπριον).

ΑΣΤ. Τ' ὄνομά σου ;

ΚΥΠ. Σολομῶς.

ΑΣΤ. Ἄλλος διάολλος ἐτοῦτος — (πρὸς τὸν
Κύπριον) μπᾶ κι' εἶσαι στοκοφίσι ; κι' ἀπὲ ποῦ
εἶσαι ;

ΚΥΠ. Ἀπὲ τὴν Τζύπρον εἶμαι.

ΑΣΤ. Καὶ πές μου δὰ ἐσὺ, πῶς ἐγίνηκε ὁ λα-
βωμὸς τοῦ Κρητικοῦ ;

ΚΥΠ. Οἱ Κρητιτζοὶ μιλοῦσιν τα λωὰ τὰ λό-
για τους, καὶ τὴν ἀχελομαλοῦσα, λέσιντ η, νύφη, τὸ

λαμπρόν, λέσιν το, φωτιά, τὸν ἄπαρο, λέσιν τον
 χτῆμα, καὶ ταῖς κουδέλαις, λέσιν ταις, κουράδια,
 — κ' εἶπεν του ὁ Κρητικὸς τ' Ἀρβανίτην, π'
 οὔφαιες τὰ κουράδια, τῆς κουδέλαις, τ' ἄρνιαν
 ποῦ λέσιν στὸν τόπο μας· κι' Ἀρβανίτης εἶπεν
 του, νὰ τὰ φάης ἐσύ, καὶ πήκασιν καλαππαλί-
 κιν, — κι' Ἀρβανίτης ἔρριξεν τὸ πιστόλλιν του,
 καὶ χτύπησεν τὸ Κρητικὸν στὸ χέριν του, καὶ
 γίνηκεν πανναῆριν — εἶπα τους νὰ τὸν γιατρέψ-
 ψω ἐώ, κ' ἤψα λαμπρόν στὴ φουκοῦν, γιὰ νὰ
 κάμω ἄμπλαστρο ν' ἀλλεῖψω τὸ γιαράντου. . .

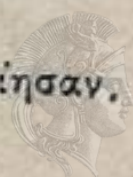
ΑΣΤ. (τὸν ἀντικόπτει) ἄλτρος κάβες κονταρ-
 ἔμος — ἄλλα μέ λές καὶ σύ, ξαφνικὸ νὰ σ' οὔρ-
 τη, μπρὲ διαόλλου στοκοφίσι, σολομῶ! — καὶ
 ποῦ νὰ καταλάβω τζῆ κορδέλαις, τὰ μπιλάστρα
 σου, τὸ λαμπρό σου, καὶ τζῆ λέξαις σου οὔλαις,
 ποῦ μοῦ σαλτάρησε ¹⁾ τὸ τζεβέλλο ²⁾ οὔλο; —
 ἄς εἶναι δά, — καὶ τί τέχνη κάμεις;

ΚΥΠ. Εἶμαι γιατρός, καὶ διάζζω τὴ σολο-
 μονική.

ΑΣΤ. ὦ διάολλε!!! καὶ ξέρεις μουρὲ στο-
 κοφίσι νὰ κλαμάρης ³⁾ τζῆ διαόλλους; καὶ δὲ σ'
 τ' ἄθερτήρανε ⁴⁾ οἱ διαόλλοι τὸ κάζο ἐτοῦτο πρὶ
 μου γένη; ὦρσαι καὶ σὺ πέντε φάσκελλα στὴ
 σολομονική σου μέσα, διαόλλου σολομῶ, — λέγε
 μου τώρα γιαμά, μπᾶ κ' ἦτανε κάζο πενσάτο;

ΚΥΠ. Φράντζικα δὲν καταλααίννω, — κι' ἐ-

¹⁾ Επήδησε. ²⁾ Ὁ μυελός. ³⁾ Κράζης. ⁴⁾ Εἰδοποίησαν.

σεῖς οἱ φράντζοι, ἐκατάλλαες; εἴστεν λωοὶ ἄθρωποι, καὶ λωὰ λέτεν τα κι' ἐσεῖς τὰ λόϊα σας, καὶ δὲ σᾶς καταλααίννει κανεῖς.

ΑΣΤ. ἀρέστο κι' ἐσὺ διαόλλου στοκοφίσι, ἀρέστο — (πρὸς τοὺς στρατιώτας) πάρτετόνε μουρέ, κι' αὐτόνε τὸ σολομῶ μαζῇ μὲ τζῇ ἄλλους.

ΣΤΡ. (τὸν πέρνουν)

ΑΣΤ. Μωρ' ἀκοῦτε γιαμὰ ε' τῇ μπίστι σας ὄνομα; — σολομῶ; — (ἀπορεῖ) ναὶ μουρέ, νὰ μὲ σκοτώσουνε πρώτη βολὰ τ' ἀκούγω — αὐριο θ' ἀκούσουμε καὶ κανένα μπακαλάο ἀσολουταμέντε, — καὶ δὲν εἶναι μιράκολλο ¹⁾ ν' ἀκούη κανεῖς τέτγοια ὀνόματα;

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Ὁ Ἀστινόμος (καθ' ἑαυτόν).

ΑΣΤ. Φιναλμέντε ²⁾ ἀπὲ οὐλαῖς ἐτοῦτες τζῇ ἐζάμινες δὲν ἔβγαλα τίποτζι, — κανένας ὡς τὰ τῶρα δὲ μπόρεσε νὰ μὲ περσουαδέρη, ³⁾ ἂν ἦτανε κάζο πενσάτο — μὰ τῶρα πρέπει νὰ κάμω καὶ τζῇ ἄλλαις μου τζῇ ἐζάμινες, κι' ὅτι διάολλο βγάλω καὶ ξανοίξω, νὰ τόνε ραπορτάρω ⁴⁾ ε' τῇ Διοίκησι, κι' ἄς κάμ' ὅτι θέλει τὸ ραπόρτο μου πῶς θὰ γένει ρεδίκολλο ⁵⁾ τὸ ξέρω, κι' εἶμαι περσουάζος ⁶⁾, γιατί θ' ἄναι γιομάτο κογῖονα-

¹⁾ Θαῦμα. ²⁾ Τελευταῖον ³⁾ Πληροφορήση. ⁴⁾ Ἀναφέρω. ⁵⁾ Γελοῖον. ⁶⁾ Πληροφορημένος.

ρίαις, καὶ καμμιὰ σεργιστὰ ὄφφι-ζιάλε ¹⁾ δὲ θ' ἄχει μέσα.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

Ὁ Ἀστινόμος ἐξετάζει τὸν Χῖον
Ἀστυνόμος, Χῖος καὶ οἱ στρατιῶται.

ΑΣΤ. Φέρτε μ' ἐκεῖν τὸν ἄλλονε. . .

ΣΤΡ. (Τὸν παρουσιάζουν)

ΑΣΤ. (Πρὸς τὸν Χῖον) τ' ὄνομά σου μουρέ;
ΧΙΟΣ Μπουρλῆς Ἀμπρουζῆς.

ΑΣΤ Ἄλλος διάολλος κι' ἐτοῦτος — σ' ἀ-
ρέσει; νὰ ὄνομα, ποῦ μουδὲ ς' τ' ὄνειρό μου δὲν
τ' ἄκουσα· — (πρὸς τὸν Χῖον) καὶ ποῦθε εἶσαι
γιαμὰ;

ΧΙΟΣ Χιώτης, νὰ σᾶς χαρῶ.

ΑΣΤ. Καὶ τί τέχνη κάμεις;

ΧΙΟΣ Σεκερτζῆς

ΑΣΤ. Καὶ τ' εἶν' αὐτὸ γιαμὰ τὸ, σεκερτζῆς.

ΧΙΟΣ Φτιάνω λογιῶν τὸ λογιῶ γλυκὰ —
ρόδοζάχαρες, καρβάδες, κόντιτα,.. κι' ὅτι ἄλλο
θέτενε.

ΑΣΤ. Καὶ πὲς δὰ κακόροικε, π' οὔσαι κομ-
φετζέρης. — Καὶ πῶς ἐγίνηκε ὁ λαβωμὸς τοῦ
Κρητικοῦ;

ΧΙΟΣ Ἐν ἡξέρω τίποτις, νὰ σᾶς χαρῶ, κι'
ἐγὼ κοιμούμουνε, κι' ἡγλεπα ς' τ' ὄνειρό μου

¹⁾ Ἐμβρίθειαν ἐπίσημον.

ποῦ μπλεχτήκανε ὁ Κρητικὸς μὲ τὸν Ἀρβανίτη — ἤκουσα καὶ τὸ βρόντος τοῦ πιστολιοῦ, μὰ ἔντα νὰ κάμω σὰν γλυκοκοιμούμουνε;

ΑΣΤ. Ὁμορφο ὕπνο ἔκαμνες καὶ σὺ — οἱ ἄθρῳποι σκοτωνοῦντανε, καὶ σὺ κοιμούσουνε — μοιάζει ἀπ' τῆς πολλαῖς κομφετουῖραις γλυκᾶθη-
κες καὶ στὸν ὕπνο σου.

ΧΙΟΣ. Ὅσκαί νὰ σᾶς χαρῶ, ἀφ' τὸ κρασί, κι' ἀφ' τῆς χοροῦς ζαλίστηκα, κ' ἤπεςα. καὶ σὰν ἤκουσα τὸ βρόντος, εἶπα νὰ σηκωθῶ, κι' ἐν μπό-
ρουμουν.

ΑΣΤ. Καὶ πές δὰ ἐσύ, μπᾶ κ' ἦτανε κάζο πενσάτο;

ΧΙΟΣ Ἐ μ' ἤμαθεν ὁ πάης μου τὰ ταλλιά-
νικα, γιὰ νὰ σᾶς δώκω τὴν ἀπόκρισι — ἄθεν τ' ὄξερε ποῦ θὰ μὲ ῥωτᾶτε φράγκικα, μπόρειε νὰ μὲ τὰ μάθη...

ΑΣΤ. Θὰ σὲ στείλω, διάολλε, κι' ἐσένα ἄ
ρέστο, κι' ἄς κοιμούσουνε.

ΧΙΟΣ Κ' Ἴντα σᾶς ἤκαμα ἐγὼ μαθές; ἤφ-
ταιξά σας τίποτις; ἐγὼ ῥίξα τὸ πιστόλι; ἐγὼ
βάρεςα τὸν Κρητικὸ; ἔ μιλάτενε μαθές; Ἴντ'
ἄκαμα; ἐγὼ ἄρματα ἔ φορῶ, ποῦ νὰ πῆτεν πῶς
βόθουμουν τ' Ἀρβανίτη — ἔ ἔντα — ἐν ἐκοι-
μούμουνε;

ΑΣΤ. Δὲν περνοῦνε σὲ μένα Μπαρτζολέταις ¹⁾
— θὰ σὲ στείλω ἄρέστο, νὸν ζὲ κάζο.

ΧΙΟΣ Χίλλια ῥιάλλια ²⁾ δίνω σας, καὶ μὴ

¹⁾ Ἀστεῖσμοί. ²⁾ Γρόσια.

μὲ στέλνετε στὴ φυλακὴ, γιατί μὲ σβύνετεν πλιά . . .

ΑΣΤ. Ἐγὼ θέλω ὄνορ ¹⁾ μουρὲ κακόροικε, δὲ θέλω ριάλια.

ΧΙΟΣ Δυὼ χιλλιάδες πάρτεν ἄματις, καὶ τὸ ῥωλόϊ μου, καὶ μὴ μὲ στέρνετεν, γιατί ἔν κάμει . . . νὰ χαρῆτεν τὸν πάη σας, καὶ τὴν τζάτζα σας.

ΑΣΤ. Μουρὲ τί πάη, καὶ τζάτζα μοῦ λές; ἄρέστο μπιρπάντε!!! ἀκοῦς γιαμὰ τοῦ διαόλλου τὸν ἄθρωπο που γυρεύει νὰ μοῦ σπορκάρη ²⁾ τὴ φάτσα ³⁾; νὰ μουρέ, ὦρσαι πέντε φάσκελλα μέσ' τὸ ῥωλόγι σου, καὶ μέσ' τζῆ χιλλιάδες σου — ἕκατὸ χιλλιάδες τζικίνια ⁴⁾ νὰ μὲ δώσης καλότυχε, δὲ σπορκάρω τ' ὄνоре μου — ἄρέστο — ἄρέστο, (πρὸς τοὺς στρατιώτας) πάρτε τότε μουρὲ κι αὐτόνε γιὰ τὸ διαόλλο!!

ΣΤΡ. (τὸν πέρνουν)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

Ὁ Αστυνόμος (καθ' ἑαυτὸν)

ΑΣΤ. Τώρα γιαμὰ πρέπει νὰ κάμω ἄττο σέργιο ⁵⁾ πρέπει νὰ σιντζιλλάρω ⁶⁾ τὴ λοκάντα, νὰ κλείσω καὶ τζῆ πόρταις τζῆ οὔλαις — ἐπόϊ ⁷⁾ νὰ στείλω καὶ τὸ λοκαντιέρη ἄρέστο, καὶ κείονε τὸ μπιρμπάντε ποῦ τζῆ ἔδινε τέτγοι ἄθρῳποι τόσο κρασί, καὶ τζῆ ἐμέθυσε, κι' ἐκάμανε τέτγοις συφοραῖς — κατόπι νὰ στείλω νὰ τζερκά-

¹⁾ Ὑπόληψιν. ²⁾ Λερώση. ³⁾ Τὸ πρόσωπον. ⁴⁾ Φλωρία βενέτικα. ⁵⁾ Πράξιν ἐμβριθῆ. ⁶⁾ Σπραγίσω. ⁷⁾ Ἐπειτα.

ρω ¹⁾ και για το Λιάπη — κι' ἀμὰ ξέρω δὰ και ποῦ ε' το διάολλο νὰ τὸν εὔρω ; — ἐδῶ χρειάζεται-
ται μανιέρα ²⁾ καπατζιτὰ ³⁾ και σπιρτωσύνη, —
κι' ἀμὰ ποῦ δὲν τόνε γρωνίζω μέσ' τζῆ διαόλλοι
τζῆ Ἕλληνοι — αἱ — κουέστο ζέ ⁴⁾ πολὺ κακὸ —
μὰ τώρα πρέπει νὰ φουγιάξω οὔλοι τζῆ μπιστε-
μένοι μου στρατιώταις, τὸ Διονύσιο, τὸ Γεράσι-
μο, τὸν Τζαβατῖνο, και ἐκεῖνε τὸν ἄλλονε τὸ
διάολλο π' οὔλο μου φεύγ' ἀπ' τὴν μεμόρια ⁵⁾.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

(ὁ Ἀστυνόμος ἀποστέλλει τινὰς στρατιώτας διὰ
νὰ εὔρουν και συλλάβουν τὸν Ἀλβανὸν)

ὁ Ἀστυνόμος και οἱ στρατιῶται.

ΑΣΤ. Μουρὲ Γεράσιμε !!!

ΣΤΡ. Ντελόγκ' ⁶⁾ ἀφέντη.

ΑΣΤ. Μουρὲ πῶς τόνε λένε κεῖνε τὸ διά-
ολλο ;

ΣΤΡ. Ποιόνε ἀφέντη ;

ΑΣΤ. Ἐκεῖνε μουρὲ διάολλ' ἔπαρέ σε και
σένα — τζίτο ⁷⁾ μουρέ, διάολλε — ἐκεῖνε, ἐκεῖ-
νε — (τὸν δείχνει)

ΣΤΡ. Ἀ ! ἀφέντη — τὸν Κάντηλα λές ;

ΑΣΤ. Ναὶ μουρέ — νά, ν' ἄμπ' ὁ διάολλος
μέσ' τὸ μυαλό μου — και δὲ θυμούμουνε τὴν

¹⁾ Ἐρευνήσω. ²⁾ Τρόπος. ³⁾ Ἀξιότης. ⁴⁾ Αὐτὸ εἶναι.
⁵⁾ Ἐνθόμῃσιν. ⁶⁾ Εὐθύς. ⁷⁾ Σιωπή.

καντήλλα; ναι, ναι, τὸν Κάντηλα, γιὰ σου Γεράσιμέ μου, τὸν Κάντηλα — πάρτονε ἐκεῖνε, καὶ τὸ Διονύσιο, καὶ τὸν Τζαβατῖνο, καὶ κεῖνε τὸν ἄλλονε τὸ διάολλο,

ΣΤΡ. Ποιόνε; τὸν Ἀντζουλῆ;

ΑΣΤ. Γιὰ σου — καὶ νὰ πᾶτε νὰ τζερκάρε-
τε γιὰ νὰ πγιάσετε τὸν Ἀρβανίτη νὰ μοῦ τόνε
φέρετε, . . . μὰ Γεράσιμέ μου, . . . ἀπιάν' ἀπιά-
νο ¹⁾ μπᾶ κι' ἀκροτζεριστῆ, ²⁾ καὶ σᾶς σκαπουλ-
λάρη ³⁾.

ΣΤΡ. Ἐγνοια σ' ἀφέντη — (στρέφει ν' ἀνα-
χωρήσῃ) σκιάβ' ⁴⁾ ἀφέντη.

ΑΣΤ. Σ' τὸ καλὸ Γεράσιμέ μου, μάτγια μου
— σ' τὸ καλὸ ντζόγια μου — ἐδῶ σέ θέλω γιαμά.

ΣΤΡ. (Εὐγάζων τὸ φέσι του) σκιάβο, σκιάβ'
ἀφέντη.

ΑΣΤ. Σ' τὸ καλὸ, σ' τὸ καλό — πάρ' καὶ
τζῆ ἄλλους ποῦ σ' οὔπα.

ΣΤΡ. Ντελέγκ' ἀφέντη, οὔλοι πᾶμε γιαμά.

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

(Ὁ ἀστυνόμος σφραγίζει τὸ ξενοδοχεῖον)

Ὁ Ἀστυνόμος, ὁ ξενοδόχος, οἱ στρατιῶτα,
καὶ ὁ Κρητικός.

ΑΣΤ. (Πρὸς τοὺς στρατιώτας) βγάρτε τζη
οὔλους οὔλους π' οὔναι μέσ' τῇ λοκάντα — βγά-

¹⁾ Σιγαλὰ σιγαλά. ²⁾ Ἐννοήσῃ. ³⁾ Ἀποδράσῃ, φύγῃ.
⁴⁾ Σκλάβος σας.

ρτε τζη οὔλους ὄζου — κλειῖστε τζῆ στάντζαις οὔλαις, καὶ οὔλαις τζῆ κάμαραις, γιὰτὶ θὰ σιν-τζιλλάρω τὴ λοκάντα — πάρετε καὶ κειόνε τὸ μπιρμπάντε τὸ λοκαντιέρη ἀρέστο — ἀρέστο καὶ κειόνε τὸν κατεργάρη μαζῇ μὲ τζῆ ἄλλους νὰ τὸν πάτε τώρα τώρα, ὥς που νὰ βροῦμε τὸ λιάπη, καὶ ν' ἀνοίξουμε τὴν γκάουζα.

ΞΕΝ. Κι' ἀφῆτε με ἄματις νὰ πάρω τὰ κα-τάστιχά μου, γιὰτὶ σβυῶ ὁ κακόσορτος — ἀλοί μου!!!

ΑΣΤ. (Μὲ θυμὸν) πάρτα ντελέγκο διάολλε!!

ΞΕΝ. Ὅχονοῦς. (τὰ πέρνει).

ΑΣΤ. (Πρὸς τοὺς στρατιώτας) πάρτε τόνε τώρα ἀρέστο — φέρτε τζέρα δι' σπάνια ¹⁾ καὶ τὸ σιντζίλλο ²⁾ τζῆ ἀστυνομίας, γιὰτι πρέπει ν' ἄναι σιτζιλλάτη ³⁾ ὀφφιτζιαλμέντε ⁴⁾ (σφραγί-ζει τὰς θύρας)

ΣΤΡ. Γιαμ' ἀφέντη, γιαμ' ἀφέντη!!

ΑΣΤ. Τ' εἶναι μουρέ;

ΣΤΡ. Τὸν Κρητικὸ τὸν ἀφίσαμε μέσα.

ΑΣΤ. Ποιόνε μουρέ; τὸ λαβωμένο; ὦ διά-ολλ' ἔπαρέ με κι' ἐμένα μὲ τὸ νοῦ μου — ὦρσαι γιαμὰ μέσ' τὸ νοῦ μου (φασκελώνεται μόνος του) — καὶ μ' ἀφήκανε καλότυχε, τοῦτ' οἱ διαόλλοι ταλέντο; ⁵⁾ βγαρτε τόνε κι' ἐκειόνε ὄζου.

ΣΤΡ. Πᾶμε νὰ τὸν σηκώσου με.

ΚΡΗΣ Γιάντα δὰ θιὸς κ' ἡ ψυσή σας!! —

¹⁾ Βουλλοκαίρι. ²⁾ Σφραγίδα. ³⁾ Στραγισμένη. ⁴⁾ Ἐπι-σήμερος. ⁵⁾ Νοῦν.

ζουντανὸ δεδῖμ. θὰ μὲ θάψετε ἐπᾶ δᾶ; — δὲν μπορῶ νὰ πουρήσω κιὰ ὀλιᾶς, θιὸς ποῦ τὸ κατέλει — εἶπα σᾶς το δᾶ πούρι.

ΣΤΡ. Σὲ πηγαίνουμε γάλι γάλι, μὴ φοβᾶσαι. (τὸν σηκώνουν διὰ νὰ τὸν μεταφέρουν εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κατ᾽άστημα).

ΑΣΤ. Ἐτούτους ὅποῦ ἐζαμινάραμε, νὰ τζῆ πᾶτε ἄρέστο ἕναν ἕνανε, γιὰ νὰ μὴ σᾶς κάμουνε κανένα ῥεμπελιὸ ¹⁾ σ' τὸ δρόμο.

ΣΤΡ. Ἐγνοῖα σ' ἀφέντη — μὴ φοβᾶσαι — καὶ ξέρουμ' ἐμεῖς. (ἀναχωροῦν).

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Οἱ στρατιῶται φυλακίζουν τὸν Ἀνατολίτην).

Στρατιῶται, καὶ ὁ Ἀνατολίτης

ΣΤΡ. Ἄ — περπάτειε — (τὸν σπρώχνουν)

ΑΝΑΤ. Ἐἰ τζάνουμ, μὴ σκουντᾶς — κόσμος γλέπει, ντρέπουμαι — ἀγάλια ἀγάλια Ἰστὲ ἐγὼ παγαίνω — μὴ φοβᾶστε; ντὲ φεύγω — ρ.παξίσι σου ἐγὼ δίνω ἕνα τάλλαρο τζίλικο τζίλικο ²⁾

ΣΤΡ. Ἐρ.πα μέσα τώρα — κάτζει στὸ φρέσκο. (τὸν ἀφίνουν, καὶ ἀναχωροῦν).

¹⁾ Ἐπανήστειν. ²⁾ Στιλπνόν.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

‘Ο ‘Ανατολίτης (καθ’ ἑαυτόν)

ΑΝΑΤ. ‘Ορίστε λευτερία — ἄμμα λευτερία — ταμάμ! — φόρτο μόρτο, σάντο μάντο, ρέστο μέστο, εἶπε, ἄϊδε γιαβρουμ ¹⁾ χάψι — μήτε ‘Ικρίσι; μήτε ‘Ιλάμι ²⁾ μήτε τίποτα, ἐμὲν ‘Ισγια στὴ χάψι — ἄτζαμπα ³⁾ μόδα στὴν ‘Ελλάντα ἔτζι εἶναι; ἔμεν ⁴⁾ δυὼ λόγια λένε, χῶρις φταίξιμο, χῶρις τίποτα χάψι βάνουνε; — ... νὰ λευτερία, νὰ μάλαμα ... ἄστρονόμο πολὺ σέρτι ⁵⁾ ἄνθρωπο εἶναι ... γκέμ ἄλμᾶζ ⁶⁾ εἶναι, χίτζ λακιρδὶ ⁷⁾ ντὲ πέρνει — κατόλου — κατόλου, — ἔμεν βρίζει. . . φάρκι ⁸⁾ ντὲ κάμει, ἄνθρωπο εἶναι, Γκάϊδαρο εἶναι, οὔλα ἓνα τ’ ἄχει... ἄρτικ τὶ τὰ κάμω τώρα; τὰ τραβίζω, ἓνα μπελᾶ ἤρτε κεφάλι μου, σάμπρι ⁹⁾ τὰ κάμω, τζαρέ ντέν εἶναι ... σ’ τὸ κούτελό μου ¹⁰⁾ γραφτὸ ἦτανε καὶ τοῦτο.

ΣΓΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Οἱ στρατιῶται φυλακίζουσιν τὸν λογιώτατον).

Στρατιῶται, καὶ ὁ λογιώτατος

ΣΡΤ. Ντέ, περπάτγεις, Καλαμαρᾶ, π’ οὔφαγες τῆς λίραις!!

¹⁾ Μικρόν μου. ²⁾ ‘Απόφασιν δικαστικήν. ³⁾ ἄρά γε. ⁴⁾ Μόνου. ⁵⁾ Σκληρός. ⁶⁾ ‘Αχαλίνωτος. ⁷⁾ Λόγον. ⁸⁾ Διαφοράν. ⁹⁾ ‘Υπομονή. ¹⁰⁾ Μέτωπον.

ΛΟΓ. Λύραν οὐκ ἐγευσάμην... ξύλον γὰρ ἐστὶ χορδὰς καὶ νευρὰς ἔχον... πλακοῦντα καὶ δὴ ἐγευσάμην... τριχείας τε τεταριχευμένους σὺν ὀξυγάρῳ... καὶ δὴ διὰ τὸ φαγεῖν με ταῦτα φυλακιστέον με ἐστίν; ἅπαγε!!

ΣΤΡ. Πολλὴ μουρμούρα δὲ θέλει... ἔμπα μέσα.

ΛΟΓ. Ποῖ;

ΣΤΡ. Στὴ φυλακὴ.

ΛΟΓ. Καὶ δὴ ἀκρίτως φυλακισθήσομαι; ὦμοι μοι! ὦμοι!

ΣΤΡ. Παρὰ μέσα, παρὰ μέσα ἔμπα.

ΛΟΓ. Καὶ δὴ σκότος ἐνταυθοῖ μέγα τε, ψηλαφητόν τε... τάλας ἐγώ!

ΣΤΡ. (τὸν ἀφίνουν, καὶ ἀναχωροῦν).

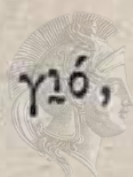
ΛΟΓ. (εἰσερχόμενος εἰς τὴν φυλακὴν ὁδύρεται) ἰώ! ἰώ... ἔπαθον τλάμων ἔπαθον ἄξι' ὀδυρμῶν!... φεῦ! φεῦ! καὶ δὴ, πῶς ἂν ὀλοίμαν;...! θανάτῳ κατακλεισαίμαν... ὦμοι μοι, τάλας! ἰὼ ἰώ!... φεῦ, φεῦ!! παί, παί, παί! παπαὶ παπαί, παπαί, παί!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Ὁ Ανατολίτης καθήμενος ἔσωθεν ἀκούει τοὺς ὀδυρμοὺς τοῦ λογιωτάτου ἀλλὰ δὲν τὸν διακρίνει.

Ἀνατολίτης καὶ ὁ λογιώτατος.

ΑΝΑΤ. Ποιὸς εἶναι μπρέ, φωνάζει γιό, γιό,

ἔφ, πέφ πούφ; (πρὸς τὸν λογιώτατον) σακὶν ἐσὺ εἶσαι λογιώτατο;

ΛΟΓ. ἔγωγε,

ΑΝΑΤ. "Εἰ. . . καὶ γιὰτὶ κλαῖς γιὰ; γιὰτὶ φωνάζεις ἔφ πούφ; . . . τί ἔπατες;

ΛΟΓ. Καὶ δὴ ἀκρίτως, καὶ ἀδίκως κεκάθειργμαι . . . τοῦτο δὴ ὀδυρόμενος τυγχάνω.

ΑΝΑΤ. "Αδαμ, ἐσὺ δὲ ξέρω τί ἄνθρωπο εἶσαι. . . καὶ χάψι βάνανε ἐσένα, ἡλληνικὰ μιλάς . . . ἀκόμα γνῶσι ντὲν ἔβανες. . . (μὲ θυμὸν) μίλα ῥωμαῖκα πγιά, μπρέ!!! ὥς ποτε ἡλληνικὰ ἡλληνικὰ; . . . τί ἔπατες λέω; ντὲν ἀκοῦς;

ΛΟΓ. 'Αδίκως ἐφυλακίσθην.

ΑΝΑΤ. "Εἰ. 'Εσὺ μονάχα; νὰ καὶ ἐγώ . . . ἀστρονόμο χάψι ἔβανε, ἄμμα ντὲν κλαίω. . . ντὲ φωνάζω ποῦφ μοῦφ . . . μὴν κλαῖς . . . σῶπα σῶπα. . . ἔλα κοντά . . . πάρε καλαμάρι σου, πένα σου, γράψαι ἀναφορὰ σ' τὸ κύριο Διοικητή, φίλο ντικὸ μου εἶναι, νὰ βγάνη ὅξου. . . ἄϊδε, κάμε γλίγωρα νὰ στείλουμε. . .

ΛΟΓ. Καὶ δὴ γραπτέον . . . εὖ ἔχει.

ΑΝΑΟ. "Εβ μέβ, ἄφστο πγιά. . . γράψαι.

ΛΟΓ. (γράφει τὴν ἀναφορὰν 'Ελληνιστὶ) (πρὸς τὸν 'Ανατολίτην) γέγραφα.

ΑΝΑΤ. "Εγραψες;

ΛΟΓ. Ναί.

ΑΝΑΤ. "Αἰ χωῖράτ' ὀγλου ¹⁾ χωῖράτη!!!

¹⁾ Υἱέ.

αίσκε, ντὲ λές, μόνε ναί; ντιάβαστο τώρα ν' ακούσω.

ΛΟΓ. (ἀναγινώσκει τὴν ἀναφορὰν)

« Ἐκλαμπρότατε, ἐνδοξότατε, ὑπερένδοξε,
« κύριε, καὶ τὰ λοιπά, καὶ τὰ λοιπά!

Εὐθυμούντων ἡμῶν τήμερον τὴν τῆς Ἑλλάδος παλιγγενεσίαν ἐν τῷ ἐδωδιμολεσχοποικιλοδρωματοπωλείῳ.

ΑΝΑΤ. Ἰστέκα ἰστέκα, . . . τοῦτο οὐλο ἓνα λόγος εἶναι;

ΛΟΓ. Μία λέξις προ, προ, προ ὑπερπαρα-
σύνθετος

ΑΝΑΤ. Ἐἴ ὕστερα; τοῦτο εἶναι ντεκαπέντε πῆχες ἄδαμ. . . ἄϊδε νὰ ντγιούμε. . . λέγε παρακάτου.

ΛΟΓ. « Καὶ δὴ ἐσθιοπινονταδοντορχουμενοευφραινομένων. »

ΑΝΑΤ. Βάϊ βάϊ βάϊ βάϊ, πῶς τ' ὄβγανες ἀπ' τὸ ἰστόμα σου τοῦτο ἄδαμ καὶ ντὲν κόπηκε τὸ μισὸ μέσα; τοῦτο τζεγκέλια τέλει νὰ τραβοῦνε δέκα ἀντρῶποι, καὶ γκιούτζμπελᾶ) νὰ βγάνουνε. . . ἓκατὸ πῆχες εἶναι τοῦτο ἀρτίκ σωστό.

ΛΟΓ. Σίγα — (ἀναγινώσκει) « ἄφνω ὁ Ἀλεανὸς μετὰ τοῦ Κρητὸς ἐμαχεσάτην.

ΑΝΑΤ. Ποιὸ χέστηκε; ἄϊδε νὰ δγιοῦμε, τί τὰ πῆς ἀκόμα.

ΛΟΓ. « Καὶ γὰρ ὁ Κρῆς τοὺς ὄϊας κουράδια καλῶν,
« ὁ δ' Ἀλεανὸς τὸ σκῶρ ἐννοῶν τοῦμπαλιν.

ΑΝΑΤ. Τοῦμπα ἔκανε κανέννας γιὰ;

ΛΟΓ. «Καὶ δὴ τούτου γ' ἔνεκα μαχεσαμένων.

ΑΝΑΤ. Ἄδαμ, Ἰστέκα μὴ γράφης, μπρέ! ντροπῆς εἶναι — χίτζ ὀλμάσσα ¹⁾ μαγαρίστηκε πές το. —

ΛΟΓ. Σίγα, κάθαρμα, (ἀναγινώσκει) «ἀναστάς ὁ Ἀλδανός, κάκτανε τὸν Κρητα,

ΑΝΑΤ. Ἀρβανίτη ὄνομα, Ἀναστάση λέανε;

ΛΟΓ. Παῦσαι καταφλυαρῶν — καὶ δὴ τυπτέον σε ἐν τῷ στόματι, ἀναιδέστατε· (ἀναγινώσκει) «τοιγάρουν ὁ Ἀστυνόμος συλλαβὼν ἡμᾶς τοὺς ἄθώ-
«ους, ἔθετο ἐν φυλακῇ, μηδὲν δεινὸν ἐργασαμένους. — καὶ
«δὴ προσπίπτομεν ἐκλιπαροῦντες τὴν ὑμετέραν πανεκλαμ-
«προῦπερενδοξότητα, ὅπως διατάξητε τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς
«ἡμῶν ἔξοδον. Ἴνα ἦ σου τὸ ὄνομα δοξαζόμενον, καὶ τὸ
«μέγα ἔλεος ἐν τοῖς πέρασιν».

ΑΝΑΤ. Βάϊ κοπόγλου ²⁾ βάϊ. 1.. βάϊ, ἦτ' ὀγλοῦ, βάϊ — ἔτζι γράφουνε ἀναφορά; ἐσὺ τροπάρι ἔγραψες — μέγα ἔλεος, ὑπερένδοξε ἔγραψες, κατὰ ἓνα λόγο μακρὸ μακρὸ ἑκατὸ πῆχες ἔγραψες, ἄνθρωπο μαγαρίστηκε ἔγραψες, Ἀρβανίτη ὄνομα Ἀναστάση λέανε ἔγραψες, λοῆς κοπῆς πράματα ἔγραψες — κρίμαστο — κρίμαστο — ἐγὼ τάρεψα ἐσὺ λογιώτατο ἄνθρωπο εἶσαι γράμματα ἠξέρεις, εἶπα, βάνα νὰ κάμης ἀναφορά — ἄμμα σὰν Ἰσχυλὶ πισμάνεψα ³⁾ — σκίστο, σκίστο — πάρε ἄλλο χαρτὶ νὰ γράψης ἀναφορά — ἄμμα ἐγὼ νὰ λέω κι' ἐσὺ νὰ γράφης. — Τ' ἄκουσες μπόκογλου ⁴⁾;

ΛΟΓ. Τὶ δὲ μέλλω γράφειν; καὶ δὴ λέξον μοι.

¹⁾ Τούλάχιστον. ²⁾ Υἱὲ σκύλου. ³⁾ Μετανόησα ⁴⁾ υἱὲ κόπρου.

ΑΝΑΤ. (ὕπαγορεύει τὸν λογιώτατον) «Εὐγενέστατε Κύριε Ντιοικητή. » (πρὸς τὸν λογιώτατον) ἰ ἔγραψες;

ΛΟΓ. «Εὐγενέστατε Κύριε Διοικητή, τί ἔγραψες;

ΑΝΑΤ. | "Ὁχι πμρέ, σασκὶν ¹⁾ μὴ γρά φεις ἰ ἔγραψες· σδύσαι — βάϊ μπουταλᾶ, βάϊ.

ΛΟΓ. "Εσθεςα — καὶ δὴ εἶπας μοι γράψαι ὅπερ ἄνμοι εἶπης. Οὐκοῦν σαυτὸν αἰτιῶ. —

ΑΝΑΤ. Λέγε νὰ δγῶ τώρα, τί λοῆς ἔγραψες;

ΛΟΓ. «Εὐγενέστατε Κύριε Ντιοικητή.

ΑΝΑ. Ντιοικητή — ἄφεριμ ²⁾ (ὕπαγομεύει) «λευτεριά ἦρτε, μάταμε μισὲ Μπαστιὰ λοχάντα, κάτζαμε ἔκει πέρα, φάγαμε, ἱπγιαμε, τραβουδίσαμε, χορέψαμε, ἄμμα 'Αρβανίτη μέτυσε — τί ἔγραψες;

ΛΟΓ. «'Αρβανίτη μέτυσε. »

ΑΝΑΤ. Μέτυσε ἄφεριμ — εἶδες; ἴστὲ τώρα γένεται ἀναφορά. (τιμὴ στὰ μούτζουνά σου) «Κηρτικὸ εἶπε 'Αρβανίτη κουράδια, 'Αρβανίτη εἶπε νὰ φᾶς ἐσὺ — τί ἔγραψες;

ΛΟΓ. «Νὰ φᾶς ἐσύ. »

ΛΟΓ. Νὰ φᾶς ἐσὺ — ἄφεριμ! «Κουράδια μουράδια λέωντας, καὶ καυγκαλαστιζωντας, » (ἄρτικ τώρα νὰ πῶ κι' ἐγὼ κάμποσα ἡλληνικά) «πιστόλα 'Αρβανίτη «τραβίξωντας, Κηρτικὸ ἀπάνου σφίξωντας, Κηρτικὸ χέρι «χτυπήσωντας, 'Αρβανίτη ἔφυγε » — τί ἔγραψες;

ΛΟΓ. «'Αρβανίτη ἔφυγε. »

ΑΝΑΤ. "Εφυγε — ἔφυγε — πὶρ ὅλ ³⁾. 'Ιστὲ τοῦτο εἶναι ἀναφορὰ μὲ τὰ σάρτια της σουμ-

¹⁾ 'Ανόητε. ²⁾ Εὔγε. ³⁾ Εὔγε.

πτουρλούδικη ¹⁾ γράψαι (ὕπαγορεύει) « τώρα ἄσ-
« τρονόμο ἔπρασσε ἐμᾶς, ἔδανε χάψι — τί ἔγραψες ;

ΛΟΓ. « ἐμᾶς ἔδανε χάψι.

ΑΝΑΤ. Χάψι — χάψι — ἰστέκα τζάνουμ κομ-
μάπι νὰ συλλογιστῶ — (συλλογίζεται ὀλίγον)
ᾶ ! — γράψαι, (ὕπαγορεύει) τζάνουμ Κύριε Ντιοικη-
« τή, χέργια σου νὰ φιλήσω, ποδάργια σου νὰ φιλήσω, ἰσ-
« κυλί σου νὰ γένω, στείλαι ἄστρονόμο ἓνα ντιαταή νὰ βγά-
« νη ἐμᾶς ὅξου —

ΑΝΑΤ. τί ἔγραψες ;

ΛΟΓ. Ὅξου.

ΑΝΑΤ. Εἶδες τώρα ; ἔτζι γράφουνε ἀναφορὰ
ὅχι τροπάρι ἔγραψες ἐσὺ — εἶ ! σώτηκε πλιᾶ.

ΛΟΓ. (τῷ δίδει τὴν ἀναφοράν) καὶ δὴ ὑπό-
γραφον.

ΑΝΑΤ. Ἐγὼ ντὲ ξέρω νὰ γράψω — ἐσὺ γρά-
ψαι ὄνομά μου.

ΛΟΓ. Καὶ δὴ πῶς σε γραπτέον ;

ΑΝΑΤ. Χατζῆ Σάββα Χατζῆ Μουράτη γυιό, Ἀραῖν
τζῆ, ²⁾ Καῖσερλη, ³⁾ Ζιντζήρ δερελί ⁴⁾ ντουῖλο σας — (πρὸς
τὸν λογιώτατον.) Ἐγραψες ; ντιάβασαι ν' ἀκού-
σω ὄνομά μου τί λοῖ ἔγραψες, γιὰτὶ ἐσὺ εἶσαι
κομμάτι σασκίνη.

ΛΟΓ. Χατζῆ Σάββας, Χατζῆ Μουράτη Ἀραῖντζῆ,
καῖσερλη, ζίμτζ τερελελί.

ΑΝΑΤ. Βάϊ κιοπόγλου, τερελλελί ἐσὺ εἶσαι·
ντερελί γράψαι· ἔγραψες ;

ΛΟΓ. Ναί.

¹⁾ Καλλωπισμένη. ²⁾ Ἐξερευνητὴς τῶν σαριδίων ³⁾ Και-
σαρεύς. ⁴⁾ Ἀλυσσοποταμίτης.

ΑΝΑΤ. Μπρέ έριφ — 1) ναίσκαι πές — αἰ
ωῖράτη, τώρα φώναξε ένα άνθρωπο απὲ τὸ πα-
τετύρι, δώσαι νὰ πάη.

ΛΟΓ. Τὸν δεσμοφύλακα;

ΑΝΑΤ. (Μὲ θυμὸν) ντεσποτοφύληκα, μεσπο-
τοφύληκα ντὲ ξέρω ἄδαμ. — βάϊ βάϊ βάϊ!!! ἐσὺ
ἄνθρωπο εἶσαι; ἐσὺ καντηλανάφτη εἶσαι, μπου-
τλᾶ εἶσαι, λόκο, λαπατζῆ 2) εἶσαι — κρίμαστο
— ἐγὼ τάρεψα, λογιώτατο ἄκουσα, ἄνθρωπο
'Ισκιουζάρη 3) εἶναι εἶπα — ἀμμὰ ἐσὺ ένα λιαν-
άσπρο ντὲν ἀχρίζεις — (μὲ περισσότερον θυμὸν)
φώναξε έριφ, ένα ἄνθρωπο, έφ!! — 'Ίψυχή μου
έσφιζες πγῖᾶ — σα γλῖκ 'Ιλάν 4) νὰ μὴ βάνανε
έσένα χάψι, ἡτ' ὁγλουῦ ἡτ 5), — τί κυττάζεις;
τώρα χώνω γρότο μου 'Ιστόμα σου μέσα, ᾶ! —
φώναξε ένα ἄνθρωπο λέω μπρέ, νὰ ένα τριάρι
(τῶ δίδει ἐν νόμισμα) δόστο ἐκεῖνο ἄνθρωπο,
μπαμ.πᾶ σου χιζμεκζάρη ντὲν εἶναι νὰ πάη μπε-
τααῶᾶ 6).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΤΗ

(Οἱ στρατιῶται φυλακίζουν τὸν Πελοποννήσιον,
καὶ τὸν Κύπριον.

Στρατιῶται, Πελοποννήσιος, καὶ Κύπριος.

ΣΤΡ. (Πρὸς τὸν Πελοποννήσιον) κόπιασαι ε'
τὸ φρέσκο κύριε Λογοθέτη . .

1) Ἄνθρωπε 2) Μετφ. παχύνους. 3) δραστήριος 4) Εἶθε.
5) Σκύλου υἱὲ σκύλε 6) Χάρισμα.

ΠΕΛ. Ὅπου σμιγεί μὲ μουρλούς, αὐτὰ πα-
θαίνει· μὲ τέτοιους μαγκούφιδες π' ὁσμιζα σήμε-
ρα, κι ἄλλα μοῦ πρέπανε νὰ πάθω· — ἀπομονή·

ΣΤΡ. (Πρὸς τὸν Κύπριον) κόπγλασε κ' ἡ
ἀφεντιά σου κύριε Σολομῶ, μπακαλάο, πῶς σε
λένε — ἔμπα μέσα, μέσα. . .

ΚΥΠ. Στὸν τόπο μας πρῶτα κρίνουσιν τὸν
τὸν ἄθρωπο κ' ὕστερις χαψώνουσίντο — ἐδῶ οὐ-
λα λωὰ κάμνουσιν τὰ τὰ πραματὰ τους.

ΣΤΡ. (Τοὺς ἀφίνουν καὶ ἀναχωροῦν)

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

(Οἱ στρατιῶται φέρνουν τὸν Χῖον εἰς τὴν φυλακὴν,
ὅστις τοὺς φιλοδωρεῖ καθ' ὁδὸν διὰ νὰ μὴ τὸν
περάσουν ἀπὸ τὴν ἀγοράν.)

Στρατιῶται, καὶ ὁ Χῖος.

ΣΤΡ. Πορπάτειε — ἅ . . . τρέχα. . .

ΧΙΟΣ. Κι' ἐν μπορεῖτεν ἐσεῖς ἅματις νὰ κά-
μτεν κανένα μόνον γιὰ νὰ φύγω ἀφ' τὴν ἄλλην
πόρτα;

ΣΤΡ. "Οχι, ὄχι. . . δὲν μποροῦμε, μόνον περ-
πάτειε.

ΧΙΟΣ Καὶ μὴ μὲ περάστεν ἀφ' τὸ παζάρι,
κι' ὅτι θέτεν πάρτε.

ΣΤΡ. Τὶ θὰ μᾶς δώκης;

ΧΙΟΣ Ἐκατὸ γρόσια δίνω σας.

ΣΤΡ. Φέοτα.

ΧΙΟΣ (Τὰ δίδει) πάρτεν τα. . . οὐγοῦ!! καὶ
 αὐτὴν πᾶμ' ἀφ' τὸ παζάρι, καὶ μὲ δεῖ ὁ πάης μου...
 ἀφ' τὰ στενά, νὰ ζῇτεν. . . ἀφ' τὰ στενά.

ΣΤΡ. Δὲ σὲ πᾶμε ἀπ' τὸ παζάρι, μόνε περ-
 ατάτειε γλίγωρα· (τὸν γυρίζουν ἀπὸ στενὸν μέρος,
 ὃν φυλακίζουν, καὶ ἀναχωροῦν).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

(Ὁ Χῖος ἐμβαίνων εἰς τὴν φυλακὴν, κάθεται
 μεταξὺ τῆς εἰσόδου ὑπὸ τὸ σκότος
 καὶ ὁδύρεται).

Ὁ Χῖος (καθ' ἑαυτόν), εἶτα ὁ Ἀνατολίτης.

ΧΙΟΣ Ἀλοί μου τοῦ κακόσορτου!! . . . ἀλοί
 ἀλοί ἀλοί!!! Ἰντ' ἂν τοῦτο π' οὔπαθα . . . κα-
 κοσορτιά μου . . . κι' ἂν τὸ μάθ' ὁ Πάης μου . . .
 κι' ἂν τὸ μάθ' ἡ ἀγαπητικιά μου, ἔθ' ἀ κλώση ¹⁾
 πλιά μαζῇ μου. . . ἀλοί μου τοῦ κακόσορτου, ἀλοί,
 ἀλοί ἀλοί!!! (λυποθυμεῖ).

ΑΝΑΤ. Ποιὸς εἶναι σκοτεινὰ φωνάζει ἀλοί
 ἀλοί; ἐντῷ κανένα Τοῦρκο δὲν εἶναι — μήτε Ἀλῆ
 εἶναι μήτε Μουσταφᾶ — εἶναι λογιώτατο, Μω-
 ραίτη, Κυπριώτη, κι' ἐγώ. . . Τοῦρκο κανένα ντὲν
 εἶναι (πρὸς τὸν Χῖον) τί τέλεις ἐσύ, φωνάζεις
 ἀλοί ἀλοί; ντὲ μιλαῖς; εἶ. . . ἐσένα λέω, ντὲν
 ἀκοῦς; τώρα φωνάζε ἀλοί, τώρα σώπασε.

ΧΙΟΣ Ὁχοῦ . . . κι' ἀφήτε με, γιατί μ' οὔρ-
 τεν λειγοθυμιά.

¹⁾ Δὲν θὰ ὁμιλήσει ἐρωτικῶς.

ΑΝΑΤ. Ἄ κατὰ λαβα . . . Χιώτη εἶναι . . . φό-
βητσάρη εἶναι, κρύφτηκε νὰ μὴ δγῇ κανεῖς —
Χιώτη πολὺ φοβᾶται χάψι, γιατί πέφτει ἰχτι-
μπάρι ¹⁾ του, καὶ ντὲ τέλει νὰ δγῇ κανεῖς. . . ἐ-
κεῖνο τώρα ἀπ' τὸ φόβο του κατουρήτηκε ἀπά-
νου του. . . ἄφστο, ἄφστο, μὴν τὸ πειράζῃ κα-
νένας.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

(Οἱ στρατιῶται φυλακίζουν τὸν Ξενοδόχον).

ΣΤΡ. Ὅριστε μέσα κ' ἡ ἀφεντοξυλιά σου,
ποῦ μέθυσες σήμερα τὸν κόσμο, καὶ μᾶς ἔκαμες
κι' εὐγάλανε τὰ ποδάργρια μας νερό.

ΞΕΝ. (Εἰσέρχεται μὲ τὰ κατάστιχα εἰς τὰς
χεῖρας) ἤσθυσα πλιὰ ὁ κακόσορτος — πᾶν τὰ
κρέδιτά μου — ἔ μὲ χαιρετᾷ πλιὰ κανεῖς.

ΣΤΡ. Ὅλοι τώρα ἐδῶ εἶστε ;. κυτάξετε κα-
λὰ νὰ μὴ φύγῃ κανένας, γιατί, φίδι ποῦ τὸν ἔ-
φαγε ἂν τὸν πιάσουμε ὕστερα — (ἀναχωροῦν).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

(Ὁ Ἀνοτολίτης φυλακισμένος ἀπορεῖ διὰ τὴν
ἀργοπορίαν τῆς εἰς τὴν ἀναφορὰν του
ἀπαντήσεως.)

ΑΝΑΤ. Ἐφ' — σφίχτηκα — ἀκόμα ντιστα-

¹⁾ Ἡ ὑπόληψις του.

γὴ ντὲ βγῆκε — τζάνουμ, ντοικτητὴ εἶναι φίλο
μου γιατί ἄργησε ἔτζι γιὰ; — νά, βράντιασε —
χάψι τὰ κοιμητοῦμαι ἀπόψαι. . κανένα ντὲν ἔχω
νὰ στείλω, νὲ ντοῦλο ἔχω μαζῇ μου, νὲ τίποτα
. . . τοῦτοι ἄλλοι χαμπάρι ντὲν ἔχουνε ¹⁾ . . . ἐ-
μένα ἰψυχὴ μου πολὺ ἰσφίχτηκε. . . ἄτζαμπα
νὰ κάμω ἄλλο ἓνα ἀναφορὰ πῶς γένετα; . . .
λογιώτατο τώρα ντὲ τὰ γράψη, ἐγὼ ἰξέρω . . .
καὶ νὰ γράψη μπιλέ, τὰ ζαλίσει κεφάλι μου . . .
εἶναι μπουταλᾶ. . . τί νὰ κάμω ντὲ ξέρω!! . . .
σάμπρι τὰ κάμω ἀρτίκ, γένηκε τὸ γένηκε.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

(Ὁ Ξενοδόχος ζητεῖ ἀπὸ τοὺς ἐν τῇ φυλακῇ τὴν
πληρωμὴν τῶν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐξόδων των
καὶ παρουσιάζει ἓνα λογαριασμὸν πολλὰ
ὑπέρογκον).

Ξενοδόχος καὶ λοιποί.

ΞΕΝ. Καλὲ σεῖς, οὔλοι σας ἐδῶ στενε; . . . κι'
ἔθὰ μὲ πλερῶστέν ἐκεῖνα ποῦ φάγετεν κ' ἱπγρε-
τέν στὴ λοκάντα μου, ποῦ γιὰ σᾶς ἤσβυσα δια-
βόντρου γυιοί;

ΑΝΑΤ. Χίτζ· ποτές ἄνθρωπος στὴ χάψι μέσα
πλερώνει; ταμὰμ πραματευτὴ. . . Χαρατζῇ μπι-
λὲμ στὴ χάψι χαράτζι ντὲ ὑρεύει.

ΞΕΝ. Κι' ἐν τ' ὅχετε στὸ νοῦ σας νὰ μὲ πλε-

¹⁾ Δὲν κοῖς μέλλει.

ρώστενε μαθές ; νὰ μοῦ φᾶτε θέτενε κι' ἐσεῖς τὸ βιός μου διαβόντρου κουλούκια ;

ANAT. "Εἰ . . . τὰ πλερώσουμε ἀγάλια ἀγάλια, . . . τώρα οὔλοι χάψι εἵμαστε, καὶ ἐσὺ μπιλέμ χάψι εἶσαι . . . 'Ιστέκα ν' αὖγουμε ὄξου, κι' ὕστερα πλερώνουμε . . . τί φοβᾶσαι ; ντέ τὰ φύγουμε γιὰ . . .

ΞΕΝ. *Ας λογαριαστούμενε δά, κ' ὕστερις πλερώνετεν πλιά.

ANAT. Βγάλε τεφτέρισου νὰ δγιοῦμε, πόσα χρουστοῦμε ;

ΞΕΝ. "Εν τὰ πέρασα ς' τὸ τεφτέρι, μὰ τὰ θυμοῦμ' ἀπ' ὄξω.

ANAT. Καὶ ντέν ἔγραψες τεφτέρι σου ;

ΞΕΝ. "Οσκαι . . . ἐν πρόφταξα . . . στὴ λίσταν τὰ πέρασα μοναχά.

ΠΕΛ. (Καθ' ἑαυτὸν) τί ξέρεις τώρα πόσα θὰ μᾶς πάρει ; πόσα θὰ βάνη παραπανισμένα, τρεῖς ς' τὸ ξύδι, τρεῖς τὸ λάδι, καὶ ἔξη ς' τὸ ξυδόλαδο, ἔτερα πατζᾶ, σιμίτια, ἔξοδα τῶν ἐξόδων. κι' ἄλλα, κι' ἄλλα, ὅτι τοῦ βαστάξει πγιά ἡ ψυχούλα του . . . (πρὸς τὸν ξενοδόχον) καὶ πόσα σὲ χρουστοῦμε ;

ΞΕΝ. (Λογαριάζει ὀλίγον μὲ ἐν κάρβουνον). 'Εννιακόσια ἐννενηντα ἐννιὰ γρόσα, καὶ τριάντα ἐνιὰ παράδες, κι' ἐνᾶ ἄσπρον . . . μὰ τ' ἄσπρα ἄς τ' ἀφίσουμεν πλιά, γιὰτ' εἶναι μικρὸ πρᾶμα.

ANAT. Βάϊ βαϊ βάϊ!!! ντέ λές χίλια ; ντυὼ ἄσπρα τέλει ἀκόμα νὰ γένουνε χίλια.

ΠΕΛ. Καὶ ποῦ στὸ διάτανο τὰ ξοδέψαμε
τόσα τὸ μαγκοῦφι;

ΞΕΝ. Κι' ἔν εἶναι πᾶσα ἓνα μὲ τὸ λογαρι-
ασμό τους; σταθῇτεν . . . ὄφκολος εἶν' ὁ λογα-
ριασμός . . . πόσοι ἤσαστεν; . . .

ΠΕΛ. Πέντε.

ΞΕΝ. Ἑννιά.

ΑΝΑΤ. Ἑφτά, ἄδαμ . . . νά, μέτρα . . . Λο-
γιώτατο, ἓνα, . . . Μωραίτη, ντυώ, . . . Κυπρι-
ώτη, τρία, . . . Χιώτη, τέσσαρα, . . . Ἀρβανί-
τη, πέντε, — Κηρτικό, ἕξη, ἐγὼ ἑφτά, . . .

ΞΕΝ. Ἀμ' ὁ Λογιώτατος;

ΑΝΑΤ. Πρῶτα πρῶτα ἐκεῖνο εἶπα, ἄδαμ!

ΞΕΝ. Ἀμ' ὁ Κυπριώτης;

ΑΝΑΤ. Κι' ἐκεῖνο εἶπα.

ΞΕΝ. Ἐν τοὺς μετρήσετεν καλά.

ΑΝΑΤ. Ἐσὺ μέτρησε, νὰ ντγιοῦμαι.

ΞΕΝ. Μέτρα — ἡ ἀφεντιά σας;

ΑΝΑΤ. Ἑνα.

ΞΕΝ. Ὁ Κυπριώτης;

ΑΝΑΤ. Ντυώ.

ΞΕΝ. Ὁ Κηρτικός;

ΑΝΑΤ. Τρία.

ΞΕΝ. Ἑσεῖς;

ΑΝΑΤ. Τέσσερα.

ΞΕΝ. Ὁ Μωραίτης;

ΑΝΑΤ. Πέντε.

ΞΕΝ. Ὁ Λογιώτατος;

ANAT. 'Εξη· (καθ' ἑαυτὸν) ἄλλὰ ἄλέμ, ἐγὼ
γιαγνήσι ¹⁾ μέτρησα.

ΞΕΝ. 'Ο Χιώτης;

ANAT. 'Εφτά.

ΞΕΝ. 'Αρβανίτης;

ANAT. 'Οχτώ.

ΞΕΝ. Κι' ὁ Μισὲ Μπουρλῆς;

ANAT. 'Ενιὰ — τζάνουμ' ἐγὼ γιατίι μέτρη-
σα ἐφτὰ γιὰ;

ΞΕΝ. "Εν εἶν' τώρη ἐννιὰ; σταθῆτεν τώρη,
κ' ὕστερις πάλι τοὺς μετροῦμεν — ἄς κάμουμεν
τώρη τὸ λογαριασμό.

ANAT. Λογάργιαστο νὰ ντγιοῦμε.

ΞΕΝ. 'Εννιὰ πορτζιόναις σουπα ἀπὸ 48
παράδες, γρόσια 48, καὶ 8 παράδες

ANAT. 'Εγὼ κολοκύτι τζορμπᾶ ντέν ἔφα-
γα... βγάλε ἓνα ὄζου — 'Ιστέκα, τί τὰ πῆ
πορτζόνι;

ΞΕΝ. Μερτικό.

ANAT. Τώρα κατάλαβα — λέγε παρακάτου

ΞΕΝ. 'Εννιὰ πορτζιόνες βραστό.

ANAT. Κι' ἀπὲ τοῦτο ντέν ἔφαγα — βγά-
λε ὄζου ἓνα

ΞΕΝ. 'Αφῆτεν τώρη νὰ τὰ λογαριάσουμε
ἐννιὰ ἐννιὰ, κ' ὕστερις τὰ ξεπέφτουμε· (λογαριά-
ζει) ἐννιὰ βραστὰ ἀπὸ 56 παράδες, 56 γρόσια
καὶ 2 : παράδες.

ANAT. Τί λὲς ἄδαμ; ντέν κάμει τόσα.

¹⁾ Λάθος

ΞΕΝ. Ὑστερις, βρίσκουμεν τὸ φάλος (λογα-
ριάζει μὲ ταχύτητα.)

Ἐννιὰ ψητὰ γρ: 75 : καὶ 9: παρ:
Κλοφτέδες 78: 5:
Ντολμάδες 83:
Μακαρόνια 25:

ΑΝΑΤ. Λογιώτατο ἔφαγε μακαρόνια· ἄλλο
κανένα ντὲν ἔφαγε.

ΞΕΝ. Σωπαῖτεν, μὴ μὲ φαλάρετεν. —

Σαλάτα, γρόσ: 20:
Ευδόλαδο στὴ σαλάτα 3: 7
Αὐγὰ 13: 2
Μπουρέκι 45:
Καταίφι 52:
Ζάχαρι, κανέλα, κ. τ. λ. . . . 20:
Τὸ πρετζέσι τ' Ἀρβανίτη 67:

ΑΝΑΤ Τὶ λές ἄδαμ;

ΞΕΝ. Κι' ἄθεν τ' ὄφκιανα κατὰ πῶς τ' ὅθε-
λεν, ἔν ἐσώνανε κ' ἄλλα τόσα.

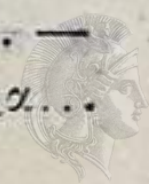
Φρουῖτα 95:
Τοῦ Λογ. τὸ πλακοῦτα. . . . 27:

ΛΟΓ. Πολλοῦ λέγεις — οὐ γὰρ ἐγευσάμην
τοσούτου.

ΞΕΝ. Ἐν ἡζέρω ἂν ἤφαγες πολὺ, ἢ λίγο,
στὴ λίσταν τόσα εἶν' περασμένο.

ΛΟΓ. Ὑπερηρίθμηκας παραλογισάμενος.

ΞΕΝ. Ἐν τὰ καταλαβαίνω τὰ ληανικά. —
σᾶς τ' ὅπα, τόσο εἶναι — ἔθ' ἔθ' πολλὰ λόγια...

τὰ πολλὰ λόγια εἶναι φτώχεια — (λογαριάζει).
Κρασι 183: 27:

ANAT. Ἰστέκα — Ἰπγιαμε ἐμεῖς τόσο κρα-
σι γιῶ;

ΞΕΝ. Κι' ἐν Ἰπγιατεν διαβόντρου γυιοί, καὶ
μεθύσετεν, κ' ἡκάματεν τόσα κουζουλλὰν πρά-
ματα, κ' ἡσθύσετεν κ' ἐμένα τὸν κοκόσορτο;

ANAT. (Καθ' ἑαυτὸν) ἄμμα καλοῦπι, ἄ !!
(πρὸς τὸν ξενοδόχον) λέγε ἀκόμα νὰ δγιοῦμε, εἶνε
κ' ἄλλα;

ΞΕΝ. Τὸν παστρομᾶ σας, νὰ σᾶς χαρῶ.

ANAT. Πόσα εἶναι;

ΞΕΝ. Ἑκατὸν ὀχτὼ γρόσια.

ANAT. Γιατί; τί ἔβανες μέσα, καὶ πήγανε
τόσα;

ΞΕΝ. Παστρομᾶ..

ANAT. Ἐῖ.

ΞΕΝ. Αὐγά.

ANAT. Ἐῖ.

ΞΕΝ. Βούτουρο, κρομύδια.

ANAT. Ἐῖ.

ΞΕΝ. Κανέλαις, πιπέργια, γαρούφαλα, μο-
σκοκάρυδα, κ' ἄλλα λογιῶν τῶν λογιῶ μυρω-
δικά.

ANAT. Καὶ τί τὰ ἤτελε τόσα μπαχάργια; 1)

ΞΕΝ. Καλὲ διαβόντρου γυιέ, ὄντας μύριζεν,
π' ἤλεγες ὦχ ὦχ ὦχ, καλὰ, καὶ τώρη ἐθεῖς νὰ
νὰ πλερώσης;

1) Ἀρωματικά,

ΑΝΑΤ. Τὰ πλερώσω, ἄμμ.ὰ νὰ ξέρω ποῦ πάησε τόσος παράς.

ΞΕΝ. Ταύγα ἦτανε ἀφ' τῆς Χίντγλαις τὸ βούτουρο ἀφ' τὴν Ἀμέρικα, ὁ Παστρουμάς ἀφ' τὴν Περσία, καὶ τὰ μυρωδικὰ ἀφ' τὸ Ἀμστρεδάμ.

ΑΝΑΤ. Τώρα κατάλαβα—ἔϊ ὕστερα;

ΞΕΝ. Αὐτὰ, νὰ σᾶς χαρῶ, κι) ὦχ ἄμάν ἄμάν.

ΑΝΑΤ. Ἐμεῖς καταλάβουμε π' οὐναὶ καλοῦπι ἄμμὰ τί τὰ κάμουμε;—πάεισε πγλὰ—κάμε σοῦμα τώρα.

ΞΕΝ. (σουμάρει) γρ: 999: καὶ 39:

ΑΝΑΤ. Ἀμὲ τ' ἄσπρο;

ΚΕΝ. Τ' ἄσπρο ἦτανε ἀπὲ μλάν πρέζα πιπέρι π' οὔβαλεν ὁ λογιώτατος στὴ μύτη του κι' ἠφτερνίστηκεν.

ΛΟΓ. Ἀπαγε—οὐκ αἰσχύνῃ ψευδόμενος;

ΞΕΝ. Κι' ἐν τὸ βάλετεν στὴ μύτη σας;—κ' Ἴντ' ἄτανε ποῦ βάλλετε μαθὲς καὶ φτερνιζούσατε μλάν ὦρα;—(πρὸς τοὺς ἄλλους) πλερῶστε με τώρη.

ΑΝΑΤ. Τώρα ἤμαστε χάψι, σὰν εὔγουμε ὄξου, τότες πλερώνουμε—ν' ἄρτη κι' ἄρβανίτη, νὰ ντώση μερτικό του κι' ἐκεῖνο.

ΞΕΝ. Υπογράφτεν ἅματις τὸ λογαριασμό.

ΑΝΑΤ. Ὅ,τι γράψει κανεὶς μέσα στὴ χάψι ντὲ πγλάνεται.

ΞΕΝ. Φτάνει νὰ τὰ θυμούστενε.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΡΩΤΗ

(Ὁ Λογιώτατος μὴ ἔχων χρήματα διὰ τὴν ἀποτίσιν τοῦ μέρους του, συλλογίζεται)

Λογιώτατος καὶ Ἀνατολίτης

ΛΟΓ. (Καθ' ἑαυτὸν) ἐγὼ δὲ πῶς ἂν τὸν ἔρανον ἀποτίσαιμοι; καὶ δὴ ἀργύρια οὐ κέκτημαι —φεῦ !!

ΑΝΑΤ. Ὅλαν Λογιώτατε, τί συλλογιέσαι καὶ μουρμουρίζεις;

ΛΟΓ. Πῶς ἀποτίσω τὸν ἔρανον μηδόλως ἀργύρια κεκτημένος; καὶ δὴ τοῦτο τυγχάνω σκεπτόμενος

ΑΝΑΤ. Α, κατάλαβα—ντὲ ἔχεις παράδες νὰ πλερώσης μερτικό σου;

ΛΟΓ. Ναί μὴν.

ΑΝΑΤ. Καὶ τί ἔχεις;

ΛΟΓ. Βίβλους.

ΑΝΑΤ. Βιβλία κιτάπια ἔχεις;

ΛΟΓ. Ἐγωγε.

ΑΝΑΤ. Καὶ τί βιβλία ἔχεις νὰ δῶ.

ΛΟΓ. Δημοσθένην, Ἰσοκράτην, Θουκίδην, καὶ λοιπούς.

ΑΝΑΤ. Ἐγὼ σουκράτη μουκράτη, κιδύδη, μιδύδη, μοτεστένη κοντεστένη ντὲ πέρνω—ἄϊ βασίλει κιτάπι ἔχεις;

ΛΟΓ. Καὶ δὴ καὶ τοῦτο ἔχων τυγχάνω—Ἰδού.

ΑΝΑΤ. Ἰστὲ αὐτόνα πέρνω, μερτικό σου ἐ-

γὼ πλερώνω, μὴ συλλογίσαι. (καθ' ἑαυτὸν) Ζά-
βαλη Λογιώτατο φτωχὸ εἶνε, παρὰ ντὲν ἔχει.—
τοῦτοι οὗλοι λογιώτατοι, καίμενοι οὗλοι φτωχοὶ
εἶνε—κρίμαστο κακόμοιρο!—τί νὰ κάμω; νὰ
ντώσω ἐγὼ ἀρτίκ ρεφενὲ του, Ἰψυχικὸ εἶνε—

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ὁ Ἀνατολίτης, καὶ ὁ Λογιώτατος.

ΑΝΑΤ. (καθ' ἑαυτὸν) εἶντες καλοῦπι; ἄδαμ,
ἀπὲ Λονκάνταζη τί χάρι καρτερεῖς; ὅ,τι τέλει
πέρνει.—ἔφαγες; τὰ πλερώσης, πολλὰ λόγια
ντὲ τέλει ἄς κουρεύεται τώρα. ἀστρονομο ντὲ
φάνηκε, ντιαταγὴ ντὲ βγῆκε . . βράντιασε,
σκοτίνιασε — ἐντῷ τὰ κοιμητοῦμε, τζαρὲς ¹⁾ ντὲν
εἶνε—ἄς πγῶ ἓνα τζιμποῦκι, κι' ἀλλάχ κερίμ
²⁾, (καπνίζει). (πρὸς τὸν λογιώτατον) τώρα ποῦ
κατούμαστε ἔτζι, ντουλειὰ ντὲν ἔχουμε — τζά-
νουμ λογιώτατο, ἓνα πράμα συλλοίστηκα, ἄτζα-
μπα νὰ πῶ, κάμεις; ριτζὰ ³⁾ σὲ κάμω, νὰ μὴ
μὲ πῆς ὄχι.

ΛΟΓ. Φράσον μοί, καὶ δὴ σοι ὑποσχοῦμαι
Ἵνα σοὶ ποιήσω ὅ, περ ἂν μοι εἴποις.

ΑΝΑΤ. Ἐμένα πατέρα μου εἶνε τρία χρόνια
πέτανε . . . βιὸς πολὺ ἄφηκε — κόλυβά του,
μόλυβά του, Ἰψυχηκά του φαλάν φιλάν οὔλα ἔ-
καμα—τώρα, τὰ βάνω μιὰ πέτρα μεῖαλη μνηῆμα
του ἀπάνου, τὰ γράψω, Ἰστὲ, ἦτανε καλὸ ἄν-
θρωπο, ἦτανε ἀραϊτζῆ, ὁπγοῖς γλέπει, νὰ λέη

¹⁾ Τρόπος. ²⁾ ἔχει ὁ θεός ³⁾ Παράκλησιν.

τεὸς χωρέστο· ἄκουσες; τζάνουμ ἓνα τέτοιο νὰ γράψης, ἐγὼ κόπο σου πλερώνω.

ΛΟΓ. Ἐπιτύμβιον τοιγαροῦν ποιητέον — καὶ δὴ ποιήσω διὰ στίχων — οὕτω βούλει;

ΑΝΑΤ. Ἐσὺ ἱξεύρεις ἀρτικ — ὅπως τέλεις ἐσὺ κάμπο· ἄμμα, ἐμένα ντγιέ, σακὶν σὰν ἀναφορὰ ἔκαμες νὰ μὴ γένη καὶ τοῦτο.

ΛΟΓ. Στιχοῦργητέον καὶ δὴ.

ΑΝΑΤ. Ἀρτικ Ἰστίχο, ἐσὺ ἱξέρεις.

ΛΟΓ. Ποῖον δὲ ἦν ὄνομα αὐτῷ;

ΑΝΑΤ. Ὅνομά του; χατζῆ Μουράτη, λέανε — τόπο του, Καίσερλῆ — ζεναάτη 1), ἀραϊτζῆ ἦτανε — ἔτζι νὰ γράψης τζάνουμ.

ΛΟΓ. (στιχοურγεῖ, ἔπειτα στρέφει πρὸς τὸν ἀνατολίτην) καὶ δὴ ἐστιχοურγησάμην — ἄκουσον οὖν.

ΑΝΑΤ. Λέγε ν' ἀκούσω.

ΛΟΓ. » Ἐνθάδε κεῖται χατζῆ Μουράτης κλήσει.

ΑΝΑΤ. Ἰστέκα — κλήσει τί τὰ τῇ;

ΛΟΓ. Ὀνόματι.

ΑΝΑΤ. Καὶ ντέν ἔγραφες ἔτζι;

ΛΟΓ. Καὶ δὴ τοιοῦτον ἐστὶ τὸ στιχοურγεῖν.

ΑΝΑΤ. Λέε παρακάτου.

ΛΟΓ. » Τέχνη ἀραϊτζῆς, καὶ Καίσαρεὺς τῇ φύσει.

ΑΝΑΤ. Φύσει, τόπο του τὰ πῇ;

ΛΟΓ. Ναὶ μὴν.

¹) Τέχνη.

ΑΝΑΤ. Ἐφερίμ ἄφερίμ.

ΛΟΓ. »Δέη δέ θεῶ ἁμαρτιῶν του λύσει.

ΑΝΑΤ. Κλήσει, φύσει. λύσει — καλό!!! γιὰ νὰ τεργιάξη Ἰστίχο ...

ΛΟΓ. »Ληστής πάλαι πλήρης ἐν ἁσωτίαις, »πίστει ἔλαβε τὰς κλεῖς τῆς βασιλείας.

ΑΝΑΤ. Ἰστέκα, Ἰστέκα — Ἰληστής τί ντουλειὰ ἔχει ἐντὼ πέρα γιὰ;

ΛΟΓ. Σίγα — οὗτος ὁ πτωχός ...

ΑΝΑΤ. (τὸν ἀντικόπτει) φτωχὸς ντὲν ἦτανε ἄδαμ, τρακόσγια πουγγειάσπρα ἄφησε.

ΛΟΓ. Ἄλλ' ἐπιτριβείης, ὦ μιαρὲ — καὶ δὴ ἄκουε, εἴτα λέγε.

ΑΝΑΤ. Ἀκούω, ἀμμὰ γιὰστί λὲς Ἰψέματα;

ΛΟΓ. »Οὗτος ὁ πτωχὸς Μουράτιος κραυγάζει.

ΑΝΑΤ. Ὅχι! Μουράτη γυιὸς ντὲν ἦτανε, πατέρα του χατζῆ Γιορδάνη λέανε.

ΛΟΓ. »Μνήσθητί μου Κύριε, πίστει φωνάζει.

ΑΝΑΤ. Ντέ φωνάζει πγιά τώρα — ἄρτικ σώπασε — ὄντας ἐπέτανε, τρεῖς φοραῖς εἶπε, »μνήσθητί μου Κύριε,« ἄρτικ μπιτοῦν μπιτοῦν
1) σώπασε — ἐσὺ γράφεις, ἔμεν 2) οὔλο φωνάζει σάνκιμ εἶνε βρικόλακα.

ΛΟΓ. »Ὁ ἀναγνώσας τὰ δε τὰ γεγραμμένα, »ἄφεςιν ζητεῖ αὐτοῦ τὰ πεπραγμένα, »γνῶθι σὺ ὁ μὴ θεὸν φοβᾶσαι.

ΑΝΑΤ. Ἐφοβούνταιτε τεὸ, ἄδαμ, τί λὲς;

1) ὅλως δι' ὅλου 2) Ὅλον ἐν.

οὔλη νύχτα ἐκκλησία του πήγαινε — σαρακοστή, λάδι μπιλέμ. ντέν ἔτρωγε — Ἰξένο ντίκιο ντέν ἤτελε — μερμίγκι ἀπάνου ντέν ἐπατοῦσε — εἰ λέγε μπακαλούμ. ¹⁾).

ΛΟΓ. »Αὐτός ὁ θεὸς δύναται σε κολάσαι.

ΑΝΑΤ. "Οχι, ὅχι, τεὸς κολάσει — βάλι, τεὸς χωρέσει, πές ἄδαμ. — τί ἔκαμες; οὔφ, — οὔφ.

ΛΟΓ. Καὶ δήσοι ἀναγνωστέον ὁλοσχερές, ἵνα γνῶς τὴν ἐννοίαν αὐτοῦ. ²⁾

ΑΝΑΤ. Τί; ἀπ' τὴν ἀρχὴν νὰ ντιαβάσης; νὰ σ' ἀλατήσω νὰ μὴ βρωμήσης; κοπόγλου κοπέκ — τίποτα ἄδαμ, τίποτα . . . ἄρατα τέματα, ἔγραψες . . . οὔλα ἀνάποντα ἔγραψες . . . μπὲ ἄδαμ, ἐκεῖνο ἰστὲ ἔτζι γράφουνε. » *Εντάτε κείτε- νται ντοῦλο τοῦ τεοῦ χατζῆ, καῖσερ.λῆ, κα.λὸ ἄν- » θρωπο ἦταρε, ὅποιος γλέπει μνημὰ του, νὰ λέη » τεὸς χωρὲς' τό πάει λέωντας, ἐγὼ ἔτζι εἶπα νὰ » γράψης.*

ΛΟΓ. Σὺ ἀγράμματος ὢν, οὐ γινώσκεις, καὶ δὴ ἐξηγητέον σοι ἐν καθ' ἐν, . . . πρόσχες . . .

ΑΝΑΤ. "Εἰ, ἀρτίκ, ἐγὼ πιρόσκες μιρόσκες, κατόλου ντέν ἀκούγω . . . τίποτα ντέ ξέρεις ἄ- δαμ. ζάβαλη ³⁾ λογιώτατο, αἶδε νὰ γυρίσης κόσμο νὰ γένης ἄνθρωπο . . . ἡλληνικὰ πγιά νὰ

¹⁾ Νί ἴδωμεν. ²⁾ Μελέτης χάριν λαβὼν βιβλίον πα- ρά τινος τῶν λογίων, τὸν διδάσκαλον ἐπαγγελλομένου, εὑρον ἐν αὐτῷ τὸ παρὸν ἐπιτύμβιον χειρόγραφον πρωτότυπον, δια- φέρον μόνον κατὰ τὸ ὄνομα. καὶ τὸν δεύτερον στίχον, πε- ποιημένον ἴσως παρὰ τοῦ ἰδίου διδασκάλου. ³⁾ Πτωχέ.

μὴ μιλάς . . . ῥωμαῖκα νὰ μιλάς, γιατί ντροπῆς
εἶνε, κόσμος ἐσένα ἀναγελάει . . .

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

(Οἱ στρατιῶται συνέλαβον τὸν Ἀλβανὸν, καὶ τὸν
φέρουν εἰς τὴν φυλακὴν, ὅπου τὸν ἐξετάζει ὁ
Ἀστυνόμος.

Ὁ Ἀλβανός, οἱ στρατιῶται ἔπειτα ὁ Ἀστυνόμος.

ΑΛ. Πρᾶ ὀρέ . . . ἄστο ὀρέ, πρᾶ . . .

ΣΤΡ. Προβάτειε διάολλε . . .

ΑΛ. Ἄστο ἄστο ὀρέ . . . φτοῦ, ἀλλὰ μπε-
λιάβερσιν.

ΑΣΤ. (τρέχων εἰσέρχεται) Γεράσιμέ μου!!!

ΣΤΡ. Σκιάβ' ἀφέντη.

ΑΣΤ. Ὅμορφα μὴ σᾶς σκαπάρ' ἀπ' τὰ
χέργια.

ΣΤΡ. Ὅσκαι' ἀφέντη· καλὰ τὸν ἔχουμε.

ΑΣΤ. Μπράβο Ἀντζουλῇ μου, Κάντηλά μου
γιαμὰ σᾶς μεριτάρει ἀπὸ ἑκατὸ τζικίνια—

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Ὁ Ἀστυνόμος ἐξετάζει τὸν Ἀλβανὸν μὲ ταχύ-
τα ἐμπροσθὲν τῆς φυλακῆς)

Ἀστυνόμος ὁ Ἀλβανὸς καὶ οἱ στρατιῶται.

ΑΣΤ. Πινομή σου; τ' ὄνομά σου;

ΑΛΒ. Πῶς τὸ λένε ὀρέ ἐμένα; τζέλιο Γκέγκκα.

ΑΣΤ. Ποῦθε εἶσαι;

ΑΛΒ. Γκέκα ὀρέ, Γκέγκα.

ΑΛΒ. Ἄλλος διάολλος ἐτοῦτος — καὶ γιατί μουρὲ λάβωσες τὸν Κρητικό;

ΑΛΒ. Πῶ — γιατί νὰ τὸ λές ὀρέ ἔφαγες κου γάδιας, τὸ χτύπησες ψύχα ψύχα.

ΑΣΤ. Ἐγὼ μουρὲ; νὰ — ξαφνικὸ νὰ οὐρτη.

ΑΛΒ. Ὅρε ἐσὺ ἐγώ, ἐγὼ ἐσὺ, πῶ χτύπησες κρητικά, γιατί νὰ τὸ τρῶς κουράδιας.

ΑΣΤ. Ὅρσαι κοπλιμέντα! — (πρὸς τοὺς στρατιώτας) βάλτε τόνε μέσα ἀρίστο —.

ΑΛΒ. Ὅρε Ἀστρονόμο! — πρὰ πῶς τὸ κάνεις ἔτζι ὀρέ; ποῦ ὀρέ νὰ τὸ παγαίνῃ μέσα

ΑΣΤ. Σ' τὴ φυλακὴ, Μπόγια.

ΑΛΒ. Πῶ νὰ τὸ κρένης πρῶτα ὀρέ — π' οὔναι κρητικά; νὰ τὸ φέρνης κι' ἐκεῖνο ὀρέ

ΣΤΡ. Ἄ! — μέσα μέσα...

ΑΛΒ. Ἄστο, ὀρέ! μὴν τὸ τραβᾶς — ἀλλὰ μπελιὰ βερσίν.

ΣΤΡ, (τὸν φυλακίζουν καὶ ἀναχωροῦν).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ὁ Ἀνατολίτης καὶ οἱ λοιποί, ἔσωθεν τῆς φυλακῆς.

ΑΝΑΤ. Γλυτώσαμε, πγιάσανε Ἀρβανίτη νατο, φέρανε, χάψι κι' ἐκεῖνο.

ΧΙΟΣ. Ἦφεράν τονε τοῦ διαβόντρου τὸ γυιό;

ΑΝΑΤ. Νάτος νάτος, κύτταξε μάτγια του

— σὰν ἄζτιζμένη κάτα γιαλίζουνε — σακὶν νὰ μὴν τονε λαλήσῃ κανεῖς.

ΑΛΒ. (πλησιάζει) γιὰ σας ὁρέ.

ΟΛΟΙ. Καλῶς ὤρισες καπετάνιο.

ΑΛΒ. Πῶ τί κάνεις σκοτεινά ; πρὰ ἄνοιξαι ὁρέ τὸ παραθύραιο, νὰ γλέπησ ψύχα.

ΟΛΟΙ. Δὲν ἀνοίγουνε τὰ παραθύρια.

ΑΛΒ. Πῶ, πῶ, νὰ φύγῃς ὁρέ — πρὰ θὰ σκάνεσαι ὁρέ ψύχα.

ΑΝΑΤ. Σῶπα — τώρα τ' αὖγουμε ὄξου.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ἡ Ἑρωμένη τοῦ Κρητικοῦ συνωδευμένη μετὰ τὴν γραίαν τροφὸν τῆς ζητεῖ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἐραστὴν τῆς εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κατάστημα ¹⁾

Γαρούφω, καὶ Κανέλλα

Γαρ. Αὐτοῦν' γιὰ ἔναι πδάχι μου, δῶ, ἡ Ἀστρονομίγια.

Καν. Ἐδῶ κανεῖς δὲ φαίνεται, μηδὲ ψυχὴ καμμία.

Τρομάρα μου ! πῶς θὰ τὸν διῶ ; μανοῦλα μου, πε-

Γαρ. Κράτ' τὴν καρδιά σου, Κόρη μου . . . [θαίνω !

Καν. ὦχ ! τώρα τὶ νὰ γένω ;

Ξέρεις πόσο πικραίνουμαι ;

Γαρ. Τὸ πχάζω δὲ πηδύμου ;

Σκούπισ' τὰ μάτια σ' καὶ μὴν κλαῖς.

Καν. Πῶς θὰ σὲ διῶ ψυχὴ μου ;

Ὁ ἀστρονόμος ποῖός εἶναι ;

¹⁾ Ἡ πράξις αὕτῃ συνεγράφη διὰ στίχων περισσοτέρας ἀστείότητος χάριν

Γαρ. Αὐτός ποῦ σέ κυτάει.
 Αὐτός ποῦ γλέπει σάν χαζός.
ΚΑΝ. Γιατί δὲ μᾶς μιλάει.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Ἡ Κανέλλα ἐρωτᾷ τὸν Ἀστυνόμον περὶ τοῦ ἐραστοῦ της αὐτὸς δὲ τῇ προτείνει νὰ τὸν ἐρωτευθῇ)

Κανέλλα, καὶ ὁ Ἀστυνόμος

Καν. Κύρ Ἀστρονό μου ! νὰ ζῆς, π' οὔνε τὸ Κριτικάκι;
Ἀστ. Σαράντα χρονῶνε ἄθρωπο τὸν ἔκαμες παιδάκι !
 Καὶ τι τὸν ἔχεις ;
Καν. Ξάδερφο, νὰ τὸν διῶ λιγάκι.
Ἀστ. Ἀπὲ τζῆ φίναις εἶν' κι' αὐτή, ὁμορφο πραγματάκι.
 Μῶρ δὲν κυττᾷς τὰ μάτγια τζη, μῶρ δὲ γλέπεις παρέντζα¹⁾;
 Μὲ φαίνεται ἡ Βένερε ²⁾ ποῦ εἶδα στὴ φιορέντζα.
 Μῶρ δὲν κυττᾷς τὸ πέτο ³⁾ τζη, δὲ γλέπεις τὰ βυζιά τζη;
 Μῶρ δὲν κυττᾷς τὰ μπράτζα τζη, δὲ γλέπεις τὰ μαλλιά τζη
 Μῶρ δὲν τὰ γλέπεις οὐλα τζη ; μ' οὐφυγε τὸ τζερεδέλλο ⁴⁾.
 Πουλῶ τὰ ροῦχα μου γι' αὐτή, πουλῶ καὶ τὸ καπέλλο.
 Ντζόγια μου, ἄφσ' τὸν Κρητικό, κάμε τ' ἀμόρ⁵⁾ μ' ἐμένα.
Καν. Ποτὲς δὲν καταπιάνουμε, φράγκο, ἐγὼ μὲ σένα.
 Εκεῖνον εἶπες γέροντα, κι' ἐσὺ εἶσαι πγιο γέρως.
Ἀστ. Τριάντα χρόνους τώρα κλειῶ τὸ φετεῖνὸ τὸ θέρος,
 Μὴ γλέπεις τ' ἄσπρα μου μαλιά, καὶ ἄσπρα μου τὰ γένεια.
 Ἡ πίκραις μου τ' ἀσπρίσανε, καὶ τῶν πολέμων γ' ἔνοια.
 Μά, γὼ γιὰ τὴν ἀγάπη σου, Κυρά μ' τὰ καλορίρω⁶⁾
 Μὲ τζῆ βαμμέναις τρίχαις μου σὰ νιός σὲ φαβορίω⁷⁾.
Καν. Δὲν κάμω ἐγὼ ἐρωτὰ ποτέ μου λελέγκο.
Ἀστ. "Ο,τι τ' ἀγαπᾷς, Κυρία μου, πρόντος εἶμε ντελέγκο
 Καὶ πγιο καλ' εἶν' οἱ Κρητικοί, ντζόγια μου, ἀπ' τζῆ φράγκους;
 Οἱ φράγκ' εἶν' πγιο γαλάντιδες ἀπὸ ἐκειοὺς τζῆ ἄλλους.
 Μὸν δόσαι τὴν παρόλασου.

1) Παρρησιαστικόν. 2) Ἡ Ἀροδότῃ, 3) Τὸ στῆθος.
 4) Ὁ μυελός. 5) Τὸν ἐρωτᾷ. 6) Βάφω. 7) Σὲ ὑπερασπίζω.

Καν. Τὶ λές ; δὲν ἀπεικάζω.
 Τὸν ξαδερφό μου ἄν δὲ δγιῶ, ἀπ' τὸν καϊμό μου σκάζω.
Ἀστ. Γιαμὰ χειροῦργος θὰ γενῆς γιὰ νὰ τονὲ γιατρέψης
 Κι' ἐμένα ἀπεφάσισες γιὰ νὰ μὲ φαρμακέψης;

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Ὁ Ἀστυνόμος μόνος.

Ἀστ. Γλέπεις μουρὲ τὸ διάολλο ἄμορ' ὅπου τοῦ ἔχει;
 Τὸ δάκρυ ἀπ' τὰ μάτγια τζη σάν τὸ ποτάμι τρέχει.
 Γλέπεις γιαμὰ σενσιμπιλτὰ ¹⁾ ἄμορ δι' πρίμα κλάσε ²⁾.
 Τέτοια ἄμορόζα ν' ἄχες μιὰ, φελίτζες ³⁾ ἤθες ν' ἄσαι.
 Γουττο. μίο ποσίμπιλε ⁴⁾ κάμω, τὸ πᾶν τζη τάζω,
 Νὰ γένω ἄμορόζος τζη . . . θὰ γένω . . . νὸν ζὲ κάζο.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(*Ἡ Κανέλλα ἐπισκέπτεται τὸν Κρήτα*)

Κανέλλα, Κρής, καὶ ἡ Γαρούφω

Καν. Λειγώθηκα μανοῦλα μου, νερό δόμου λιγάκι.
Γαρ. Ἔλα σ' τὸ νοῦ σου, κόρη μ' δά, μὴ γένεσαι πηδάκι.
Καν. Ἐτζ' ὀλπιζα γιὰ νὰ σὲ διῶ; ὦχ τὶ νὰ κάμω τώρα;
Κρής Νὰ ξεμυστέψω ἤθελα ποῦρι αὐτὴν τὴν ὥρα.
 Γιάντα δεδὶμ ξανάζησα ὁ θιὸς ποῦ τὸ κατέχει.
 Κι' ὅπ' ἔχει μέραις ἀπ' τὸ θιὸ, χάρω δὲν ἀπάντέχει.
 Διαλὲ τζ' ἀποθαμμένοι του ἐκείνου τ' Ἀρβανίτη,
 Ποῦ μ' οὔδοκε τὴ μπαλουτιά· καὶ ν' ἄταν δὰ στὴ Κρήτη,
 Τὸν ἐξεμύστευγα δεδὶμ, τὸν ἐπεμπτα στὸν ἄδη,
 Τὸ λιάπη τὸ σκυλάπιστο, κι' ἄς πέφταμε ὁμάδι.
Γαρ. Πηδάκι μ' ποῦ σὲ βάρεσε
Κρής Ἐδὰ δεδὶμ στὴ χέρα.
Καν. (Παρατηρεῖ τὴν πληγὴν.) Ἐέσκουρα εἶνε, τίποτα.
Γαρ. Νὰ μὴν τὸν γεῦρ' ἡμέρα.
Καν. Νὰ γιάνης θέλεις γλίγωρα καθόλου μὴ φαῖσαι.
 Ὡς τὸ πουρνὸ θ' ἄσαι καλὰ, καὶ μὴν πολὺ λυπᾶσαι.

¹⁾ Εὐαίσθησιαν ²⁾ Τῆς πρώτης τάξεως ³⁾ Εὐτυχής.
⁴⁾ Ὅλα τὰ δυνατά μου.

Κρής Ὁ θιὸς δεδὶμ κι' ὁ λόγος σου! νὰ γιὰν' ὡς τὸ σαδῶάτο
 Κουρπάνι σφαῖζω κιὰ ὀλίγας ἕνα κριὸ βαρδῶάτο.
Καν. Πέντε κριάργια νὰ σφαγοῦν, δέκα γιὰ τῇ ζωῇ σου,
 Νὰ τὰ μοιράσης σ' τοὺς φτωχοὺς ὅλα γιὰ τῇ ψυχῇ σου.
Γαρ. Γιὰ, ὁ ντετόρος μας περνᾷ· θέλεις νὰ τὸν φωνάξω;
Καν. Φώναξαί τον, μανοῦλα μου.
Γαρ. Στέκα, νὰ τόνε κράξω —.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Ἡ Γαρούφω φωνάζει τὸν ἀμαθῆ Ἰατρὸ
 παρερχόμενον)

Ἡ Γαρούφω καὶ ὁ Ἰατρός.

Γαρ. Ξεχώτατε, ξεχώτατε . . . δῶ γιὰ . . . ἀπάνου ἔλα
Ἰατρ. Ποιὸς φωνάζει;
Γαρ. Ἐδῶ γιὰ. . . ἀπάνου.
Ἰατρ. Ὁ κὲ μπέλα!
 Ποιὸς εἶνε ἄρρωστος ἐδῶ μέσ' τὴν ἀστυνομίγια;
Γαρ. Ὁ μανολιὸς ντετόρο μου.
Ἰατρ. Εὐθύς . . . Φλεβοτομίγια.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Ὁ ἀμαθὴς Ἰατρός ἐπισκέπτεται τὸν Κρήτα.
Ἰατρός, ἡ Κανέλλα, ὁ Κρής, καὶ ἡ Γαρούφω.
Ἰατ. Καὶ ποιὸς εἶνε ὁ ἄρρωστος; κουράγιο . . . ἔχεις ζάλη;
Κρής Ἐχω μαθές, καὶ με πονεῖ.
Ἰατ. (Κρατῶν τὸν σφυγμὸν) φουῦτρε . . . σερβιτζιάλι.
Κρής Πονεῖ δεδὶμ κ' ἡ χέρα μου.
Ἰατ. Πονεῖ σου τὸ κεφάλι;
Κρής Πονεῖ με δὰ κατέχ' ὁ θιός.
Ἰατ. Κι' ἄλλο σερβιτζιάλι.
 Μὴ σὲ πονοῦν τὰ κόκκαλα; μὴ σὲ πονεῖ ἡ μέση;
Κρής Πονοῦνε δὰ δεδὶμ κι' αὐτά.
Ἰατ. Ἡ χάψα δὲ θὰ πέση
 Κρέσαι σερβιτζάλια ἀπὸ μισὴ δουζίνα.

- Ἀδδέλλαις καμμιὰ κατοστή καὶ γιαιτρικ' ἀπ' τὰ φίνα.
 Ἔχεις σκοτοῦρα, τανιτιά; σ' ἔρχεται νὰ ξεράσης;
 Νυστάζεις; βήχεις; σ' ἔρχεται μιὰ κοπανιὰ νὰ σκάσης;
Κρῆς Ναὶ, ναί, δεδὶμ, μὲ ἔρχεται· οὔλα, ναί, μὲ πονοῦνε.
 Ἀκόμας καὶ τὰ δόντια μου, κι' αὐτὰ δεδὶμ κουνοῦνε.
- Ἰατ.** Κακὰ σημάδια κάσπιτα, φοῦτρε! κακὰ θὰ πάε
 Νὰ, γλέπω καὶ ἡ μύτη του σὰ φουσερὸ φουσαί
 Βάλτε του σιναπίσματα, πέντε σερβιτζιάλια.
 Γιατὶ ἂν τὸν ἀφίσετε θ' ἄνε σὲ κακὰ χάλια.
 Νάτε καὶ ντυιοσκύαμο, πουρπούρια δικιτάλε,
 Τεντούραμ κόρνουμ τζέρδερις, καὶ κέρμε· εἰς μίνεράλε.
 Ὅπιο, ἀσσαφέτιδα, γάλβαλο. σέμεν σάντο.
 Τεντούραμ δι καστόριουμ, καὶ τὸ καρδιοσάντο.
 Σπίριτουμ κοκολάριαμ, καὶ τὴν τεντούρα λάκκα
 Φλόρ δι σατοῦρνο, λαύδανο, τζερότο τάκα μάκα
 Ὀλίγη σερπεντάρια, καὶ γκόμ' ἀμωνιάκα,
 Μαγνέσιαμ, ῥομπάρμπαρουμ, κι' ἓνα κουτὶ τηρηγιάκα.
 Οὔλα αὐτὰ νὰ βράσουνε, νὰ πίν' ἀπὸ μιὰ κοῦπα,
 Βράστε καὶ λαπατόριζες, καὶ κάμτε του μιὰ σοῦπα,
 Καὶ μιὰ μαγιάτικη σβουνιὰ, κολλήστε του στὴ ράχη.
 Καπνίστε τον μὲ πύρετρο, νὰ σπάσῃ τὸ συνάχι.
 Αὐτὰ ἔνε τὰ γιαιτρικὰ ποῦ θέ νὰ πάρῃ τώρα,
 Καὶ τρία βιζιγάντια βάλτε του σὲ μιὰ ὥρα.
- Καν.** Καὶ τί εἶν' ἡ ἀρρώστιά του, δετόρο μου, νὰ ζήσης,
 Ξήγα τό μᾶς το πάθος του, νὰ μᾶς καλοκαρδίσης.
- Ἰατ.** Τὸ πάθος τ' ἔναι γάστρικα, καὶ περιπλεμονία,
 Φέμπρε μαλίνια, πούντριτα, νεβρόζα, ζγαραντζία.
 Ἔχετε νὰ μὲ δώσετε καμμιὰ καλὴ ρακίτζα;
- Γαρ.** Ἔχουμε, νά, δετόρομου πηρὲ μὲ τὴ ποτελίτζα.
- Ἰατ.** Χαιράμεναις, εἶδ' ἔδω σας· περαστικὰ τ' ἀρρώστου,
 Ἄν θέλῃ τίποτες φαγί, τὴ σοῦπα μόνε δός του.
 Διάτα, νηστείγια φοδερὴ, τίποτες νὰ μὴ φάγῃ,
 Γιατὶ ἂ δὲν προφυλαχτῇ στὸν ἄδῃ θε νὰ πάγῃ.
 Κρομμύδια ποῦ ἔν μαλαχτικά, πράσα καλὰ βρασμένα,
 Δόστε του τὸ ζουμάχι τους, καλὰ ἔν ἔν σουρωμένα.
 Βράστε καὶ φάβ' ἀπὸ κουκιά, πλακῶστε τῆς ἀδδέλλαις
 Δός τε του γιὰ μαλάκωμα καμπόσαις καράμέλαις.
 Ἔχετε γιὰ
- Καν.** εἰς τό καλό.

Ἰατ. Αὔριο πάλ' ἐρχέμε.
 Χαιράμεναις· ἔχετε γιὰ.
 Γαρ. Νὰ ζήσης νὰ σ' ἐχέμε.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Καρέλλα καὶ ἡ Γαρούφω.

Καν. Γυιέ μ' τί δετόρος, τί καλός ; ἀμ' τί χρυσός ;
 Γαρ. Στοχιά του,
 Οὐλη τὴν ἔπιε τὴ ρακὴ.
 Καν. Ἄς ᾔν' με τὴν ὑγιά του.
 Γαρ. Στάλα ρακὴ δὲ μ' ἄφηκε, τὴ σδούριξ' ὥς τὸν πάτο,
 Ἐν φύχα καὶ πολυλογᾶς.
 Καν. Σιωπα, καὶ στέκει κάτω.
 Θυμᾶσαι τί παράγγειλε πᾶσα νὰ τ' ὀνομά του,
 Γιατ' ἄλλα τ' ἀπεφράγκικα, κι' ἄλλα περ γραμματό.
 Γαρ. Τὰ βιζιγάντια μοναχά, τὰ πράσα, τῆς ἀβδέλαις,
 Τὴ φάβα καὶ τὰ λάπατα,
 Καν. Ἀμὲ τῆς καραμέλαις ;
 Γαρ. Καὶ ἐκείναις, ναί, τς' ἀστόχησα, καὶ τὸ σερβιτζιάλι,
 Καὶ τὴ μαγιάτικη σδουνιά, τὰ σκόρδα στὸ κεφάλι
 Καν. Δὲν τὸν φωνάζεις ν' ἀνεβῇ, γιὰ νὰ μᾶς τὰ θυμίσῃ ;
 Νὰ μᾶς τὰ πῇ ρωμάϊκα, καὶ νὰ μᾶς τὰ ξηγήσῃ
 Γαρ. Ἐκεῖνος τῶρα ἔφυγε.
 Καν. Ὅχι στὴν πόρτα στέκει.
 Πρόφταξε φώναξέ τονε, πρὸ τοῦ νὰ πάῃ παρέκει.
 Γαρ. Ξεχώτατε, ξεχώτατε· κόπριασαι νὰ σὲ δγιούμε.
 Κόπιασαι μέσα γλίγωρα, κάτι θὲ νὰ σὲ ποῦμε.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

(Ὁ Ἰατρὸς εἰσερχόμενος, καθ' ἑαυτόν.)

Ἰατ. Κακὴ δουλειὰ ἔναι αὕτη, ὁ ἄρρωστος πεθαίνει,
 Ἄν δὲν τὸν καταφτάξουνε, ἄφρευτα τὴν παθαίνει.
 Τοῦ κόσμου ἡ ἀστένειαις σ' αὐτὸν ἐμαζωχτήκαν,
 Τί διάβολο νὰ πῇ κανεῖς ; ὅλαις σ' αὐτὸν ἐμπῆκαν.
 Ἄς ἔμπω πρὶν νὰ τό νε δγιῶ, νὰ περῶ καὶ πειραδῶ,

Μὲ τέχνη θέλουν γδύσιμο αὐτοὶ οἱ μασκαράδες.
Διαμάντια γλέπω καὶ φορεῖ, κάτι δαχτυλιδάκια,
Φυσάει ἡ γυναῖκα του, θὲ ν' ἄχη καὶ φλουράκια.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

Ἰατρός, ἡ Κανέλλα καὶ ἡ Γαρούφω

Ἰατ. "Ωραν καλὴ τί πάθετε;
Καν. πᾶμε νὰ τρελλαθοῦμε.
Γαρ. "Ὅσ' ἄπες τὰ ξεχάσαμε· ποῦ νὰ τὰ θυμηθοῦμε.
Ἰατ. Κι' ἐγὼ ὅλα τὰ ξέχασα, τίποτε δὲ θυμοῦμε.
Ἐνα σωρὸ βοτάνικα ποῦ νὰ τὰ συλλογιθοῦμε;
Τὰ σινάπισματα εὐθύς, τὸ μπάνιο, τῆς ἀδδέλλαις,
Σερβιτζιάλια, αἵματα, γκόμα, καὶ караμέλαις.
Ὁ ἄρρωστος δέν ἐν καλά, κράξτε κι' ἕνα μπαρπέρη,
Πάρτε του αἷμας γλίγωρα ἀπ' τὸ ζερβὶ τὸ χέρι.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

(Ἐν ᾧ ὁ Ἰατρός ὁμιλεῖ εἰσέρχεται ὁ Ἀστυνόμος
τὸν ἐπιπλήττει, καὶ τὸν ἀποβάλλει)

Ὁ Ἀστυνόμος, καὶ ὁ Ἰατρός.

Αστ. Ποῦ μοῦ τὴν ἐστουδιάρισες ¹⁾ αὐτὴν τὴν γιατρωσύνη,
Μωρ' σὸρ γιατρὲ στὴ πίστι σου, καὶ τὴ χειρουργοσύνη;
Καὶ λὲς πῶς ἡ λαβωματιὰ εἶν' περιπλεμονία,
Καὶ πούτριτα, καὶ γάστρικα καὶ φέμπρε σγαραντζία;
Μιὰν ὥρα ἐγὼ τζῆ ἄκουγα τζῆ τζαρλαταναρίαις,
Ὅποῦ τζῆ ὀρδινάριζες ²⁾ μὲ τζῆ κατεργαρίαις.
Ἰατ. Φοῦτρε! χειροῦργος εἶμ' ἐγὼ, μάμος, δετόρ τζαλάπας.
Περίφημος εἰς τὸν Πασσᾶ τοῦ κάστρου τῆς Ἀνάπας.
Αστ. Μουρὲ ἐγὼ δὲ σ' ἄρωτῶ, διαόλλου τζαρλατᾶνο.
"Ἄν ἐπροβάτησες μαζῇ καὶ μὲ τὸν Ταμερλᾶνο ³⁾.

¹⁾ Ἐσπούδασες. ²⁾ Διέταττε. ³⁾ Ὁ Ταμερλᾶνος
ἦτον ἡγεμὼν τῆς Ταρταρίας.

- Πές με ποῦ ἐστουδιάρισες ; σὲ ποιά 'Ακαδεμία ;
 Στὸ Μὸν πελιέ, στὴ Μπάδοβα, γῆ μέσ' τῇ Βενετία ;
- Ἰατ.** 'Εδιάδασα τοῦ Ρομπισόν, φοῦτρε ! τὴν Ἱστορία,
 Κογιόν ! τοῦ 'Αριστότελε τὴν ὀστρακολογία,
 Καὶ τοῦ Σωκράτ' ἀφωρεσμούς, τὴν παθιακολογία,
 Φοῦτρε ! τοῦ Μπροῦμ καὶ τοῦ Τισσότ τὰ εἴκοσι βεβλίγια
 Τ' ὀγκόλφι τῆς Ἱατρικῆς, τὴ φαρμακοποιγία.
 Τί καὶ ἂν δὲν ἐσπούδαξα εἰς τὴν 'Ακαδημίγια ;
 Ζέ βούζ ἄκουρ ὅτι παντοῦ ἡ γιατρίκ' ἐναι μίγια.
- Ἀστ.** Μουρὲ ἐγὼ δὲ σ' ἀρωτῶ ἅ διάδασες στογίαις.
 Φυλλάδαις τοῦ Μπερτόδουλου, καὶ φαρμακολογίαις !
 'Εχεις περιγκάμα, δίπλωμα ἀπ' τὴν 'Ακαδημία,
 Γῆ τζαρλατᾶνος προδατεῖ με τὴν κατεργαρία ;
- Ἰατ.** 'Επῆγα καὶ εἰς τὸν 'Αγᾶ τῆς Πέργαμος ἐπέρσου.
 Καὶ γιάτρεψα τὴν μύτη του ὅπ' οὔταν γιὰ νὰ πέση.
- Ἀστ.** 'Ωρσε γιαμὰ δυὼ φάσκελλα σ' τὰ μάτια τοῦ 'Αγᾶ σου
 Πές με, ὅπου νὰ κἀτξουνε διαόλλοι στὰ μυαλά σου,
 Μουρὲ κανάγια, δίπλωμα, πατέντα γὼ σου λέγω,
 Μισέρ 'Αγάδες δὲ ρωτῶ, πασσάδες δὲ γυρεύω.
- Ἰατ.** 'Εχω πατέντα βέβιγια. νά, δγιέτηνε . . . μπροστά σου
 'Ορίστε, παρατήρησαι. Ἰδὲς πατέντα.
- Ἀστ.** Στάσου.
 Αὐτ' εἶνε τζῆ βενέτικης Τηργιάκας ἡ ρετζέτα.
 Βρὲ Ἰμποστόρο ¹⁾ δὲν εἶνε τῆς γιατρικῆς πατέντα.
 Δὲ γλέπεις τὸν Σάν Μάρκο τζῆ ζουγραφισμέν' ἀπάνω
 Φάσκελλα σ' τὴν πατέντα σου !! διαόλλου τζαρλατᾶνο
 "Ἄμε κιλλιά σου ἀπ' ἐδῶ. Μπιρμπάντε.
- Ἰατ.** Δὲν πηγαίνω.
- Ἀστ.** "Ἄμε καλλιὰ σου, διαόλλε, σ' τὸν ἄλυσσο σὲ δένω.
 Νὰ μὴν πατήσης πριά ἐδῶ, γατὶ θὰ σὲ ξυλίσω,
 Καὶ οὔλα σου τὰ γιατρικὰ στὴ χρεία θὰ τὰ χύσω.
- Ἰατ.** Πλερῶστε με τὰ γιατρικὰ, πλερῶστε καὶ τὴν κοῦρα,
 "Ολα αὐτὰ κοστιζοῦνε πενήντα πετζεδουῖρα ²⁾).
- Ἀστ.** "Ωρσαι πενήντα φάσκελλα ντελόγχο ὅξου εὔγα,
 Μομέντο ³⁾ δῶ νὰ μὴ σταθῆς . . ἄμε καλλιὰ σου, φεῦγα
 Μὰ τζ' ἄγιους πάντες παρευτὺς θε νὰ σὲ ἀρεστάρω,
 Γιζμὰ καὶ σ' τὸ κριτήριο θε νὰ σὲ ἀκουζάρω.
 Π' οὔσαι χασάπης μοναχά, μπόγιας, καὶ Ἰμποστόρος

¹⁾ 'Απαταιών. ²⁾ Τάλληρα Ἰσπανικά. ³⁾ Στιγμήν.

Κι, ὄχι χεροῦργος, καθὼς λές, καὶ μάμος, καὶ δετόρος.
Ίατ. ὦ φοῦτρε! σάκρε, νόν δέ διού . . . γιατί δὲ μὲ παγάρεις.
 Γιατὶ μὲ βρίζεις Κύριγι;
Ἀστ. Γιατ' εἶσε κατεργάρης.
Ίατ. (μὲ θυμόν) νὰ μὲ πλερώσης Κύριε.
Ἀστ. Θέλεις καὶ παγαμέντο³);
 Γιαμὰ σοῦ δίνω χαστουκιάς, καὶ γ' ἐπεις τραταμέντο
 (σηκώνει τὴν χεῖρα νὰ τὸν κτυπήσῃ, ὁ δὲ Ἱατρός ἀναχωρεῖ).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Ὁ Ἀστυνόμος, καὶ αἱ γυναῖκες.

Ἀστ. Ποιὸς τὸν ἐφούγιαξε γιαμὰ, αὐτὸν τὸν τζαρλατᾶνο,
Καν. Ἐμεῖς τὸν ἐφωναῖαμε, κι' ἀνέβηκε ἀπάνω.
Ἀστ. Ὁ μωρφο μπόγια, βρήκατε, καλόνε κατεργάρη,
 Ὅπου μὲ τζῆ ψευτίαις του ἤθελε νὰ σᾶς γδράσῃ,
 Νὰ στείλῃ καὶ τὸν ἄρρωστο σ' τὸν ἄδῃ πῶρίς ναῦλο.
 Κι' ἄ δὲν ἐπρόφτενα ἐγὼ, τ' ὅκαμνε δίχως ἄλλο.
 Ἀπ' ὅσα ὀρδινάρησε τίποτ' εἰς νὰ μὴ κάμτε,
 Μόνε ξαντὸ εἰς τὴν πληγὴ μὲ τὸ τζερότο βάλτε.
 Κι' ὥς τὸ πουρνὸ θ' ἀναι καλὰ, σᾶς λέγω βεραμέντε,
 Θὰ γιατρευτῇ καὶ ἡ πληγὴ κι' οὐλα, περφεταμέντε,
 Κάμτε αὐτὸ τὸ γιατρικὸ, κοπριάστε σ' τὴ δουλειά σας.
 Γιατ' ἔχουμε ὑπόθεσες, καὶ ἄμετε καλιάσας.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Ὁ Ἀστυνόμος μόνος εἰς τὸ κατάστημα ἀκουμβι-
 σμένος εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ γραφείου του).

ΑΣΤ. (Καθ' ἑαυτὸν) ὕστερα ἀπὲ οὐλαῖς ἐτοῦ
 τες τζῆ ἐτζάμινες ποῦ ἔκαμα, δὲν εὔγανα τίπο-
 τ' εἰ . . . οἱ μπιστεμένοι μου στρατιῶταις μου.

¹) Πληρωμήν.

πιάσανε τὸ λιάπη, — αὐτοὶ εἶνε διαόλλου κάρ-
 τζαῖς· τῶρα τζῆ ἔχω ὅλους τζῆ διαόλλους ἀρέ-
 στο — Ἰντάντο ¹⁾ πρέπει νὰ κάμω τ' ἄτταμου
 καὶ τὰ ραπόρτα μου ε' τῇ Διοίκησι, καὶ νὰ μὴ
 μορογάρω ²⁾ — αὐτὰ τὰ ὀφφίτζια αὐταῖς τζῆ
 σκοτοῦρες ἔχουνε, καὶ γιὰ μικρὰ πράγματα ξε-
 πέφτει τ' ὄνὸρ τ' ἀθρώπου. — ποῦ ν' ἂν' ὀγραμ-
 ματικός μου; (φωνάζει), Γραμματικέ !!! (καθ'
 ἑαυτὸν) κι' ἀμὰ δὲ ξέρω κι' αὐτὸς ὁ διάολλος
 ποῦ προβγατεῖ; τί κακὸ εἶνε νὰ μὴ ξέρη κανεὶς νὰ
 γράφῃ μοναχὸς του — καὶ τί νὰ γράψω, ποῦ τὸ
 τζερεβέλλο μου ³⁾ εἶνε οὔλο σὰν κλούβιο αὐγὸ ἀ-
 πὲ τζῆ ἐζάμινες, ἀπὲ τζῆ φωναῖς, κι' ἀπὲ τόσους
 διαόλλους ποῦ δὲν μπόρεσα νὰ βγάνω τίποτζι,
 κι' ἂν ἔκαμα τοῦτο Ἴλ ποσίμπιλε νὰ μάθω ἂν ἦ-
 τανε κάζοπεσάτο. — ὁ ἕνας μοῦ μίλλαγιε τούρ-
 κικα, ἄλλος ἐλληνικά, ὁ ἄλλος μ' οὔλεγε γίδαις,
 καὶ ταρνανάδαις, κι' ἀλεποῦδες, κι' ὁ ἄλλος τζῆ
 σολωμονικαῖς του — καὶ δὰ τζῆ θυμοῦμε οὔλους;
 — κι' ἀποῦ μέσα ἀπ' ὄνα λαβιρίντο ⁴⁾ τέτοιο τί
 διάολλο νὰ μπορέσῃ νὰ περσουαδεριστῇ ⁵⁾ κανεὶς
 ποῦ δὲν καταλαμβαίνει πρῶτ' ἀπ' οὔλα τζῆ
 γλῶσσαις τους — ἄς μὴ μορογάρω δούνκε ὅσο ἔ-
 χω τὴ γκάουζα στὸ νοῦ μου, μπᾶ καὶ μοῦ φύγῃ
 καμμιά σέργια ὀσερβατζιόνε ⁶⁾ . . . κι' ἀμὰ ξέ-
 ρω ποῦ νὰ τρέχῃ κι' αὐτὸς ὁ κανάγιας ὁ Γραμ-
 ματικός μου; (φωνάζει) Γραμματικέ !!! —

¹⁾ Ἐν τοσούτω. ²⁾ Ἀργοπορῶ. ³⁾ Μυελός. ⁴⁾ Λα-
 βύρινθον. ⁵⁾ Πληρωροτηθῇ. ⁶⁾ Παρατήρησις.

καθ' ἑαυτὸν) ξαφνικὸν ν' σ' οὔρτη — μπιλλιάρδο
 ἵα παίζῃ ὁ μπιρμπάντες σὲ καμμιὰ καφφεταρία,
 ἢ θ' ἄναι σὲ καμμιὰ ἀπ' ἐκεταῖς τζῆ παστρικάῖς
 τζῆ κονβερσατζιόνες ¹⁾).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ο Γραμματεὺς τοῦ Ἀστυνόμου εἰσέρχεται ἰδρω-
 μένος, κάθεται εἰς τὴν Τράπεζαν, καὶ μὲ μανδῆλι
 ἔρεγμένον ἀπὸ λεβάντα στεγνώνει τὸν ἰδρῶτα του).

Ἀστυνόμος καὶ ὁ Γραμματεὺς.

ΑΣΤ. ὦ ντζόγια μου μυρουδίαῖς! — ὦ μά-
 τια μου μουσκίαῖς! — καὶ π' οὔσουνε γιαμὰ ποῦ
 σὲ φούγιαζα δυὼ ὥραις;

ΓΡΑΜ. Σὲ μία βίζιτα ποῦ εἶχε τ' ὄνομά της.

ΑΣΤ. Καὶ πῶς τήνε λέγανε γιαμὰ;

ΓΡΑΜ. Λουτζία.

ΑΣΤ. Καὶ κεῖ σὲ τζῆ ἀλείψανε αὐταῖς τζῆ
 μουσκίαῖς;

ΓΡΑΜ. Μὲ τρατάρανε ὀλίγη λεβάντα.

ΑΣΤ. Ὁφσ' τζῆ μουσκίαῖς καὶ τζῆ μυρου-
 δίαῖς, καὶ νὰ γράψουμε τώρα τὸ ραπόρτο μας.

ΓΡΑΜ. Δὲν ἔχω τὸ νοῦ μου τώρα — ἀφῆτε
 με νὰ ξεζαλιστῶ ὀλίγον.

ΑΣΤ. Σὲ ζαλίσανε κι' ἐσένα ἢ Λουτζίαῖς;

ΓΡΑΜ. Ὁχι, εἶμαι κουρασμένος.

ΑΣΤ. Μπᾶ καὶ χόρευγες;

ΓΡΑΜ. Ναί.

¹⁾ συνανχιστροφάς.

ΑΣΤ. Καὶ δὲ μὲ λές π' οὔσαι καὶ μπαλαρῖνος
τ' ὄγραφα καὶ ἐγώ, μὰ δὲ ξέρω τζῆ ἐδικαῖς σας
τζῆ ὀξείαις, καὶ τζῆ περισπωμέναις, καὶ τζῆ ὀρ-
τογραφίαις.

ΓΡΑΜ. Ὑπαγορεύσατέ με, καὶ ἐγὼ γράφω

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Ὁ Ἀστυνόμος ὑπαγορεύει τὸν Γραμματέαν)

Ἀστυνόμος, καὶ ὁ Γραμματεὺς.

ΑΣΤ. (ὑπαγορεύει) » Κόπια εὐγαρμένη ἀπὲ
» τὸ Ἀουτέντικο « ¹).

ΓΡΑΜ. (γράφων γελᾷ).

ΑΣΤ. Τί γελᾷς διάολλε; μπᾶ καὶ θυμᾶσαι
τζῆ μπάλλους σου; (ὑπαγορεύει) » Σ' τζῆ χίλιους
ὀχτακόσιους εἴκοσι ἑφτά, τζῆ δεκάξη τοῦ Τρυ-
γητῆ « . . . (πρὸς τὸν Γραμματέα) δὲν ἔχει δε-
κάξ' ὁ Τρυγητής;

ΓΡΑΜ. Ναὶ, δεκάξη· (γελῶν).

ΑΣΤ. ὦ μουρὲ γέλοια! — (ὑπαγορεύει) » ἡ-
» μέρα κυργιακὴ, δυώμιση ὥραις μετὰ τὸ γιόμα.
» Σ' τὴ λοκάντα τοῦ Μισέ, « πῶς διάολλο τότε
λένε;

ΓΡΑΜ. Μπαστιᾶ.

ΑΣΤ. Γιὰ σου. » τοῦ Μπαστιᾶ — ξεφαν-
» τώνανε ἓνας Κρητικὸς, ἓνας Λιάπης, ἓνας Μου-
» ραίτης, ἓνας Λογιώτατος, ἓνας Ἀνατολίτης,

¹) Τὸ πρωτότυπον Βιβλίον.

(καθ' ἑαυτὸν) καὶ μηγάρι τζῆ θυμοῦμαιοῦλους ;
 » (ὑπαγορεύει) « κι' ἕνας Χιώτης· σὰν ἐμεθύ-
 » σανε, χτύπησε ὁ Λιάπης τὸν Κρητικὸ μὲ τὴν
 » πιστόλα ς' τὸ χέρι· ἐγὼ ντελόγκο ἔκαμα οὔλαις
 » ἐτοῦτες τζῆ ἐζάμινες ποῦ στέρνω μαζῇ μὲ τὸ
 » παρὸ ραπόρτο. Ὁ Λιάπης ἔφυγε, κι' ἔστειλα
 » τζῆ μπιστεμένοι μου στρατιῶταις, καὶ τότε
 » πγιάσανε, καὶ τζῆ ἔχω οὔλους ἀρέστο σὲ οὔλαις
 » τζῆ ἐζάμινες π' ὅκαμακὸν τοῦτο μίο ποσίμπιλε,
 » δὲν μπόρεσα νὰ ξανοίξω ἂν ἦτανε κάζο πενσάτο
 » γιὰτὶ οὔλοιαὐτοὶ μιλούσανε λογιῶ τὸ λογαδιῶ
 » γλώσσαις, καὶ δὲν τζῆ ἐκαταλάβαινα. Ἐκεῖνὸ
 » ποῦ φαίνεται πρέπει ν' ἄτανε κάζο ἀτζιδέντε,
 » γιὰτὶ πρώτη βολὰ ἦτανε γρωνισμένος ὁ Λιάπης
 » μὲ τὸν Κρητικὸ· οὔλα μου τὰ ἄττα εἶνε τὰ πα-
 » ρὸ, καὶ τὰ ραπορτάρω ¹⁾ ς' τὴ Σεβαστὴ Διοί-
 » κησι, ὡς καθοῦ εἶμαι ὀπλιγάτος ²⁾ κι' ὅ,τι ξα-
 » νοίξω κατόπι, τὸ ραπορτάρω ὡς μοῦ μεριτάρει ³⁾
 » ς' τὸ ὀφφίτζιό μου· ἀκαρτερῶ ρισπόστα ⁴⁾ στὴν
 » παρό μου, γιὰ νὰ ρεγουλαριστῶ ⁵⁾ τί νὰ τζῆ
 » κάμω ἐτοῦτοι τζῆ διαόλοι ὅπ' ὅχ' ἀρέστο· νὰ
 τζῆ φουρκίσω ; γή νὰ τζῆ ἀμολλάρω ;

ΓΡΑΜ. (γελῶν) ἔτзи νὰ τ' ἀντιγράψω ;

ΑΣΤ. Κι' ἀμέ ; πῶς ; ἔτзи ξέρω τὸ δικό μας
 τὸ στίλε ⁶⁾· — σὰ γένης ἐσὺ ἀστυνόμος κάμε ὅ-
 πως γνωρίζεις,

1) Ἀναφέρω. 2) Ὑπόχρεως. 3) Ἀνήκει. 4) Ἀπάν-
 τησιν. 5) Ὁδηγηθῶ 6) Ὑφος

ΓΡΑΜ. (μετὰ τὴν ἀντιγραφὴν τὸ παρουσιάζει) ὑπογράψετε!!!

ΑΣΤ. (ὑπογράφει) διον εἴσιο φάντε αστῖνομος τζι ἐλληνικεῖς διείκισις. (πρὸς τὸν Γραμματέα) τὸ πέρασες σ' τὸ αὐτέντικο;

ΓΡΑΜ. Ναί.

ΑΣΤ. Σιντζιλλάριστο τώρα ὁμορφα, καὶ στείλετο ντελόγκο — μπᾶ καὶ μοῦ φύγης πάλαι, καὶ πᾶς νὰ μπαλλάρης;

ΓΡΑΜ. Ὁχι δὰ — ὕστερ' ἀπὸ δύο ὥρας ὅταν δροσίση — (λαμβάνει τὰ ἔγγραφα καὶ ἀναχωρεῖ).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ὁ Ἀστυνόμος μόνος.

ΑΣΤ. (καθ' ἑαυτὸν) μωρ' τότε γλέπεις τοῦ διαόλλου τὸ μπαλλαρίνο μὲ τὶ σουρμπέ μπια ¹⁾ σου μιλλάει, γιατί ξέρεи δυὸ ὀξειαις, καὶ τρεῖς περισπωμέναις; καλότυχε, πῶς ἐγένηκ' ὁ κόσμος! — μουδὲ τονε μέλλει ἂν τονε μιλλαῖ ὁ σουπεριόρος ²⁾ του, μουδὲ καρφὶ τοῦ καίγεται τοῦ κανάγια — τζῆ μυρουδίαις του καὶ τζῆ μπάλλους του κυττάζει, καὶ πότες νὰ φινίρη ³⁾ ὁ μῆνας γιὰ νὰ πάρη τὸ μηνιάτικο — μουδὲ νὰ γράψη ἔχει ἔννοια, μουδὲ ρετζίστρα ⁴⁾ νὰ κρατήση τίποτζι, τίποτζι· μὰ τί νὰ κάμη κανεῖς σὰν δὲν

¹⁾ Ὑπερηφάνειαν. ²⁾ Ὁ ἀνώτερος. ³⁾ Τελειώσει.

⁴⁾ Ἀρχεῖα.

μ. πορεῖ νὰ κάμ' ἀλλιῶς — πασιέντζα ¹⁾ τῶρα —
σοτίστηκα πλὰ μὲ τζῆ διαόλλους — ἄς ρίπο-
ζαρω ²⁾ λιγάκι — (ἀκουμβᾷ ὀλίγον εἰς τὴν τρά-
πεζαν).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Ὁ Ἀστυνόμος, καὶ οἱ στρατιῶται.

Οἱ στρατιῶται εἰσέρχονται αἰφνιδίως, καὶ ὁμιλοῦν
μὲ τὸν Ἀστυνόμον περὶ τῶν φυλακισμένων)

ΣΤΡ. (μὲ φωνὴ χαμηλὴν) γιὰμ' ἀφέντη —
σκιάβο. . .

ΑΣΤ. Τ' εἶνε μουρὲ Γεράσιμέ μου, Ἀντζου-
λῆ μου; Διονύσιο; τρέχει τίποτζι;

ΣΤΡ. Ναί ἀφέντη.

ΑΣΤ. (ἐντρομος) τί μουρέ;

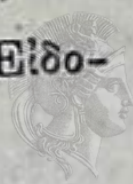
ΣΤΡ. Οἱ κολέγαδες τοῦ λιάπη ἐτοιμάζουν-
ται νὰ σπάσουνε τζῆ φυλακαῖς, νὰ πάρουνε τὸ
λιάπη, καὶ νὰ ἀμολλάρουνε ³⁾ καὶ τζῆ ἄλλουνοὺς
ὅπ' οὔναι μέσσα.

ΑΣΤ. Καὶ ποῦθε τὸ μάθετε ἐσεῖς γιαμά;

ΣΤΡ. Στὴν πιάτζα μᾶς ἀβερτήρανε ⁴⁾ ποῦ
θὰ μᾶς ἐπιτάσουνε κι' ἐμᾶς νὰ μᾶς ξαρματώσουνε
— εἶπανε ποῦ θὰ σ' τζῆ παίξουνε καὶ τζῆ ἀ-
φεντιὰς σου.

ΑΣΤ. ὦ διάολλε — καὶ τὸ κάμουνε προμπα-
μπιλμέντε ⁵⁾ — μοναχὰ νὰ πᾶτε νὰ δγῆτε, κι'

¹⁾ Ὑπομονή. ²⁾ Ἀναπαυθῶ. ³⁾ Ἀφίσουν. ⁴⁾ Εἶδο-
ποίησε. ⁵⁾ Πιθανῶς.

ἄν ᾤν' ἀληθινὰ νὰ μ' ἀβιζάρετε ντελόγκο, γιὰ νὰ βγάνουμ, ὅξου τὸ λιάπη, καὶ ν' ἀφήκουμ τζῆ ἄλλους μέσα, ὡς που νὰ μᾶς ἔρτ' ἡ ριπόστα ποῦ παντυχαίνω ἀπ' τῇ Διοίκησι.

ΣΤΡ. Ν' ἄχουμε τὸ συμπάθιο, ἀφέντη· ἐμεῖς λέμε νὰ πγιάσουμε τ' ἄρματα, καὶ νὰ τζῆ βαρέσουμε.

ΑΣΤ. Ὅσκαί, ὅσκαί — τίποτζι — τίποτζι — μὴν μπᾶ καὶ ριζκζάρετε ¹⁾ — ἀλάργου ἀπὲ τζῆ λιάπιδες.

ΣΤΡ. Ντόνκα ²⁾ νὰ τόνε ἀμολλάρουμε τὸ λιάπη;

ΑΣΤ. Ἀφῆτε νὰ περάσ' ἓνα μομέντο ³⁾ ἀκόμα.

ΣΤΡ. Νὰ, ἀφέντη, ὁ φάντες ⁴⁾ τζῆ Διοίξειςς ἔρχεται μ' ἓνα ὄρδινο ⁵⁾ σ' τὸ χέρι.

ΑΣΤ. Πάρτε τ' ἀπ' τὰ χέργια του, καὶ φέρμαρετε ἐδῶ· μὴν ἀλαργεύετε σ' αὐταῖς τζῆ ὥραις μπᾶ καὶ μᾶς εὖρη κανένα ἀτζιδέντε ⁶⁾.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

(Ὁ Ἀστυνόμος λαμβάνει διαταγὴν διὰ νὰ ἀπολύσῃ ἀπὸ τὴν φυλακὴν ὅλους· μὴ γνωρίζων δὲ νὰ τὴν ἀναγνώσῃ καλῶς, προσκαλεῖ μὲ θυμὸν τὸν Γραμματέα)

Ἀστυνόμος, ὁ Γραμματεὺς, καὶ στρατιῶται·

ΑΣΤ. Π' οὔσαι μουρὲ Κόντε — παστρικέ; νὰ — ξαφνικὸ νὰ σ' εὐρτη! — Γραμματικέ, Κύριε

¹⁾ Ριψοκινδυνεύσετε. ²⁾ Λοιπόν. ³⁾ Στιγμήν. ⁴⁾ Ὁ κλητὴρ ⁵⁾ διαταγὴν. ⁶⁾ Αἰφνίδιον.

Γραμματέα — νά, ν' ἄμπ' ὁ διάολλος μέσ' τζῆ τζιριμόνιαις σας.

ΓΡΑΜ. Ἐμένα φωνάζατε;

ΑΣΤ. Κι' ἀμέ ντζόγια μου; τὴν ἐκλαμπρότη σας σὸρ λουστρίσιμε ¹⁾ — καὶ γιαμὰ δὲν ἀτζιτάρετε ²⁾ νὰ σᾶς φουγιάζουμε; θέλετε ν' ἄχουμε κι' ἓνα φάντε ἀπόστα ³⁾ γιὰ τὴν ἐκλαμπρότησας, νὰ τὸν στέρνουμε γιὰ νὰ σᾶς φουγιάζη;

ΓΡΑΜ. Καὶ τί ἀγαπᾶτε;

ΑΣΤ. Κόπγιασαι νὰ διαβάσης αὐτήνη τὴ διαταγὴ, νὰ δγιοῦμε ἐτούτους τζῆ διαόλλους!! θὰ τζῆ φουρκίσουμε φιναλμέντε ⁴⁾; γ' ἢ θὰ τζῆ ἀμολλάρουμε;

ΓΡΑΜ. (ἀναγινώσκων τὴν διαταγὴν), ὅχι, θὰ τοὺς ἀφήσωμεν ὅλους.

ΑΣΤ. (πρὸς τοὺς στρατιώτας) ἀμολλάρετέ τζῆ οὐλους, καὶ νὰ τζῆ πρεζεντάρετε ἐδῶ, γιὰ νὰ τζῆ μιλήσω ὡς μοῦ μεριτάρει —

ΣΤΡ. Ντελόγχο. (ἀναχωροῦν.)

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Ὁ Ἀστυνόμος, μόνος.

ΑΣΤ, Ὅρσαι μέσ' ε' τζῆ ἐζάμιναις μου, καὶ μέσ' τὰ ἄτταμου — μουδὲ τριμπουνάλε ⁵⁾ μουδὲ κριμινάλε ⁶⁾, μουδὲ διάολλο — τζῆ ἐπερτόνᾶρισε ⁷⁾

¹⁾ Ἐκλαμπρότατε. ²⁾ Καταδέχεσθε. ³⁾ Ἐπίτηδες. ⁴⁾ Τελευταῖον. ⁵⁾ Δικαστήριον πολιτικόν. ⁶⁾ Ἐγκληματικόν. ⁷⁾ Ἐσυγχώρησε.

ἡ Διοίκησι ἰν σόμμα ¹⁾ — κρίμα ς' τζῆ κό-
 πους μου, καί ς' τζῆ φωναῖς μου — οὔλα πᾶν ἄ-
 μόντε ²⁾ τί νὰ πῆ κανεῖς; στουπὶρ' ³⁾ ὁ νοῦς
 του, καὶ δὲ ξέρεῖ τί στράτα νὰ πγιάσῃ — μουρὲ,
 ἐγὼ ἤθελα νὰ φουρκίσω ἐκεῖνε τὸ μπόγια τὸ
 λιάπη, κι' ἐκεῖνε τὸ μπιρμπάντε τὸ λοκαντιέρη
 ἤθελα νὰ τόνε ἀφίχ' ἀρέστο καμπόσον καιρὸ,
 κι' ἐκεῖνε τὸ σχολάρο τὸ σεκάντε, ποῦ σεκάρισε
 ὁ διάολλος τὸ τζερβέλλο μου μ' ἐκειαῖς τζῆ λέ-
 ξαῖς καὶ τζῆ ἑλληνικοῦραις του. — μὰ πέρασε
 τώρα — ἄς πᾶνε νὰ φκαριστοῦνε τῇ Διοίκησι
 ποῦ τζῆ ἐπερτονάρισε.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

(Οἱ στρατιῶται παρουσιάζουν τοὺς φυλακισθέν-
 τας ὅλους.)

Ἀστυνόμος, οἱ φυλακισθέντες καὶ οἱ στρατιῶται.

ΣΤΡ. Τζῆ ἐφέραμε, ἀφέντη.

ΑΣΤ. (πρὸς τοὺς φυλακισθέντας) ἄμέτε τώ-
 ρα καλιὰ σας — εἶστε λίμπεροι ⁴⁾ — ἡ Διοίκησι
 σᾶς ἐπερτονάρησε — τὸ ντίλιτο ⁵⁾ σας γιὰ μὰ ἦτανε
 γιὰ φοῦρκα, μοναχὰ ἡ Διοίκησι σᾶς λυπήθηκε
 καχόρκοι, γιὰτ' εἶστε ξέν' ἀθρῶποι — βάρδα μπέ-
 νε ⁶⁾ ἄλλη μιὰ βολλὰ ἂν κάμετε τίποτζι, νὸν ζέ
 κάζο, θὰ σᾶς φουρκίσουμε — ἄμέτε καλιὰ σας.

ΑΝΑ Τ. Ἐἴ ἄρτικ τώρα ζάμινα μάμινα, φόρ-
 το φοῦρτο, σάντο μάντο, ντὲν ἔχει πγιά;

¹⁾ Τέλος πάντων. ²⁾ Ματαίως. ³⁾ Ἐξίσταται. ⁴⁾ Ἐ-
 λεύθεροι. ⁵⁾ Τὸ Ἐγκλημα ⁶⁾ Προσέξατε καλῶς.

ΑΣΤ. "Αμε πγιά καλιά σου χαντζή παλιό-
τουρκα μέ τὰ τούρκικά σου — (πρὸς τὸν Λογιώ-
τατον) ἄμε καὶ σὺ νὰ ξηγάς τζή συζαναριστάδες
σου διαόλλου σκολάρο, — ἄμέτε κι' ἐσεῖς ἄλλος μέ
τζή γίδες του, ἄλλος μέ τζή Σολωμονικιαῖς του,
ἄλλος μέ τὰ κουράδια του, κι' ὅπου θὰ γλέπω
ἀπὲ σᾶς, θὰ φεύγω δέκα μίλια ἀλάργου¹⁾ ἄμε
καλιά σου κι' ἐσύ λιάπη, Μπόγια, ποῦ κόντεψες
νὰ φᾶς τὸν ἄθρωπο ζουντανόνε γιὰ τὸ τίποτζι.

ΑΛΒ. Πῶ, πῶς, νὰ τὸ λές ὀρέ, νὰ τρῶς κου-
ράδιαις;

ΑΣΤ. "Αμε καλιά σου, μπόγια νὰ μὴν ἀνοί-
ξουμε πάλαι κανένα ἄλλο ἀτζιδέντε.

ΑΝΑΤ. "Εἰ, ἐμεῖς τώρα τὰ φύγουμε, — ἄμ-
μὰ ντὲν ἀγαπήσαμε — — τώρα νὰ πγιοῦμε κομ-
μάτι κρασί, νὰ φιλητοῦμε, καὶ νὰ πᾶμε στὴ ντου-
λειά μας — Μισὲ Μπαστιά! φέρε κρασί καὶ πο-
τήργια νὰ πιοῦμε — (φέρει κρασί, καὶ λαμβάνει
καθ' εἰς ἀπὸ ἓν ποτήριον εἰς χεῖρας.)

ΟΛΟΙ "Ε βίβα! περαστικά μας!!

ΑΝΑΤ. 'Αρτίκ τώρα νὰ φιλητοῦμε σὰν ἀ-
δέρφια.

ΟΛΟΙ (ἀσπάζονται).

ΑΝΑΤ. Σία. —

ΠΕΛ. Χαιράμενοι.

ΑΛΒ. Ζτροῦ, ὀρέ, ζτροῦ.

ΧΙΟΣ Στὴν ὑγιά μας, καλή γιὰ.

ΟΛΟΙ "Ε βίβα. — (χειροκροτοῦν).

¹⁾ Μακράν.

ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

≡ Τιμή εκάστου τεύχους λεπ. 50 ≡

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

- ΑΡ. 1. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ΛΥΡΙΚΑ
» 2. ΣΟΛΩΜΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΑ
» 3. ΒΗΛΑΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ
» 4. ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ
» 5. ΣΟΥΤΣΟΥ ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ
» 6. ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ ΤΙΡΙ-ΛΙΡΙ

ΛΕΞΙΚΟΝ ΓΑΛΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΤΡΙΩΝ ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

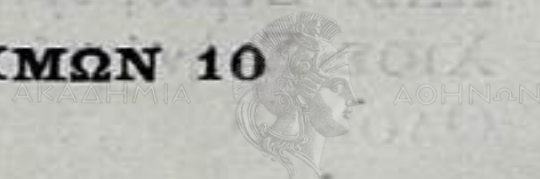
Περιεχόντων Α' Ἀνωμαλίας τῆς Γαλλικῆς γλώσ-
σης, Β' Φράσεις λατινικὰς καὶ ἄλλας
καθιερωθείσας ὑπὸ τῆς συνηθείας Γ'
Κατάλογον κυρίων ὀνομάτων.

ΥΠΟ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

**ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΓΥΜΝΑΣΙΟΙΣ**

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΩΝ 10

ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Ἡ ἔλλειψις τερπνῶν ἅμα καὶ διδακτικῶν βιβλίων πρὸς χρῆσιν τοῦ λαοῦ παρώρμησεν ἡμᾶς πρὸς ἐκδοσιν τῆς παρούσης Βιβλιοθήκης σκοπὸν ἐχούσης ν' ἀναπληρώσῃ τὸ ὑπάρχον ἤδη κενόν. Ἀρχόμενοι ἀπὸ τῶν Λυρικῶν τοῦ Ἀθανασίου Χριστοπούλου θὰ ἐξακολουθήσωμεν δημοσιεύοντες ἄνευ διακοπῆς τὰ κάλλιστα ἔργα οὐχὶ μόνον τῆς ἡμετέρας ἀλλὰ καὶ τῆς ξένης φιλολογίας, ἐκλέγοντες ἰδίᾳ ἐκεῖνα, ὧν ἡ ἀνάγνωσις ἀναμφιβόλως θὰ ἐξεγείρῃ τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ καὶ θὰ ἐθίσῃ τὸ πολὺ πλῆθος νὰ ἐπιζητῇ τὴν καλὴν, ὠφέλιμον καὶ τερπνὴν πνευματικὴν τροφήν. Ταῦτα προτιθέμενοι ἐπεχειρήσαμεν τῷ ἔργῳ τούτῳ. Ὅπως δὲ καταστήσωμεν τὰ βιβλία ταῦτα ἔτι μᾶλλον προσιτὰ τῷ λαῷ, χάριν τοῦ ὁποίου ἐκδίδονται, ὠρίσαμεν τιμὴν ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν τοιαύτην, ἣν πᾶς τις ἄνευ ἐνδοιασμοῦ τινος δύναται νὰ προσφέρῃ.

Ὁ ἄρτι ἐκδοθεὶς 1 ἀριθμὸς τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ περιλαμβάνων ἅπαντα τὰ Λυρικά τοῦ Ἀθανασίου Χριστοπούλου τιμᾶται λεπτῶν πεντήκοντα καὶ πωλεῖται παρ' ἅπασι τοῖς ἐν Ἑλλάδι καὶ Τουρκίᾳ βιβλιοπώλαις. Ἐπὶ ἀποστολῇ λεπτῶν πεντήκοντα πέντε εἰς γραμματόσημα πρὸς τὸ βιβλιοπωλεῖον Π. Δ. Σακελλαρίου ἐν Ἀθήναις πέμπεται εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ παγκοσμίου ταχυδρομικοῦ συνδέσμου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000023499

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ